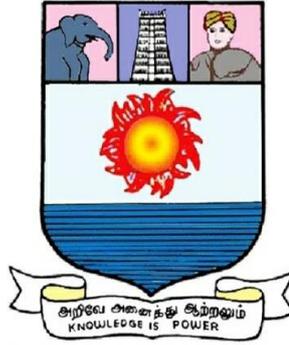

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்
திருநெல்வேலி

MANONMANIAM SUNDARANAR UNIVERSITY
THIRUNELVELI

தொலைநெறித் தொடர்கல்வி இயக்கம்

DIRECTORATE OF DISTANCE AND
CONTINUING EDUCATION

B.A./B.Sc./B.Com./B.B.A./B.C.A.,

முதலாமாண்டு

முதலாமாண்டு பொதுத் தமிழ் பாடத்திட்டம்

தாள் 1 (கவிதை, இலக்கணம், உரைநடை, சிறுகதை, இலக்கியவரலாறு)

முனைவர் சு.சு. ஷீபா,

உதவிப் பேராசிரியர்,

தமிழ்த்துறை,

நேசமணிநினைவு கிறிஸ்தவக் கல்லூரி,

மார்த்தாண்டம் - 629 165,

குமரிமாவட்டம்.

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம் திருநெல்வேலி
தொலைநெறித் தொடர்கல்வி இயக்கம்
முதலாமாண்டு பொதுத்தமிழ் பாடத்திட்டம்
B.A./ B.Sc./ B.Com./B.B.A./B.C.A/ போன்றன
தாள் 1 (கவிதை, இலக்கணம், உரைநடை, சிறுகதை, இலக்கியவரலாறு)

பாடத்திட்டம்

1. கவிதை	பக்க எண்
(அ) மரபு கவிதைகள்	
1. தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து	5
2. வரம் கேட்டல்	6
3. நீங்களே சொல்லுங்கள்	8
4. தமிழன் இதயம்	12
(ஆ) புதுக்கவிதைகள்	
1. உள்ளதைச் சொன்னா குத்தமில்லை	15
2. வேற்றுமையில் ஒற்றுமை	19
3. சுவரில் ஓர் இதயம்	22
4. மரங்களைப் பாடுவேன்	27
5. நெஞ்சமே நில்! நில்!	33
6. தொப்புள் கொடி	37
7. புதைந்த நிலம்	40
8. தொலைந்துபோன நடைவண்டிகள்	43
9. கொரோனா வந்தால்	45
10. இலக்கியத்தில் பெண்கள்	48
(இ) ஹைக்கூ கவிதைகள்	
1. படிமம்	52
2. தொன்மம்	52
3. முரண்	53
4. அங்கதம்	53
5. பழமொழி	53
6. விடுகதை	54
(ஈ) நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்	
1. தாலாட்டுப் பாடல்	55
2. தொழிற்பாடல்கள்	57

II இலக்கணம்

எழுத்திலக்கணம்

1. எழுத்தின் விளக்கம் 61
2. எழுத்தின் வகைகள் - முதலெழுத்துக்கள், சார்பெழுத்துக்கள் 61
3. சுட்டெழுத்துக்கள், வினா எழுத்துக்கள் 68
4. வல்லினம் மிகும் இடங்கள், வல்லினம் மிகா இடங்கள் 69
5. ஒலிப்பு மாறுபாடுகளும் பொருள் வேறுபாடுகளும். 76

III உரைநடை

இலக்கியச்சாரல் - தொகுப்பாசிரியர் - முனைவர். ச. அருள்மணி

1. தமிழின்பம் தனி இன்பம் 80
2. சங்ககாலத்து அங்கதம் 84
3. பாரதியின் தேசிய ஒருமை 90
4. வள்ளுவர் கண்ட இன்ப இலக்கியம் 97
5. செல்வத்தின் சிறப்பு 101
6. தொல்காப்பியமும் சமுதாய இயலும் 104
7. சிறந்த கவிதை 110
8. தமிழக மகளிர் 112
9. இலக்கியமும் கடவுள்நெறியும் 119

IV சிறுகதை

நவரத்தினக் கதைகள் - தொகுப்பாசிரியர் - முனைவர். சு. நயினார்

1. ஒருநாள் கழிந்தது 124
2. பேய் ஓடிப்போச்சு 126
3. குறட்டை ஒலி 130
4. தற்கொலை 133
5. வலம்புரிச் சங்கு 137
6. கதவு 144
7. அன்பளிப்பு 150
8. தனிமை 151
9. கந்தகக் கிடங்கினிலே 152

V இலக்கிய வரலாறு

1. புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் 158
2. சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் 165
3. நாவலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் 173
4. நாடகத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் 180
5. நாட்டுப்புறப்பாடல்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் 188

வினாத்தாள் வடிவம்

அலகு – 1 – செய்யுள் கவிதைகள்

(அ) மரபு கவிதைகள்

1. தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து – மனோன்மணியம் சுந்தரம்பிள்ளை
2. வரம் கேட்டல் - பாரதியார்
3. நீங்களே சொல்லுங்கள் - பாரதிதாசன்
4. தமிழன் இதயம் - நாமக்கல் கவிஞர்

(ஆ) புதுக்கவிதைகள்

1. உள்ளதைச் சொன்னா குத்தமில்லை – பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம்
2. வேற்றுமையில் ஒற்றுமை – கண்ணதாசன்
3. சுவரில் ஓர் இதயம் - அப்துல் ரகுமான்
4. மரங்களைப் பாடுவேன் - வைரமுத்து
5. நெஞ்சமே நில்! நில்! - மீரா
6. தொப்புள் கொடி - நெல்லை ஜெயந்தா
7. புதைந்த நிலம் - சிவராஜ்
8. தொலைந்துபோன நடைவண்டிகள் - மு. செல்வா
9. கொரோனா வந்தால் - உமாஹரிஹரன்
10. இலக்கியத்தில் பெண்கள் - செல்வகுமாரி

(இ) ஹைக்கூ கவிதைகள்

1. படிமம் - பரிமளமுத்து
2. தொன்மம் - ராஜமுருகு பாண்டியன்
3. முரண் - கழனியூரன்
4. அங்கதம் - தங்கம் மூர்த்தி
5. பழமொழி - பாட்டாளி
6. விடுகதை - மேகலைவாணன்

(ஈ) நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்

1. தாலாட்டுப் பாடல்
2. தொழிற்பாடல்கள்

அலகு – 1 - செய்யுள்

கவிதைகள்

அ. மரபுக்கவிதைகள்

1. தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து

(மனோன்மணியம் சுந்தரம் பிள்ளை)

ஆசிரியர் வரலாறு

தமிழ்த் தெய்வ வணக்கப்பாடலாக அரசு விழாக்களில் பாடப்படும் “நீரூடும் கடலுடுத்த.....” என்று தொடங்கும் பாடலை இயற்றியவர் மனோன்மணியம் சுந்தரம் பிள்ளை ஆவார். இவர் 1891-ல் மனோன்மணியம்’ என்ற தலைசிறந்த நாடகநூலை இயற்றினார். தமிழ் மொழியைத் தெய்வமாகக் கருதியது இவரது தமிழ்ப்பற்றுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

சுந்தரம்பிள்ளை இந்தியாவின் கேரள மாநிலத்தில் ஆலப்புழா என்னும் ஊரில் பெருமாள், மாடத்தி அம்மாள் தம்பதியருக்கு 1855-ல் பிறந்தார். இளமையிலேயே தேவாரம், திருவாசகம் போன்ற நூற்களுடன் பிற சமய வழிபாட்டு நூல்களையும் கற்றார். இவருக்கு நாகப்பட்டினத்தை சேர்ந்த நாராயணசாமி அவர்கள் தமிழாசிரியராக விளங்கினார். மறைமலையடிகளும் இவரிடம்தான் தமிழ்க்கற்றார். 1876-ல் பி.ஏ. தேர்வில் வெற்றி பெற்றார். அடுத்த ஆண்டில் சிவகாமி அம்மாள் என்பவரைத் திருமணம் செய்தார்.

இவர் 1891-ல் வெளியிட்ட ‘மனோன்மணியம்’ என்ற நாடக நூலை நாடகத்துறையில் ஒப்பற்ற நூலாகத் திகழ்கிறது. சுந்தரனாரின் ஞான ஆசிரியராக இருந்தவர் கோடக நல்லூர் சுந்தர சுவாமிகள் ஆவார். இவரிடம் ஏற்பட்டத் தொடர்பே மனோன்மணியத்தில் சுந்தர முனிவர் எனும் பாத்திரம் அமைவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது.

கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியிலும் மிகுந்த ஈடுபடு கொண்டவர். பத்துப்பாட்டு பற்றியத் திறனாய்வினை ஆங்கிலத்தில் எழுதிச் சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரி இதழில் வெளியிட்டார். திருநெல்வேலியில் ‘மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்’ இவரது பெயரிலேயே சிறப்பாகச் செயல்பட்டு வருகிறது. தமிழ்த்தாய் வாழ்த்துப் பாடலானது 1970-ஆம் ஆண்டு தமிழக அரசால் தமிழ்த்தாய் வாழ்த்தாக அறிவிக்கப்பட்டது.

தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து

நீரூடும் கடலுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழிலொழுகும்

சீரூடும் வதனமெனத் திகழ்பரதக் கண்டமிதில்

தெக்கணமும் அதிற்சிறந்த திராவிடநல் திருநாடும்

தக்கசிறு பிறைநுதலும் தரித்தநறுந் திலகமுமே

அத்திலக வாசனைப்போல் அனைத்துலகும் இன்பமுற

எத்திசையும் புகழ்மணக்க இருந்தபெருந் தமிழணங்கே தமிழணங்கே

உன் சீரிளமைத் திறம்வியந்து

செயல் மறந்து வாழ்த்துதுமே! வாழ்த்துதுமே! வாழ்த்துதுமே!

தெளிவுரை:

நீர் நிறைந்த கடல் என்னும் ஆடை உடுத்திய நிலம் என்னும் பெண்ணுக்கு, அழகு மிளிரும் சிறப்பு நிறைந்த முகமாக இந்தியக் கண்டம் திகழ்கிறது. அந்தக் கண்டத்தில் தென்னாடு சிறந்துள்ளது. அந்த நாடு தமிழர்களின் சிறந்த நன்னாடாக உள்ளது. அந்த நாட்டிற்குப் பொருத்தமான பிறை போன்ற நெற்றியாகவும் அதிலிட்ட மணம் வீசும் திலகமாகவும் தமிழகம் உள்ளது. அந்தத் திலகத்தில் இருந்து வரும் வாசனை போல் அனைத்து உலகமும் இன்பம் பெறும் வகையில் எல்லாத் திசைகளிலும் புகழ்மணக்கும்படி இருக்கின்றத் தமிழ்ப்பெண்ணே! தமிழ்ப்பெண்ணே! இன்றும் இளமையாக இருக்கின்ற உன் சிறப்பானத் திறமையை வியந்து எங்கள் செயல்களை மறந்து உன்னை வாழ்த்துவோமே! வாழ்த்துவோமே! வாழ்த்துவோமே!

வினா:

1. தமிழின் இளமை குறித்து மனோன்மணியத்தில் சுந்தரனார் எவ்வாறு வியந்து வாழ்த்துகிறார்?

2. வரம் கேட்டல்

(மகாகவி பாரதியார்)

ஆசிரியர் குறிப்பு:

மகாகவி பாரதியார் 1882-ம் ஆண்டு திருநெல்வேலி மாவட்டம் எட்டயபுரத்தில் பிறந்தார். இவரது தந்தை சின்னசாமி ஐய்யார், தாயார் இலக்குமி அம்மையார். பெற்றோர் மகனுக்குச் ‘சுப்பிரமணியன்’ என்று பெயரிட்டு மகிழ்ந்தனர். ஆனால் பாரதியார் சிறு வயதிலேயே கவிபாடும் திறமை பெற்று விளங்கியதால் இவரது கவித்திறத்தைப் பாராட்டிப் ‘பாரதி’ என்ற பட்டம் இவருக்குப் பதினோராம் வயதிலேயே வழங்கப்பட்டது.

எளிய தமிழில் கருத்துக்களைப் பாடித் தமிழுக்குப் புதுவழி காட்டியவர். தமிழ் மொழிக்கு புதுமை சேர்த்தவர். உணர்ச்சியூட்டும் அவர்தம் கவிதைகளில் தீப்பொறி பறந்தது. படிப்போரின் மனதில் எழுச்சி பிறந்தது. தமிழில் ஒரு மறுமலர்ச்சி தோன்றிற்று. தமிழர்களிடையே புதிய விழிப்புணர்வு உண்டாயிற்று.

அடிமை இந்தியாவில் வாழ்ந்த பாரதியார் “என்று தணியும் இந்தச் சுதந்திர தாகம்; என்று மடியும் இந்த அடிமையின் மோகம்” என்றும், “கத்தியின்றி இரத்தமின்றி யுத்தமொன்று வருகுது சத்தியத்தின் நித்தியத்தை நம்பும் யாரும் சேருவீர்” என்பது போன்ற விடுதலைப் பாடல்களைப் பாடினார். சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார்.

ஆங்கில ஆட்சியாளரால் துன்புறுத்தப்பட்டார். பின்பு புதுச்சேரி சென்று வாழ்ந்தார். கண்ணன்பாட்டு, குயில்பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம் முதலிய கவிதை நூல்களை எழுதினார். மீண்டும் சென்னை திரும்பினார். ஆங்கில அரசால் சிறையிலிடப்பட்டார். இறுதியில் சிறையிலிருந்து திரும்பி வந்து சிலகாலம் திருவல்லிக்கேணியில் வாழ்ந்தார். 19.09.1891-ம் ஆண்டு தமது 39-வது வயதில் இயற்கை எய்தினார்.

வரங் கேட்டல்

தேடிச் சோறுநிதந் தின்று – பல
 சின்னஞ் சிறுகதைகள் பேசி – மனம்
 வாடித் துன்பமிக உழன்று – பிறர்
 வாடப் பலசெயல்கள் செய்து – நரை
 கூடிக் கிழப்பருவ மெய்தி – கொடுங்
 கூற்றுக் கிரையெனப்பின் மாயும் - பல
 வேடிக்கை மனிதரைப் போலே – நான்
 வீழ்வே னென்று நினைத் தாயோ?

நின்னைச் சிலவரங்கள் கேட்பேன் - அவை
 நேரே இன்றெனக்குத் தருவாய் - என்றன்
 முன்னைத் தீயவினைப் பயன்கள் - இன்னும்
 மூளா தமிழ்நிடுதல் வேண்டும் - இனி
 என்னைப் புதியவுயி ராக்கி – எனக்
 கேதுங் கவலையறச் செய்து – மதி
 தன்னை மிகத்தெளிவு செய்து – என்றும்
 சந்தோஷங் கொண்டிருக்கச் செய்வாய்...

தெளிவுரை:

பாரதியாரின் வரம் கேட்டல் கவிதையில் பாரதியார் சில வரங்களை இறைவனிடம் (அன்னை பராசக்தி) கேட்கிறார். பாரதியாரின் கவிதையான இதைப் படிக்கும்பொழுது நம் மனத்திற்குள் ஒருவித எழுச்சி ஏற்படும். தேசியக் கீதம் கேட்கும்பொழுது ஏற்படுகின்ற எழுச்சி போன்றது இதுவாகும்.

நரை விழுதல்:

உலகில் ஏதோ பிறந்துவிட்டோம். நாம் உயிர்வாழ உணவு தேவை என உணவிற்காகத் தேடி அலைந்து திரிந்து, பொழுது போகாமல் வெறும் கதைகளைப் பேசி காலம் கழித்து, நமக்கு மட்டும் ஏன் இப்படி நடக்கிறது என நிகழ்வுகளால் மனம் நொந்து வாழ்கிறோம். நாமே நன்றான இல்லை. பிறர் மட்டும் எப்படி மகிழ்ச்சியாக இருக்கலாம் என்று பிறருக்குத் தீங்கான செயல்களைச் செய்து வாழ்கிறோம். வாழ்நாளின் இறுதியில் தலையில் நரை விழுந்து, இறக்கும் பேதை மனிதர்களைப் போல இறந்துவிடக்கூடாது எனப் பாரதியார் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

பேதை மனிதர்கள்:

பேதை மனிதர்களைப் போல இறந்து விடாமலிருக்கப் பாரதியார் சில வரங்களை இறைவனிடம் கேட்கிறார். எனது தீய செயல்களினால் விளைந்தவை என்னை வந்து தாக்காமல், எனக்குப் புதிய உயிரினை அளிக்க வேண்டும். தெளிவான சிந்தனையை அளிக்க வேண்டும் என்கிறார். இதை,

“முன்னைத் தீயவினைப் பயன்கள் இன்னும்
மூளா தமிழ்நதிடுதல் வேண்டும் இனி
என்னைப் புதிய உயிராக்கி

எனும் கவிதை வரிகள் மூலம் கண்டுகொள்ளலாம். தெளிந்த சிந்தனையுடன் என்னை மகிழ்ச்சியாய் இருக்கும்படி செய்வாய் என வேண்டுவதாக இக்கவிதை அமைந்துள்ளது.

இக்கவிதையைப் படிப்போர் ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் புதிய எழுச்சியை உண்டாக்கி, நாம் எப்படி பயனுள்ள உயிராக வாழ வேண்டும் என உணர்த்துவதாக இக்கவிதை அமைந்துள்ளது.

வினா:

1. பாரதியார் வரம் கேட்டல் கவிதையில் இறைவனிடம் கேட்கும் வரத்தை எழுதுக

3. நீங்களே சொல்லுங்கள்!

(பாரதிதாசன்)

ஆசிரியர் குறிப்பு:

பாரதிதாசன் புதுச்சேரியில் 20.04.1891-ஆம் ஆண்டுப் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் கனகசுப்பிரத்தினம். பாரதியாருடன் பழகி, அவரது பாடல்களில் ஈடுபட்டுப் ‘பாரதிதாசன்’ எனப் புனைப்பெயர் பெற்றார். பாரதியார் தொட்ட துறைகளையெல்லாம் இவரும் தொட்டுள்ளார். “தமிழுக்கு அமுதென்று பேர்” என்று பாடித் தமிழுணர்வை ஊட்டியவர். புரட்சிக்கு வித்திட்டவர். இவரது சமுதாயச் சீர்திருத்தப் பாடல்கள் உணர்ச்சியைக் கொட்டுவன. காதற் பாக்கள் இனிமையைக் கொட்டுவன. சமுதாயப் பகையைத் தகர்க்கப் போராடியதால் மக்களால் புரட்சிக் கவிஞர் என இவர் போற்றப் பெற்றார்.

பாண்டியன் பரிசு, எதிர்பாராத முத்தம், அழகின் சிரிப்பு, ஓர் இயற்கைப் புனைவோவியம், குடும்பவிளக்கு ஆகிய நூற்களைப் படைத்துள்ளார். இவரது பாடல்கள் தமிழுக்குச் செய்யப்படும் கேடுகளை எதிர்த்துத் தாக்கிப் பாடியனவாகும். தமிழிசை வளர வேண்டும் என்பதற்காக ‘இசையமுது’ என்னும் பெயரில் பாடல்கள் படைத்துள்ளார்.

இவரது ‘பிசிராந்தையார்’ நாடகத்திற்குச் ‘சாகித்ய அகாடமி விருது கிடைத்தது. தமிழக அரசு சென்னையில் இவருக்குச் சிலை அமைத்துள்ளது. திருச்சியில் இவர் பெயரால் ஒரு பல்கலைக்கழகம் அமைந்துள்ளது. இவர் 21.04.1964-ம் ஆண்டு இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார்.

நீங்களே சொல்லுங்கள்!

சித்திரச் சோலைகளே! – உமை நன்கு
திருத்த இப்பாரினிலே – முன்னர்
எத்தனை தோழர்கள் ரத்தம் சொரிந்தன
ரோ! உங்கள் வேரினிலே.

நித்தம் திருந்திய நேர்மை யினால் மிகு
நெல்விளை நன்னிலமே! – உனக்
கெத்தனை மாந்தர்கள் நெற்றி வியர்வை
இறைத்தனர் காண்கிலமே.

தாமரை பூத்த தடாகங்களே! உமைத்
தந்த அக் காலத்திலே – எங்கள்
தூய்மைச் சகோதரர் தூர்ந்து மறைந்ததைச்
சொல்லவோ ஞாலத்திலே.

மாமிகு பாதைகளே! உமை இப்பெரு
வைய மெலாம் வகுத்தார் - அவர்
ஆமை எனப்புலன் ஐந்தும் ஒடுங்கிட
அந்தியெலாம் உழைத்தார்.

ஆர்த்திடும் யந்திரக் கூட்டங்களே! – உங்கள்
ஆதி அந்தம் சொல்லவோ? – நீங்கள்
ஊர்த் தொழிலாளர் உழைத்த உழைப்பில்
உதித்தது மெய் அல்லவோ?

கீர்த்தி கொள் போகப் பொருட் புவியே! உன்றன்
கீழிருக்கும் கடைக்கால் - எங்கள்
சீர்த் தொழிலாளர் உழைத்த உடம்பிற்
சிதைந்த நரம்புகள் தோல்!

நீர்கனல் நல்ல நிலம் வெளி காற்றென
நின்ற இயற்கைகளே! – உம்மைச்
சாரும் புவிப்பொருள் தந்ததெவை? தொழி
லாளர் தடக்கைகளே!

தாரணியே! தொழிலாளர் உழைப்புக்குச்
சாட்சியும் நீயன்றோ? – பசி

தீரும் என்றால் உயிர் போகும் எனச் சொல்லும்
செல்வர்கள் நீதி நன்றோ?

எலிகள் புசிக்க எலாம் கொடுத்தே சிங்க
ஏறுகள் ஏங்கிடுமோ? - இனிப்
புலிகள் நரிக்குப் புசிப்பளித்தே பெரும்
புதரினில் தூங்கிடுமோ?

கிலியை விடுத்துக் கிளர்ந் தெழுவார் இனிக்
கெஞ்சம் உத்தேசமில்லை - சொந்த
வலிவுடையார் இன்ப வாழ்வுடையார் இந்த
வார்த்தைக்கு மோசமில்லை.

தெளிவுரை:

‘நீங்களே சொல்லுங்கள்’ என்ற புதுமையான தலைப்பில், தொழிலாளர்கள்பற்றி ஒரு கவிதை வழங்கியுள்ளார் புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன். ஊரைச் சுற்றி உலா வந்தபோது, பாரதிதாசனாரின் கண்களில் தட்டுப்படும் காட்சிப் பொருள்களைப் பார்த்து அவற்றின் வரலாற்றை நினைவுப்படுத்திப் பாடியுள்ளார்.

சோலைகளின் வேர்களில்:

புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் நடந்து செல்லும்போது, அவருடைய கண்களில் அழகிய சோலைகள் தட்டுப்படுகின்றன. அவற்றைச் சித்திரச் சோலைகளே! என்று அழைத்து அதன் அறியாமையைச் சித்திரிக்கிறார். வேற்று நிலமாகப் பயனற்றுக் கிடந்த பாழ்நிலத்தை நன்கு திருத்தியவர்கள் தோழர்கள். இந்த உலகத்தில் சோலைகளைச் சிறப்பாக உருவாக்குவதற்கு, எண்ணற்ற உழைப்பாளத் தோழர்கள் வியர்வை சிந்தி உழைத்தார்கள். அந்த வியர்வைத் துளிகளை இரத்தத் துளிகளாக உருவகப்படுத்தியுள்ளார் கவிஞர். “இவ்வுலகில், சோலைகளை அழகுப்படுத்துவதற்காக முன்பு எத்தனை தோழர்கள் அவற்றின் வேர்களில் இரத்தம் சொரிந்தனரோ! என்று அவர் வியப்பது கவிஞர்களுக்கே உரிய இரக்கத்தைக் காட்டுகிறது.

தடாகத்தில் தூர்ந்தவர்கள்:

சோலைகளில் காணப்படும் தடாகங்கள் அவர் கண்களில் படுகின்றன. தாமரை பூத்த தடாகங்களே! உங்களை உருவாக்கிய அந்தக் காலத்தில் பூமியில் நடந்த உண்மை ஒன்றை நீங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். உழைப்பதைத் தவிர வஞ்சனை எதுவுமற்ற எங்கள் துய்மையான சகோதரர்கள் உங்கள் வேற்களுக்குக் கீழ் தூர்ந்து மறைந்துவிட்டனர்.

இயந்திரங்களை உருவாக்கியவர்கள்:

வழியில் தொழிற்சாலைகளில் இயந்திரங்கள் ஆர்ப்பரிப்பதைக் பாரதிதாசன் கேட்கின்றார். அவற்றின் ஆரம்ப நிலையையும் இன்றுவரை உள்ள நிலையையும் தான் அவற்றிடம் சொல்லட்டுமா என்று கேட்கின்றார். ஒரே ஓர் உண்மைதான்.

‘நீங்கள் ஊர்த்தொழிலாளர் உழைத்த உழைப்பில் உதித்ததுதான் அந்த உண்மை’ என்ற இரகசியத்தை அவிழ்க்கின்றார்.

விதண்டவாத நீதி:

தொழிலாளர்களின் இரத்த உழைப்புக்கெல்லாம் தாரணியாக பூமியே சாட்சி. அந்தப் பூமியிடமே ஒரு நியாயம் கேட்கிறார் பாரதிதாசனார். தொழிலாளர்களிடம் இரக்கம் அற்றவர்கள் முதலாளிகள். தொழிலாளர்களுக்கு நியாயமான கூலியை அவர்கள் தருவதேயில்லை. வருவாய் போதாமல் பசியிலேயே அவர்களை வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதே அவர்களது திட்டம். ‘பசிக்கிறதே’ என்று தொழிலாளர்கள் முதலாளியிடம் கேட்டால், “பசி தீர்ந்தால் உயிர் போய்விட்டதாக அர்த்தம். உயிரோடு தொழிலாளர்கள் இருப்பதற்கு அடையாளமே பசிதான்’ இவ்வாறு அவர்கள் ஏறுக்கு மாறாக நீதி பேசுகின்றனர். இப்படிப் பேசுவது நியாயமா? என்று கேட்கிறார் பாரதிதாசன்.

ஏங்காது; தூங்காது :

தகுதியற்றவர்களே செல்வர்களாக ஏற்றம் பெறுகின்றனர். தகுதி உடையவர்களோ - ஏமாற்றுகிற வஞ்சனை தெரியாததால் உழைப்பாளிகளாகவே உள்ளனர். இவர்களின் உழைப்பில் அவர்கள் ஏற்றம் பெறுகின்றனர்.

“எலிகள் புசிக்க எலாம் கொடுத்தே சிங்க

ஏறுகள் ஏங்கிடுமோ? - இனிப்

புலிகள் நரிக்குப் புசிப்பளித்தே பெரும்

புதரினில் தூங்கிடுமோ?”

எலிகள் உண்பதற்கு எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிட்டு வீரச் சிங்கங்கள் தமக்கு உண்ண ஒன்றுமில்லாமல் ஏங்கிக்கிடக்கின்றன. அவ்வாறு ஏங்கலாமோ? நரிகளுக்கு வயிறார உண்ணக் கொடுத்துவிட்டு, புலிகள் பசியுடன் புதரில் தூங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆவ்வாறு தூங்கலாமோ? இவ்வாறு கேட்பதன் மூலம் இனியும் தொழிலாளர்கள் ஏங்கமாட்டார்கள், தூங்கமாட்டார்கள் என்று எச்சரிக்கிறார்.

வலிமையே இன்ப வாழ்வு:

தொழிலாளர்கள் இனித் தங்களது அச்சத்தை விடுத்துவிட்டு முதலாளிக்கு எதிராகக் கிளர்ந்து எழுவார்கள். இனியும் முதலாளிகளிடம் அவர்கள் கெஞ்சிக்கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். இவ்வாறு நம்பிக்கை தெரிவிக்கும் கவிஞர், அது நிறைவேறும் என்பதை உறுதி செய்யும் மந்திர வரியைக் கூறியுள்ளார்.

‘சொந்த வலிவுடையார் இன்ப வாழ்வுடையார் - இந்த

வார்த்தைக்கு மோசமில்லை”

இன்ப வாழ்வு வேண்டும் என்று விரும்புவர் அனைவருக்கும் சொந்த வலிமையே வேண்டும் என்று முத்தாய்ப்பாகச் சொல்லி அவர் கவிதையை நிறைவுசெய்துள்ளார்.

வினா:

1. நீங்களே சொல்லுங்கள் கவிதையில் பாரதிதாசன் கூறுவன யாவை?

4. தமிழன் இதயம்

(நாமக்கல் கவிஞர்)

ஆசிரியர் குறிப்பு:

நாமக்கல் கவிஞர் 19.10.1888-ஆம் ஆண்டு நாமக்கல் மாவட்டம் மோகனூர் என்னும் ஊரில் பிறந்தார். இவரது பெற்றோர் வெங்கட்ராமன், அம்மணியம்மாள். இவர் தமிழறிஞரும், கவிஞருமாவார். தேசபக்தி மிக்க தமது பேச்சினால் பல இளைஞர்களை தேசத்தொண்டர்களாக மாற்றியவர். இவர் வட்ட அலுவலக ஊழியராகவும் சிறந்த ஓவியராகவும் தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியராகவும் சமயப் பொதுநோக்கு உடையவராகவும் திகழ்ந்தார். இவர் எழுதிய 'தமிழனென்று சொல்லட தலைநிமிர்ந்து நில்லடா' எனும் பாடல்வரி மிகவும் புகழ்பெற்றதாகும். இவரது 'மலைக்கள்ளன்' எனும் புதினம் ஆறு மொழிகளில் திரைப்படமாக்கப்பட்டது. தமிழில் எம்.ஜி.ஆர் நடித்த இப்படத்திற்கு இந்திய அரசின் முதல் விருதைப் பெற்ற படம் என்ற சிறப்புமுண்டு. இவரது சிறந்தப் படைப்புகளாக அவனும் அவளும், இலக்கிய இன்பம், தமிழன் இதயம், சங்கொலி, கவிதாஞ்சலி, இசைத்தமிழ் போன்றன உள்ளன.

‘கத்தியின்றி, ரத்தமின்றி யுத்தமொன்று வருகுது’

என்றப் பாடல் காந்தியடிகளின் அறப்போராட்டங்களை எடுத்துக் கூறுவதாகும். இவர் 1949-ல் அரசவைக்கவிஞராக இருந்தார். பத்மபூசன் விருது பெற்றவர். இவர் 17 உரைநடை நூல்களையும் 7 புதினங்களையும் ஒரு கதைப் பாடலையும் இரண்டு நாடகங்களையும் ஒரு மொழிப்பெயர்ப்பு நூலையும் தமிழுக்குத் தந்துள்ளார்.

தமிழன் இதயம்

தமிழன் என்றோர் இனமுண்டு தனியே அவற்கொரு குணமுண்டு;

அமிழ்தம் அவனது மொழியாகும் ; அன்பே அவனது வழியாகும்.

அறிவின் கடலைக் கடைந்தவனாம் ; அமிர்தத் திருக்குறள் அடைந்தவனாம் ;

பொறியின் ஆசையைக் குறைத்திடவே பொருந்திய நூல்கள் உரைத்திடுவான்.

கவிதைச் சுவைகளை வடித்தெடுத்தான் ; கம்பன் பாட்டெனப் பெயர்கொடுத்தான்

புவியில் இன்பம் பகர்ந்தவெலாம் புண்ணிய முறையில் நுகர்ந்திடுவான்

‘பத்தினி சாபம் பலித்துவிடும்’ பாரில் இம்மொழி ஒலித்திடவே

சித்திரச் சிலப்பதி காரமதைச் செய்தவன் துறவுடை ஓரசான்.

சிந்தாமணி, மணி மேகலையும், பத்துப் பாட்டெனும் சேகரமும்,

நந்தா விளக்கெனத் தமிழ்நாட்டின் நாகரி கத்தினை மிகக்காட்டும்.

தேவா ரம்திரு வாசகமும் திகழும் சேக்கி ழார்புகழும்
ஓவாப் பெருங்கதை ஆழ்வார்கள் உரைகளும் தமிழன் வாழ்வாகும்.

தாயும் ஆனவர் சொன்னவெலாம் தமிழன் ஞானம் இன்னதெனும் ;
பாயும் துறவுகொள் பட்டினத்தார் பாடலும் தமிழன் பெட்பெனலாம்.

நேரெதும் நில்லா ஊக்கமுடன் நிமிர்ந்திட அச்சம் போக்கிவிடும்
பாரதி என்னும் பெரும்புலவன் பாடலும் தமிழன் தரும்புகழாம்.

கலைகள் யாவினும் வல்லவனாம், கற்றவர் எவர்க்கும் நல்லவனாம்
நிலைகொள் பற்பல அடையாளம் நின்றன இன்னும் உடையோனாம்.

சிற்பம் சித்திரம் சங்கீதம் சிறந்தவர் அவனினும் எங்கேசொல்?
வெற்பின் கருங்கல் களிமண்போல் வேலைத் திறத்தால் ஒளிபண்ணும்.

உழவும் தொழிலும் இசைபாடும் ; உண்மை சரித்திரம் அசைபோடும் ;
இழவில் அழுதிடும் பெண்கூட இசையோ டழுவது கண்கூடு.

யாழும் குழலும் நாதசுரம் யாவுள் தண்ணுமை பேதமெலாம்
வாழும் கருவிகள் வகைபலவும் வகுத்தது தமிழெனல் மிகையலவாம்.

‘கொல்லா விரதம் பொய்யாமை கூடிய அறமே மெய்யாகும் ;
எல்லாப் புகழும் இவைநல்கும் ; என்றே தமிழன் புவிசொல்லும்.

மானம் பெரிதென உயிர்விடுவான் ; மற்றவர்க் காகத் துயர்படுவான் ;
தானம் வாங்கிடக் கூசிடுவான் ; ‘தருவது மேல்’ எனப் பேசிடுவான்.

ஜாதிகள் தொழிலால் உண்டெனினும் சமரசம் நாட்டினில் கண்டவனாம் ;
நீதியும் உரிமையும் அன்னியர்க்கும் நிறைகுறை யாமல் செய்தவனாம்.

உத்தமன் காந்தியின் அருமைகளை உணர்ந்தவன் தமிழன் ; பெருமையுடன்
சத்தியப் போரில் கடனறிந்தான் ; சாந்தம் தவறா துடனிருந்தான்.

தெளிவுரை:

நாமக்கல் கவிஞர் ‘தமிழன் இதயம்’ என்ற கவிதையில் தமிழர்களின்
தனித்தன்மை, அவர்தம் மாண்பு, தமிழிலக்கியங்களின் சிறப்பு ஆகியவற்றை
விளக்கியுள்ளார்.

தமிழனின் தனித்தன்மை

தரணியில் தன்னிகர் இல்லாத இனமாகத் தமிழினம் விளங்குகின்றது. தமிழர்கள் யாவரும் பிறருடன் ஒப்பிடமுடியாதத் தனித்தன்மை கொண்டவர்களாக உள்ளனர். வாழ்க்கைக்கு இனிமை பயக்கும் அறச் செயல்களைச் செய்வதே தமிழனின் வழி என்றும் அன்பும் இரக்கமும் கொண்ட சொற்களே அவனின் மொழி என்றும் சிறப்பிக்கின்றனர்.

தமிழனின் இலக்கியங்கள்

அறிவாகியக் கடலைக் கடைந்து திருக்குறள் என்ற அமிர்தத்தை அடைந்தவன். ஐம்புலன்களால் உண்டாகும் நிலையற்ற ஆசைகளை விட்டு ஒழித்து பேரின்பப் பெருவாழ்வைத் தரும் அறநூல்களை உலகிற்கு அளித்தவன். எதுகை, மோனை, சந்த நயம், சொல்லின்பம், பொருளின்பம், தனித்தமிழ்ச் சொற்றொடர்கள் என கவிதைக்குரிய அனைத்துப் பண்புகளையும் ஒருங்கமைத்து கம்பராமாயணத்தைப் படைத்துள்ளார் கம்பர். இந்த உலகில் இன்பம் தரும் வழிமுறைகளை இலக்கியங்களாகப் படைத்தளித்த பெருமைக்குரியவன் தமிழன்.

சீவகசிந்தாமணி, மணிமேகலை, பத்துப் பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்கள் ஆகியன யாவும் தமிழ்நாட்டின் நாகரிகத்தினை எடுத்துக் காட்டும் ஆவணங்கள் ஆகும். தேவாரம், திருவாசகம், சேக்கிழாரின் பெரியபுராணம், பன்னிரு ஆழ்வார்களின் உரைகள் ஆகியவை தமிழர்களின் வாழ்க்கையினைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. தமிழனின் ஞானத்தை அவன் அறிவின் திறமையைத் தாயுமானவரின் பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது. பட்டினத்தார் உள்ளிட்ட சித்தர்களின் பாடல்கள் தமிழர்களின் தனிப்பெரும் சொத்தாக விளங்குகின்றன.

அச்சத்தை விடுத்து எதிர்த்து வரும் சோதனைகளை ஊக்கமுடன் எதிர்கொண்டு வாழ, பாரதியின் பாடல்கள் துணை நிற்கின்றன. இவை யாவும் தமிழரின் புகழைப் பறைசாற்றுகின்றன என வியந்து போற்றுகின்றார் நாமக்கல் கவிஞர்.

அறுபத்து நான்கு கலைகளிலும் திறமைபடைத்தவனாகத் திகழ்ந்தவன் தமிழன். கல்வி கற்கும் யாவருக்கும் நல்லவனாக விளங்கியவன் தமிழன். அவனுடையச் சிறப்புக்களை எடுத்து ஒதுகின்ற அடையாளச் சின்னங்கள் இன்றும் காலங்கள் பல கடந்து நிலைபெற்று நிற்கின்றன.

சிற்பங்கள் வடிப்பதிலும் சித்திரங்கள் தீட்டுவதிலும் சங்கீதம் இசைப்பதிலும் அவனுக்கு நிகர் வேறு யாரும் இல்லை. கருங்கல்லும் களிமண்ணும் கூட அவனுடைய திறமையால் ஒளிவீசும். யாழ், குழல், நாதஸ்வரம் உள்ளிட்ட எண்ணற்ற இசைக்கருவிகளைக் கண்டறிந்து, அவற்றை வகைப்படுத்தி, அவை தரும் பண்புகளை வகுத்து, இசை என்றொரு மாபெரும் கலையை உலகிற்கு அளித்தவன் தமிழன் என்றால் அது மிகையல்ல.

தமிழனின் மாண்புகள்

கொல்லாமை, கள்ளாமை, பொய்யாமை முதலியவற்றைக் கடைபிடித்து வாழும் வாழ்க்கையே அறம் நிரம்பிய வாழ்க்கையாகும். அவ்வாழ்க்கையே அழிவில்லாத புகழைத் தரும் என்று வாழ்ந்து காட்டியவன் தமிழன். இதை இந்த உலகம் நன்கு அறியும்.

ஒழுக்கம் நிரம்பிய மானத்துடன் வாழ வேண்டும் என்பதே தமிழனின் கொள்கையாகும். அந்த ஒழுக்கத்திற்கும் மானத்திற்கும் ஏதேனும் தீங்கு நேர்ந்தால் தம் உயிரை விடவும் துணிந்துவிடுவான். பிறரிடம் தானம் பெற்று வாழ்வதை விரும்பாதவன். தன்னிடம் பொருள் இல்லை என்றாலும் அடுத்தவர்களுக்கு உதவி செய்வதே அறம் என்பதை உணர்ந்தவன்.

சாதிகளை முன்னிலைப்படுத்தித் தொழில்கள் பல செய்பவனாக இருப்பினும் வேற்றுமை பாராது ஒற்றுமை கண்டவன் தமிழன். நீதியும் உரிமையும் அனைவருக்கும் பொது என்பதை அந்நியருக்கும் எடுத்துக்காட்டியவன். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக காந்தியின் அருமையை உணர்ந்து அவர் காட்டிய வழியில் நடந்து சத்தியப் போரில் பங்கெடுத்து அமைதியை விரும்பி வெற்றி கண்டவன் என மிகப் பெருமையுடன் தமிழர்தம் சிறப்புக்களை நாமக்கல் கவிஞர் வெளிப்படுத்தியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

வினா: தமிழன் இதயம் கவிதையில் நாமக்கல் கவிஞர் குறிப்பிடும் செய்திகளைத் தொகுத்துரைக்க.

ஆ. புதுக்கவிதைகள்

1. உள்ளதைச் சொன்னா குத்தமில்லை

(பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம்)

ஆசிரியர் குறிப்பு:

கவிஞர் பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். தஞ்சாவூர் மாவட்டம் பட்டுக்கோட்டை அருகே உள்ள செங்கப்படுத்தான்காடு என்னும் சிற்றூரில் 13.04.1930-ஆம் ஆண்டு அருணாசலம், விசாலாட்சி தம்பதியருக்கு மகனாய் பிறந்தார். இவர் எளிய விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். பள்ளிப்படிப்பை மட்டுமே இவர் முடித்துள்ளார். இவர் பொதுவுடைமையில் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டவர். இவரது மனைவியின் பெயர் கௌரவாம்பாள் ஆவார். 1959-ஆம் ஆண்டில் இவர்களுக்குக் குமரவேல் என்ற மகன் பிறந்தான். பிறந்த அதே ஆண்டிலேயே குமரவேல் மரணமடைந்தான்.

பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் தனது பத்தொன்பதாவது வயதிலேயே கவிதை எழுதுவதில் அதிக ஆர்வம் காட்டினார். இவரது குரு பாவேந்தர் பாரதிதாசன். இவரது பாடல்கள் கிராமியப் பண்ணைத் தழுவியவையாகும். இவர் தமது பாடல்களில் உருவங்களைக் காட்டாமல் உணர்ச்சிகளைக் காட்டியவர். சமூகத்தில் இருக்கும் குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டியவர். அந்த குறைகள் நீங்கி, வளர வேண்டிய நிறைகளைச் சுட்டிக்காட்டியவர். திரையுலகில் பாட்டாளி மக்களின் ஆசைகளையும் ஆவேசத்தையும் அந்தரங்க சக்தியுடன் பாடல்களாக இசைத்தார். இவர் இயற்றி வந்த கருத்துச் செறிவும் கற்பனை உரமும் உடைய பல பாடல்களை ஜனசக்தி இதழ் வெளியிட்டு வந்தது. 1954-ஆம் ஆண்டு 'படித்தபெண்' திரைப்படத்திற்காக முதல் தடவை பாடலை இயற்றி அந்தத் துறையில் அழுத்தமான முத்திரை பதித்தார். இவரது பாடல்கள் மூடநம்பிக்கை, உழைக்கும் வர்க்கம், விவசாயத்துறை ஆகியவற்றைச் சார்ந்தவையாக இருக்கின்றன.

உள்ளதைச் சொன்னா குத்தமில்லை

ஒரு குறையும் செய்யாமே
ஒலகத்திலே யாருமில்லை - அப்படி
உத்தமனாய் வாழ்ந்தவனை - இந்த ஒலகம்
ஒதைக்காம விட்டதில்லை....

இருக்கும் பொழுதை ரசிக்கணும் - அட
இன்பமாகக் கழிக்கணும்
எதிலும் துணிஞ்சு இறங்கணும் - நீ
ஏங்கி எதுக்குத் துடிக்கணும்? (இருக்)

நாளை நாளை என்று பொன்னான
நாளைக் கெடுப்பவன் குருடன்
நடந்து போனதை நெனச்சு ஓடம்பு
நலிஞ்சு போறவன் மடையன் - சுத்த மடையன்
நம்மைப்போல கெடச்சதைத் தின்னு
நெனச்சதைச் செய்யிறவன் மனுஷன்

ஆடி ஓடிப் பொருளைத் தேடி...
அவனும் திங்காமே பதுக்கி வைப்பான்...
அதிலே இதிலே பணத்தைச் சேத்து
வெளியிடப் பயந்து மறச்சுவைப்பான்;

அண்ணன் தம்பி பொண்டாட்டி புள்ளை
ஆருக்கும் சொல்லாம பொதச்ச வைப்பான்
ஆகக் கடைசியில் குழியைத் தோண்டி
அவனையும் ஒருத்தன் பொதச்ச வைப்பான் - ஆமா
பொதச்ச வைப்பான்

(இருக்)

நல்ல வழியிலே வாழ நெனச்சு
நாயா அலையாதே - அது இந்த
நாளில் முடியாதே
நரியைப் போலே எலியைப்போலே
நடக்கத் தெரிஞ்சுக்கணும் - தம்பி
உடம்பு அழுக்கு; உடையும் அழுக்கு!

உள்ளம் அழுக்குங்க - அதுலேதான்
உலகம் கிடக்குங்க - இது
உமக்கும் எமக்கும் கழுதைக்கும் தெரியும்
சொன்னா குத்தமில்லை...

(இருக்)

தெளிவுரை:

பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரத்தின் பாடல்களில் இயற்கை, சிறுவர், காதல், மகிழ்ச்சி, சோகம், தத்துவம், நாடு, சமூகம், அரசியல், பாட்டாளி வர்க்கம் ஆகியவை கருப்பொருளாக அமைந்துள்ளன. இவரது பாடல்கள் நாட்டுடைமையாக்கப்பட்டுள்ளன. எளிய தமிழில் சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள், வாழ்வியல் தத்துவங்கள் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தியவர். தமிழக முன்னாள் முதல்வர் எம்.ஜி.ஆரின் நெருங்கிய நண்பர். 'மக்கள் கவிஞர் பட்டம்', 'பாவேந்தர் விருது' உள்ளிட்ட பல விருதுகள் இவருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. இவரது பாடல்களின் தொகுப்பு 1965-ல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

ஏன் ஏங்கித்துடிக்கணும்:

ஒரு குறையும் செய்யாமல் உலகத்தில் யாரும் வாழ முடியாது. அவ்வாறு ஒருவன் உத்தமனாக வாழ்ந்தால் இந்த உலகம் அவனை உதைக்காமல் விட்டு விடுவதில்லை. நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் பொழுதை நன்றாக இரசிக்க வேண்டும். மிகவும் இன்பமாக அந்தப் பொழுதுகளைக் கழிக்க வேண்டும். எந்தச் செயலைச் செய்ய வேண்டுமானாலும் துணிவுடன் இறங்க வேண்டும். அவ்வாறு துணிந்து இறங்காமல் ஏன் ஏங்கித் துடிக்க வேண்டும் என்று சமூகத்தைப் பார்த்துப் பட்டுக்கோட்டையார் கேட்கிறார்.

குருடன்... மடையன்.... மனிதன்

பொன்னான பொழுதையெல்லாம் உழைக்கப் பயன்படுத்தாமல் நாளை செய்து கொள்ளலாம்; நாளை செய்து கொள்ளலாம் என்று கெடுப்பவன் குருடன். நடந்து போன நிகழ்வுகளை நினைத்து நினைத்து உடம்பு நலிஞ்சு போகிறவன் மடையனாவான் ; சுத்த மடையனாவான். நம்மைப் போல கிடைத்ததைத் தின்று நினைத்ததைச் செய்கின்றவன்தான் மனிதன் என்கிறார் பட்டுக்கோட்டையார்.

புதைத்து வைப்பான்:

ஒருவன் பொருளை ஆடி, ஓடித்தேடி அவனும் தின்னாமல் பதுக்கி வைப்பான். அதிலே இதிலே பணத்தைச் சேர்த்து வெளியிடப் பயந்து மறைத்து வைப்பான். அண்ணன், தம்பி, மனைவி, பிள்ளை ஆகிய யாருக்கும் சொல்லாமல் புதைத்து வைப்பான். ஆமா! கண்டிப்பாகப் புதைத்து வைப்பான் என்கிறார் பட்டுக்கோட்டையார். அதனால் ஒருவன் வாழ்க்கை முழுவதும் ஆடி ஓடி பொருள் சேர்த்துப் பதுக்கி வைத்துத் தன் குடும்ப உறுப்பினர்களுக்குக் கூட சொல்லாமல் புதைத்து வைத்தால் அந்த புதைத்து வைத்தப் பொருள்கள், பணம் யாருக்கும் பயன்படாமல், அவனுக்கும் பயன்படாமல் போய்விடும். இறுதியில் அவனையும் ஒருவன் குழியில் புதைத்து விடுவான் என்கிறார்.

உலகம் அழுக்கிலேயே இருக்கிறது:

உண்மையாக வாழ வேண்டும் ; நேர்மையான வழியிலே வாழ வேண்டும் ; நல்ல வழியிலே பொருள் தேடி வாழ வேண்டும் என்று நினைத்து நாயாக அலையாதே. அது இந்த நாளில், நாம் வாழும் நாளில் முடியாது. நரியைப் போலவும் குள்ளநரித்தனமாக எலியைப்போலவும் மறைந்தும் வாழ்வில் நடக்கத் தெரியவேண்டும். தம்பி நம் உடலும் உள்ளமும் உடையும் அழுக்குடன் உள்ளது. அந்த அழுக்கில்தான் உலகம் இருக்கிறது. இது உனக்கும் தெரியும் எனக்கும் தெரியும் ; ஏன் இங்குள்ள ஒரு கழுதைக்கும் கூடத் தெரியும். இவ்வாறு பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள் தமது கவிதைகளை இலக்கிய நடையில் எழுதாமல் சாதாரண மக்கள் பயன்படுத்தும் எளிய மொழி நடையில் அதிலும் பேச்சு நடையில் எழுதியதால் அவரது வாழ்வியல் தத்துவங்கள், சமூகக் குறைபாடுகள், அரசியல் செய்திகள், மூடநம்பிக்கை ஒழிப்பு, பொதுவுடைமைக் கருத்துக்கள் எல்லாம் மக்களை எளிதில் சென்றடைந்தன. இதனால் இன்னும் மக்களின் மனங்களில் நம் கவிஞர் வாழ்ந்து வருகிறார். 29 ஆண்டுகள் மட்டுமே வாழ்ந்த கவிஞர் குறுகியக் காலங்களில் சமூகக்குறைபாடுகளைச் சரியாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம் அன்று சுட்டிக்காட்டியக் குறைபாடுகள், வாழ்வில் மக்கள் அன்றாடம் சந்திக்கும் சிக்கல்கள் எல்லாம் கவிஞர் அன்று

பாடியுள்ளது இக்கால சமூகத்திற்கும் முற்றிலும் பொருந்துவதாக உள்ளது. சமூகத்தின் குறைபாடுகளை நன்கு அறிந்து மக்கள் மன்றத்தில் எடுத்துரைத்த மக்கள் கவிஞர் 29 ஆண்டுகள் மட்டுமே வாழ்ந்து மறைந்துவிட்டது ஒரு குறைபாடே எனலாம். குறைந்த கவிதைகள் படைத்திருந்தாலும் தமது படைப்புகளின் மூலம் மக்கள் மனத்தில் மக்கள் கவிஞர் என்றும் இன்றுபோல் நிலைத்து இருப்பார் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

வினா:

1. உள்ளதைச் சொன்னா குத்தமில்லை கவிதையில் பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் குறிப்பிடும் செய்திகள் யாவை?
2. பட்டுக்கோட்டையார் பாடல்கள் சிறந்த வாழ்வியல் தத்துவங்களைக் கொண்டுள்ளன என்பதை ஆராய்க.

2. வேற்றுமையில் ஒற்றுமை

(கண்ணதாசன்)

ஆசிரியர் குறிப்பு:

கண்ணதாசன் 24.06.1927ஆம் ஆண்டு சிவகங்கை மாவட்டத்திற்குடுத்துள்ள சிறுகூடல்பட்டியில் பிறந்தார். இவரது பெற்றோர் சாந்தப்பச்செட்டியார், விசாலாட்சி. இவரது இயற்பெயர் முத்தையா என்பதாகும். இவரது சிறப்புப்பெயர் கவியரசு. இவரது புனைப்பெயர்கள் காரை முத்துப்புலவர், வணங்காமுடி, பார்வதிநாதன், தமிழ் மன்னன் என்பனவாகும். தமிழக அரசின் அரசவைக் கவிஞராக இருந்தது சிறப்பிற்குரியதாகும். கண்ணதாசன் சண்டமாருதம், ஒலி, தென்றல், முல்லை போன்றப் பல இதழ்களில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்துள்ளார். சேரமான் காதலி (சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்றது) ஆட்டணத்தி, ஆதிமந்தி, தைப்பாவை, மாங்கனி, அர்த்தமுள்ள இந்து மதம், ஏசுகாவியம், சிவகங்கைச் சீமை, பாரிமலைக்கொடி, மலைவாசம், அனார்கலி உட்பட 60 நூல்களை எழுதியுள்ளார். 1948 முதல் ஏறத்தாழ முப்பது ஆண்டுகள் 5000-க்கும் மேற்பட்ட திரைப்படங்களுக்குப் பாடல்கள் எழுதியுள்ளார். முதல் திரையிசைப் பாடல் கலங்காதிரு மனமே என்பதாகும். இறுதியாகக் கண்ணதாசன் எழுதியத் திரைப்படப்பாடல் கண்ணே கலைமானே எனும் பாடலாகும். இவரது ஆயிரக்கணக்கானத் திரையிசைப் பாடல்கள் மக்கள் மனத்தில் நிலையாக நிற்பவையாகும். 4000-க்கும் மேற்பட்ட கவிதைகளை எழுதியுள்ளார். 17.10.1981-ல் இயற்கையெய்தினார்.

வேற்றுமையில் ஒற்றுமை

ஊருக்கு நீ உழைத்தால்
உன்னருகே அவன் இருப்பான்
உண்மையிலும் அன்பினிலும்
ஒன்றாய்க் கலந்திருப்பான்
பசித்தவர்க்குச் சோறிடுவோர்

பக்கத்தில் அவன் இருப்பான்
 கருணையுள்ள நெஞ்சினிலே
 தினமும் குடியிருப்பான்!
 ஆதிகடவுள் ஒன்றேதான்
 அதைக் காண முடியாது
 ஆண் பெண் சாதி இரண்டுதான்
 இதில் பேதம் கிடையாது!
 உயர்வு தாழ்வு என்பதெல்லாம்
 உள்ளத்தால் வரும் மாற்றம்தான்!
 உள்ளத்தில் உள்ளவனை
 ஒளிவிளக்காய் நிற்பவனை
 பாரெங்கும் தேடினாலும்
 ஒருநாளும் கண்டதில்லை
 கண்டவரும் சொன்னதில்லை
 சொன்னவரும் கண்டதில்லை
 காற்றைப்போல பூமியிலே
 கலந்திருப்பான் ஆண்டவனே!
 மதம் என்னும் சொல்லுக்கு
 வெறியென்றோர் பொருளுண்டு
 மனிதராய்ப் பிறந்தவர்கள்
 மதத்தால் பிரிந்து விட்டார்
 மதத்தால் பிரிந்தவர்கள்
 அன்பினால் ஒன்றுபட்டு
 ஒன்றே குலமாகி
 ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்திருப்போம்!

தெளிவுரை:

கவிஞர் கண்ணதாசன் பாடல்கள் அன்பு, காதல், வீரம், தத்துவம், தந்தை, தாய், குழந்தைகள் உறவு போன்ற சமூகத்தின் அனைத்து உறவுகளையும் கவிதைக்குள் கொண்டு வந்து திரையிசைப் பாடல்களாக மக்கள் மனத்தில் நிலைபெறச் செய்துள்ளன. அவர் எழுதியுள்ள, கவிதைகளுள் பாடமாக அமைந்துள்ள வேற்றுமையில் ஒற்றுமை எனும் கவிதை அமைந்துள்ளது.

ஊர் மக்களுக்காக நீ உழைத்தால் உன்னுடன் எப்பொழுதும் அவன் இருப்பான். உண்மையிலும் அன்பினிலும் ஒன்றாகக் கலந்திருப்பான். பசியால் வாடி தளர்ந்திருப்போர்க்குச் சோறிடுவோரின் பக்கத்தில் அவன் இருப்பான். கருணை உள்ள நெஞ்சினில் தினமும் குடியிருப்பான். அவன் யார் என்றால் ஆதிகடவுள் ஒன்றேதான்.

ஆதி கடவுளைக் காண முடியாது:

ஆதி கடவுள் என்பது ஒன்றேதான். அந்தக் கடவுளைக் காண முடியாது. ஆண் பெண் சாதி இரண்டுதான். அதில் எந்தப் பேதமும் கிடையாது. மனிதருக்குள் வரும் உயர்வு தாழ்வு என்பதெல்லாம் உள்ளத்தால் வரும் மாற்றம்தான். உள்ளத்தால் வரும் மாற்றங்களால்தான் உயர்வு தாழ்வு எல்லாம் சமூகத்தில் ஏற்படுகின்றன.

காற்றைப் போல் பூமியில் கலந்திருப்பவன்:

நல்லவர்களின், உண்மை பேசுபவர்களின், பிறருக்கு உதவி செய்பவர்களின் பசியைப் போக்குபவர்களின் உள்ளங்களில் ஒளி விளக்காய் நிற்பவனை உலகம் எங்குத் தேடினாலும் ஒரு நாளும் கண்டதில்லை. நான் கடவுளைக் கண்டேன் என்று ஒருவரும் சொல்லவில்லை. அவ்வாறு கடவுளைக் கண்டேன் என்று சொன்னவரும் கடவுளைக் கண்டதில்லை. காற்றைப் போல பூமியிலே ஆண்டவன் கலந்திருப்பான்.

மதத்தால் பிரிந்தவர்கள்:

மதம் எனும் சொல்லுக்கு வெறி என்று ஓர் பொருளுண்டு. மனிதராகப் பிறந்தவர்களெல்லாரும் மதத்தால் பிரிந்து கிடக்கின்றனர். இருப்பினும் மதத்தால் பிரிந்தவர்கள் அன்பினால் ஒன்றுபட்டு, ஒன்றே குலமாகி ஒற்றுமையாக வாழ்ந்திருப்போம் என்று கண்ணதாசன் வேற்றுமையில் ஒற்றுமை கவிதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்தியா பல்வேறு மதம், சாதி, மொழி, இனம் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருந்தாலும் வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காண்பதே இந்திய மக்களின் பண்பாகும். எவ்வளவு வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் உயர்வு தாழ்வுகள் இருந்தாலும் உள்ளத்தில் மாறுபாடு இல்லை என்றால் எந்தப் பிரிவினையும் மக்களின் ஒற்றுமையைப் பிரிக்க முடியாது. மதத்தால் மக்கள் பிரிந்திருந்தாலும் அன்பு எனும் பண்பால் மக்கள் வேற்றுமையில் ஒற்றுமை கண்டனர். அன்பால் சாதிக்க முடியாதது உலகில் எதுவும் இல்லை. 'அன்பிற்கு உண்டோ அடைக்கும் தாழ்' என்பதும் இங்குச் சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. இந்திய மக்கள் அனைவரும் அன்பால் ஒன்றாகி, ஒரே குலமாகி, ஒற்றுமையாக வாழ்ந்திருப்போம் என்று கண்ணதாசன் சமூக மக்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுக்கின்றார்.

வினா:

1. வேற்றுமையில் ஒற்றுமை என்னும் கண்ணதாசனின் கவிதைக் கருத்துக்களைத் தொகுத்தெழுதுக?
2. கருணை நெஞ்சில் குடியிருப்பவன் யார் என்று கண்ணதாசன் குறிப்பிடுகின்றார்?

3. சுவரில் ஓர் இதயம் (அப்துல் ரகுமான்)

ஆசிரியர் குறிப்பு:

அப்துல் ரகுமான் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த கவிஞர். பேராசிரியராக பணியாற்றியவர். கவிக்கோ என்று சிறப்பாகப் போற்றப்படுபவர். வானம்பாடி இயக்கக் கவிஞர்களோடு இணைந்து பணியாற்றியவர். தம் கவிதை வெளியீடுகளின் வாயிலாகப் புதுக்கவிதைத்துறையில் நிலைநிறுத்திக் கொண்டவர்களுள் அப்துல் ரகுமான் குறிப்பிடத்தக்கவர். பால்வீதி, நேயர் விருப்பம், சுட்டு விரல் என்ற கவிதைத் தொகுதி மூலம் பிரபலமானவர். பால்வீதியில் தம்மை ஒரு சோதனைப் படைப்பாளியாக இனம்காட்டிக் கொண்டார். அத்தொகுதி வெளிவந்தபோது கவிதையை நேரடியாகத் தராமல் உவமைகள், உருவகங்கள், படிமங்கள், குறியீடுகள் ஆகியவற்றின் வழி வெளியீட்டு முறையை அமைத்துக்கொண்டார். தமிழ்க் கவிதைக் குறியீடுகள் குறித்து ஆராய்ந்து முனைவர் பட்டம் பெற்றவர். தமிழில் ஹைக்கூ, கஜல் ஆகியப் பிறமொழி இலக்கியங்களைப் புனைவதிலும் பரப்பியதிலும் இவர் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆவார்.

இன்றைய புதுக்கவிஞர்களில் முக்கியமானவராகக் கருதப்படுகின்ற அப்துல் ரகுமானின் குடும்பமே கவிதைக் குடும்பம்தான். அவரது அப்பாவும், தாத்தாவும் கவிஞர்கள்தான். ரகுமானின் தந்தை சையத்அஹமத். மஹதி என்னும் புனைப்பெயர்களில் நிறைய எழுதியுள்ளார்.

1960-க்குப்பின் கவிதை உலகிற்கு வந்த இவர் கவியரங்கக் கவிதைகளாலும் சிறப்படைந்தார். சிலேடை வார்த்தைகளால் கேட்போரைக் கவர்வது இவரது பாணியாக இருந்தது. வானியம்பாடி இஸ்லாமிய கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர். அறிவுமதி உள்ளிட்ட இளந்தலைமுறைக் கவிஞர்களுக்கு ஆசானாக விளங்கியவர். ஆலாபனை கவிதைத் தொகுப்பிற்காக சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்றவர். இவர் 09.11.1937-ல் பிறந்து 02.06.2017ல் இறந்தார்.

சுவரில் ஓர் இதயம்

வெளியூர்ப் பயணம் முடிந்து

வீடு திரும்புகிறேன்.

முகம் கழுவிக்கொண்டிருக்கும் போது -

இன்னும் திறக்கப்படாத

என் படிப்பறையிலிருந்து.

வெறும் ஒலியா அது?

சினுங்கல்

முறையீடு.

அவசர அவசரமாக
அறையைத் திறந்து
கடிகாரத்தின் முகத்தைப் பார்க்கிறேன்.

டிக்கீ... டிக்கீ...
அந்த மொழி எனக்குப் புரியும்.

‘இப்படி என்னைத் தனியாகச்
சிறையில் அடைத்துவிட்டுப்
போய் விட்டாயே!

எவ்வளவு கல் நெஞ்சம் உனக்கு?’
குற்ற உணர்வோடு தலை குனிந்தேன்.
அதற்கும் எனக்கும் இடையே
ஓர் அந்தரங்கமான உறவு.

எல்லோரும் உறங்கிவிட்ட பிறகு
இரவின் தனிமையில்
எனக்குத் துணையாக இருக்கும் ஜீவன்.

ஆம். ஜீவன்தான்!
அதற்கு இதயத் துடிப்பு உண்டு.
அதற்குப் பேசவும் தெரியும்.

இதயத் துடிப்பே
அதன் மொழி.

டிக்கீ... டிக்கீ...
இரண்டே வார்த்தைதான்.

ஆனால் இந்த இரண்டு வார்த்தைகளில்
எவ்வளவோ விஷயங்களைப் பேச
அதனால் முடியும்.

மணி சொல்லும் போது மட்டும்
உற்சாகத்தில்
அதன் பேச்சு பாட்டாகிவிடும்.

அந்தப் பாட்டில்தான்
எத்தனை வகையான அர்த்தங்கள்!

சில நேரம் ஆணை;
சில நேரம் எச்சரிக்கை;
சில நேரம் நினைவூட்டல்.

‘நேரமாகி விட்டது;
புறப்படு!’
‘விழித்தது போதும் ;
தூங்கப் போ!’

அதன் பேச்சைத்
தட்ட முடிவதில்லை.

மிகவும் கண்டிப்பான பேர்வாழி.
எத்தனையோ முறை
அதன் கருணையற்ற முட்களால்
காயப்பட்டிருக்கிறேன்.
சில நேரங்களில்
அந்த முட்களின் குத்தலை
ஆவலோடு எதிர்பார்ப்பேன்,
ஊசியின் ஸ்பரிசுத்திற்காக
ஏங்கும் இசைத் தட்டைப் போல்.

டிக்கீ... டிக்கீ...
கடிகாரம் ஒலிக்கிறது.

இது கடிகாரத்தின் ஒலிதானா?
இல்லை,
நாளின் ரத்தம்
கணத் துளிகளாய்ச்
சொட்டும் ஒலியா?

என் ஆயுள் குடம்
ஒழுகும் ஓசையா?

பார்த்த முகங்களையே பார்த்து
வட்டமடிக்கும் வாழ்க்கையில்

சலித்துப்போன முட்களின்
முணுமுணுப்பா?

கால தேவனின் நாம ஜெபமா?
காலனின் காலடி ஓசையா?

யாருக்கென்று சொல்லாமல்
வைக்கப்பட்டிருக்கும்
நேரக் குண்டா?

என் வாழ்க்கையை
நெய்யும் தறி ஓசையா?

இனம் புரியாத விருந்தாளிகள்
கதவு தட்டும் சப்தமா?

என் உண்டியலில்
நாணயங்கள் விழும் ஒலியா?

காலத் தோணியின்
துடுப்போசையா?

என் சுவாசம்
சொல்லும் கதைக்கு
கடிகாரத்தின்
'ஊம்' கொட்டலா?

ஒவ்வொரு நேரத்தில்
ஒவ்வொரு விதமாகத் தோன்றுகிறது.

தெளிவுரை:

அப்துல் ரகுமான் வெளியூர் பயணம் முடித்து வீட்டிற்கு வருகிறார். வெளியில் முகம் கழுவிக்கொண்டிருக்கிறார். இன்னும் கதவு திறக்கப்படவில்லை. இருப்பினும் படிப்பறையிலிருந்து ஒலி கேட்கிறது. அது சிணுங்கல் முறையீடாகவும் உள்ளது.

அவசர அவசரமாகக் கதவைத் திறந்து கடிகாரத்தின் முகத்தைப் பார்க்கிறார். டிக்.டிக்... டிக் டிக்... எனும் அவருக்குப் புரிந்த மொழி கேட்கிறது.

கல்நெஞ்சம்

படிப்பறையில் படித்துக்கொண்டிருப்பவர் வெளியூர் சென்றுவிட்டதால் படிக்கவில்லை. அதனால் கதவை அடைத்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டார். கதவை அடைத்துவிட்டுச் சென்றதால் கடிகாரம் அவரைப் பார்த்து, இப்படி தனியாக என்னைச் சிறையில் அடைத்து விட்டுப் போய்விட்டாயே? எவ்வளவு கல்நெஞ்சம் உனக்கு உள்ளது என்று கேட்கிறது. இதனால் ஒன்றும் பதில் சொல்ல முடியாமல் கடிகாரத்திடம் தலை குனிகின்றார். எனக்கும் கடிகாரத்திற்குமிடையே ஓர் அந்தரங்கமான உறவு இருக்கிறது என்கிறார்.

ஜீவன்தான்

எல்லோரும் உறங்கிவிட்ட பின்பும் நான் படிப்பறையில் படித்துக் கொண்டிருப்பேன். அப்போது இரவின் தனிமையில் எனக்கு துணையாக இருக்கும் ஜீவனாக உள்ளது. ஆம் அது ஜீவன்தான். கடிகாரத்திற்கு இதயத் துடிப்பு உண்டு. அதற்குப் பேசவும் தெரியும். இதயத் துடிப்பே அதன் மொழி. டிக்.டிக் என்னும் இரண்டே வார்த்தைகள்தான். ஆனால் இந்த இரண்டு வார்த்தைகளில் எவ்வளவோ விசயங்களை அதனால் பேச முடியும். மணி எத்தனை என்று சொல்லும்போது மட்டும் உற்சாகத்தில் அதன் பேச்சு பாட்டாகிவிடும்.

பாட்டின் அர்த்தங்கள்

பேச்சாகிவிட்ட அந்தப் பாட்டில்தான் எத்தனை வகையான அர்த்தங்கள் உள்ளன. சில நேரம் அதன் மொழி ஆணை இடுவதாகவும் சில நேரம் எச்சரிக்கை தருவதாகவும் சில நேரம் நினைவூட்டுவதாகவும் நேரமாகிவிட்டது புறப்படு என்று கூறுவதாகவும் விழித்தது போதும் போய் தூங்கு என்று கூறுவதாகவும் உள்ளது. அதன் பேச்சை என்னால் தட்ட முடியவில்லை. அது மிகவும் கண்டிப்பான பேர்வழியாகும்.

ஏத்தனையோ முறை அதன் கருணையற்ற முட்களால் காயப்பட்டிருக்கிறேன். சில நேரங்களில் அந்த முட்களின் குத்தலை ஆவலோடு எதிர்பார்ப்பேன். ஊசியின் ஸ்பரிசுத்திற்காக ஏங்கும் இசைத்தட்டைப் போல் என்கிறார்.

சலித்துப் போன முகங்கள்:

டிக்.டிக் எனும் இவ்வொசை கடிகாரத்தின் ஓசைதானா? இல்லையெனில் நாளின் ரத்தம் கணத்துளிகளாய்ச் சொட்டும் ஒலியா? என் ஆயுள் குடம் ஒழுகும் ஓசையா? பார்த்த முகங்களையே பார்த்து சலித்துப்போன முட்களின் முணுமுணுப்பா? கால தேவனின் நாம ஜெபமா? காலனின் காலடி ஓசையா? யாருக்கென்று சொல்லாமல்

வைக்கப்பட்டிருக்கும் நேரக்குண்டா? என் வாழ்க்கையை நெய்யும் தறியா? புரியாத விருந்தாளிகள் கதவு தட்டும் சப்தமா? என் உண்டியலில் நாணயங்கள் விழும் ஓசையா? காலத்தோணியின் துடுப்போசையா? என்று கேட்கிறார். அத்துடன் என் சுவாசம் சொல்லும் கதைக்குக் கடிகாரத்தின் ஊம் கொட்டலா? என்று கேட்டு இவ்வாறு ஒவ்வொரு நேரத்திலும் கேட்கும் டிக்... டிக்... ஓசை ஒவ்வொரு விதமாகக் கேட்கிறது. என்று அப்துல் ரகுமான் சுவரில் ஓர் இதயம் கவிதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சாதாரணமாக நாம் பார்க்கும் கடிகாரத்தின் வாயிலாக எவ்வளவு சிந்தனைகளை அப்துல்ரகுமான் இக்கவிதையில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இரவு நேரத்தில் தனக்குத் துணையாக உள்ளது என்று குறிப்பிடுகின்றார். வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் அந்த டிக் டிக் ஓசையைக் கேட்கும்போது வெவ்வேறு எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றன என்பதை பட்டியலிட்டுக் காட்டியுள்ளார் அப்துல் ரகுமான்.

வினா:

கடிகாரத்தின் செயல்பாடுகள் குறித்து அப்துல் ரகுமான் 'சுவரில் ஓர் இதயம்' கவிதையில் குறிப்பிடும் செய்திகள் யாவை?

4. மரங்களைப் பாடுவோம்

(வைரமுத்து)

ஆசிரியர் குறிப்பு:

தேனி மாவட்டம் பெரியகுளம் அருகிலுள்ள வடுகபட்டி வைரமுத்துவின் சொந்த ஊராகும். 13.07.1953-ல் பிறந்தார். இவரது முதல் கவிதைத் தொகுப்பு 'வைகறை மேகங்கள்' ஆகும். தமிழ்நாடு சட்டத்துறை ஆட்சி மொழி ஆணையத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளராக பணி செய்தவர். பின்னர் முழுநேரத் திரைப்படப் பாடலாசிரியரானார். ரத்ததானம், திருத்தி எழுதிய தீர்ப்புகள், இன்னொரு தேசியக் கீதம், கொடிமரத்தின் வேர்கள், இந்தப் பூக்கள் விற்பனைக்கல்ல போன்றக் கவிதை நூல்கள் இவரது சிறப்பான படைப்புகளாகும். தண்ணீர் தேசம், கள்ளிக்காட்டு இதிகாசம், கருவாச்சி காவியம், மூன்றாம் உலகப்போர் போன்ற புதினங்களாகும்.

இவர் ஆறுமுறை தேசிய விருது பெற்றுள்ளார். இது தவிர சென்னைத் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் வழங்கியக் கவியரசர் விருது (1986), கலைமாமணி விருது (1990), பத்மஸ்ரீ விருது (2003) கவுரவ டாக்டர் பட்டம் (2008) பாரதியார் இலக்கிய விருது எனப்பல விருதுகள் பெற்ற உயர்ந்த கவிஞராகத் திகழ்கிறார்.

மரங்களைப் பாடுவேன்

வாரும் வள்ளுவரே
மக்கட் பண்பில்லாதவரை
என்ன சொன்னீர்?
மரம் என்றீர்
மரம் என்றால் அவ்வளவு
மட்டமா?

வணக்கம் ஓளவையே
நீட்டோலை வாசியான் யாரென்றீர்?
மரம் என்றீர்
மரம் என்றால் அத்தனை இழிவா?
பக்கத்தில் யாரது
பாரதிதானே
பாஞ்சாலி மீட்காத
பாமரரை என்னவென்றீர்?
நெட்டை மரங்கள் என்றீர்
மரங்களென்றால் அவ்வளவு கேவலமா?

மரம்
சிருஷ்டியில் ஒரு சித்திரம்
பூமியின் ஆச்சரியக்குறி
நினைக்க நினைக்க நெஞ்சுறும் அனுபவம்

விண்மீனுக்குத் தூண்டில்போடும்
கிளைகள்
சிரிப்பை ஊற்றி வைத்த
இலைகள்
உயிர் ஒழுகும்
மலர்கள்
மனிதன் தரா ஞானம்
மரம் தரும் எனக்கு!

மனிதன் தோன்றுமுன்
மரம் தோன்றிற்று
மரம் நமக்கண்ணன்
அண்ணனைப் பழிக்காதீர்

மனித ஆயுள்
குமிழிக்குள் கட்டிய கூடாரம்
மரம் அப்படியா...?
வளரும் உயிர்களில்
ஆயுள் அதிகம் கொண்டது
அதுவேதான்

மனித வளர்ச்சிக்கு
முப்பது வந்தால்
முற்றுப்புள்ளி
மரம்
இருக்கும் வரை பூப்பூக்கும்
இறக்கும் வரை காய்காய்க்கும்
வெட்டி நட்டால்
கிளை மரமாகுமே
வெட்டி நட்டால்
கரம் உடம்பாகுமா?

மரத்தை அறுத்தால்
ஆண்டு வளையம்
மனிதனை அறுத்தால்
உயிரின் செலவைதான்
உறுப்பு சொல்லும்

மரத்திற்கும் வழக்கை விழும்
மறுபடி முளைக்கும்
நமக்கோ
உயிர் பிரிந்தாலும்

மயிர் உதிர்ந்தாலும்
ஒன்றென்றறிக
மரங்கள் இல்லையேல்
காற்றை எங்கேபோய்ச்
சலவை செய்வது?

மரங்கள் இல்லையேல்
மழைக்காக எங்கே போய்
மனுச் செய்வது?
மரங்கள் இல்லையேல்
மண்ணின் மடிக்குள்ளே
ஏதப்பா ஏரி?

பறவைக்கும் விலங்குக்கும்
மரம்தரும் உத்தரவாதம்
மனிதர்நாம் தருவோமா?

மனிதனின் முதல் நண்பன்

மரம்

மரத்தின் முதல் எதிரி

மனிதன்

ஆயுதங்களை மனிதன்

அதிகம் பியோகித்தது

மரங்களின் மீதுதான்

உண்ணக்கனி - ஒதுங்க நிழல்

உடலுக்கு மருந்து - உணர்வுக்கு விருந்து

அடையக்குடில் - அடைக்கக் கதவு ‘

அழகு வேலி - ஆடத்தூளி

தடவத் தைலம் - தாளிக்க எண்ணெய்

எழுதக் காகிதம் - எரிக்க விறகு

மறந்தான்

மறந்தான்

எல்லாம் மறந்தான்

மறந்தான்

மறந்தான்

மனிதன் மறந்தான்

பிறந்தோம்

தொட்டில்

மரத்தின் உபயம்

எழுதினோம்

பென்சில் பலகை

மரத்தின் உபயம்

மணந்தோம்

மாலை சந்தனம்

மரத்தின் உபயம்

துயின்றோம்

தலையணைப் பஞ்சு

மரத்தின் உபயம்

நடந்தோம்
பாதுகை ரப்பர்
மரத்தின் உபயம்
இறந்தோம்
சவப்பெட்டி பாடை
மரத்தின் உபயம்
எரிந்தோம்
சுடலை விறகு
மரத்தின் உபயம்

மரந்தான்
மரந்தான்
எல்லாம் மரந்தான்

மறந்தான்
மறந்தான்
மனிதன் மறந்தான்

மனிதா
மனிதனாக வேண்டுமா
மரத்திடம் வா
ஒவ்வொரு மரமும்
போதிமரம்

தெளிவுரை:

மக்கட்பண்பு இல்லாதவரை திருவள்ளுவர் மரம் என்று கூறினார். ஒளவையார் நீட்டோலை வாசிக்காதவனை மரம் என்று கூறினார். பாரதியர் பாஞ்சாலியை மீட்காத பாமரரை நெட்டை மரங்கள் என்றார். இவர்களை மரம் என்று கூறுகிறீர்களே மரம் என்ன அவ்வளவு மட்டமா? அவ்வளவு இழிவா? அவ்வளவு கேவலமா? என்று வைரமுத்து கேட்டுள்ளார். பின்பு மரத்தால் மனிதனுக்கு ஏற்படுகின்றப் பயன்களைப் பட்டியலிடுகிறார்.

மரம் ஒரு ஆச்சரியக்குறி மரத்தைப் பழிக்காதீர்

மரம் பிறப்பில் ஒரு சித்திரம். பூமியில் நேராக வளர்ந்து இருப்பதால் அது ஒரு ஆச்சரியக்குறி. மரத்தைப் பற்றி நினைக்க நினைக்க நெஞ்சில் இன்பம் ஊறுகிறது. மரத்தின் கிளைகள் விண்மீனுக்குத் தூண்டில் போடுவது போன்று வளர்ந்துள்ளது. இலைகளில் சிரிப்பு ஊற்றி வைக்கப்பட்டுள்ளது. உயிர் ஒழுகும் மலர்கள் உள்ளன. மனிதன் தராத ஞானத்தை மரம் எனக்குத் தருகிறது. மனிதன்

தோன்றுவதற்கு முன்பே மரம் தோன்றியுள்ளது. அதனால் மரம் நமக்கு அண்ணனாவார். ஆண்ணனைப் பழிக்காதீர்கள்.

அதிக ஆயுள் கொண்டது:

மனிதனுடைய ஆயுளானது குழிக்குள் கட்டிய கூடாரம் போன்று உள்ளது. எப்போது இறப்பு வரும் என்று தெரியாது. ஆனால் மரம் அப்படியா? வளரும் உயிர்களில் அதிக ஆயுள் கொண்டது மரம்தான். மனிதனுக்கு முப்பது வயதில் கூட இறப்பு வரும். வாழ்விற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்படும். ஆனால் மரம் இருக்கும்வரை பூ பூக்கும். இறக்கும்வரை காய் காய்க்கும். மரக்கிளையை வெட்டி நட்டால் அந்தக் கிளை மரமாகும். ஆனால் மனிதனின் கரத்தை வெட்டி நட்டால் அது உடம்பாகுமா? மரத்திற்கு வழக்கை விழும். மறுபடியும் முளைக்கும். ஆனால் மனிதனுக்கோ உயிர் பிரிந்தாலும், மயிர் உதிர்ந்தாலும் இரண்டும் ஒன்றே என்று அறிய வேண்டும்.

மரங்களின் பயன்கள்:

மரங்கள் இல்லாவிட்டால் காற்றை நாம் எங்கே போய் சலவைசெய்ய முடியும். மழைக்காக எங்கே போய் மனுச்செய்ய முடியும்? மரம் இல்லாவிட்டால் மண்ணில் ஏரிகள் எப்படி உருவாகும்? மரங்கள் பறவைகள் விலங்குகளுக்குத் தங்குவதற்கும் உணவிற்கும் உத்தரவாதம் தருகிறது. மனிதர்கள் நாம் தருவோமா? மனிதனின் முதல் நண்பன் மரம். ஆனால் மரத்தின் முதல் எதிரி மனிதன்தான். பறவைகளை வேட்டையாட மனிதன் ஆயுதங்களை அதிகம் உபயோகித்தது மரங்களின் மீதுதான்.

மரம் மனிதன், பறவை, விலங்குகளுக்கு உண்ணக் கனி, வெயிலுக்கு ஒதுங்க நிழல் கொடுக்கிறது. வீட்டிற்குத் தேவையான கதவு, சன்னல் போன்ற பொருட்களுடன் வீட்டு உபயோகப் பொருட்கள் செய்யவும் பயன்படுகிறது. அதோடு வேலி அமைக்க, ஆடுவதற்கு தூளி செய்ய, உடம்பில் தடவத் தைலம், சமையலில் தாளிக்க எண்ணெய், எழுதுவதற்குக் காகிதம், எரிக்க விறகு என மனிதனுக்கு தேவையான அனைத்துப் பொருட்களையும் மரம் தருகிறது. ஆனால் மரத்தைப் பாதுகாக்க மனிதன் மறந்தான்.

நாம் பிறந்த பின்பு தொட்டில் செய்ய மரம் உதவியது. மரத்தால் செய்யப்பட்ட பென்சிலால் எழுதிப் பழகினோம். எழுது பலகை மரத்தால்தான் கிடைத்துள்ளது. திருமணத்திற்குப் பயன்படும் மாலை, சந்தனம், உறங்க நாம் பயன்படுத்தும் தலையணைப் பஞ்சு எல்லாம் நமக்கு மரத்தால்தான் கிடைக்கிறது. மரத்தால் நமக்கு ரப்பர் கிடைக்கிறது. நாம் இறந்தால் சவப்பெட்டி செய்வதற்கும் பாடை கட்டுவதற்கும் மரம்தான் பயன்படுகிறது. நம்மை எரிப்பதற்கு விறகும் மரத்தால்தான் கிடைக்கிறது. நமது வாழ்வில் நமக்கு எல்லாமே மரந்தான். மரம் இல்லாமல் நமக்கு வாழ்வு இல்லை. ஆனால் நமக்கு மரம்தான் எல்லாம் என்பதை மனிதன் மறந்தான். மனிதன் மனிதனாக வேண்டுமானால் ஒவ்வொருவரும் மரத்திடம்

வரவேண்டும். ஒவ்வொரு மரமும் புத்தருக்குப் போதனைகளைத் தந்த போதி மரம்தான் என்று வைரமுத்து தனது மரங்களைப் பாடுவேன் எனும் கவிதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மரத்தை நாம் வெட்டுகிறோம். வளர்ப்பதில்லை. அந்த மரங்களை நட்டு வளர்த்தால் நமக்கு எவ்வளவு பலன்கள் கிடைக்கின்றன என்பதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மனிதன் பிறந்தது முதல் இறப்பது வரை அவனுக்கு மரம் அனைத்து வகைகளிலும் பயன்படுகிறது என்பதைத் தெளிவாகத் தம் மரங்களைப் பாடுவேன் எனும் கவிதையில் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

மரங்கள் மனிதனுக்கு சுவாசிப்பதற்குத் தேவைப்படுகிறது. மரங்கள் உதவியின்றி மனிதன் வாழவே முடியாது என்பதை இக்கவிதையில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். ஒரு வீடு கட்டுவதாக இருந்தால் ஒரு மரத்தின் உதவியின்றி வீடு கட்ட முடியுமா? ஒரு பேருந்து தயாரிப்பதாக இருந்தாலும் மரங்களின் உதவியின்றி அவற்றையெல்லாம் செய்ய முடியாது என்பதை இக்கவிதை நமக்குக் காட்டுகிறது. மருத்துவக் குணம் கொண்ட சிறு செடிகள், கொடிகள் கூட மனிதனுக்குத் தைலம் தயாரிக்கப் பயன்படுகின்றது என்பதையெல்லாம் வைரமுத்து தனது கவிதை மூலம் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வினா:

1. மரங்களைப் பாடுவேன் எனும் கவிதையில் வைரமுத்து குறிப்பிட்டுள்ளக் கருத்துக்கள் யாவை?
2. மரத்தின் பயன்பாடுகள் குறித்து வைரமுத்து மரங்களைப் பாடுவோம் கவிதையில் குறிப்பிடுவனவற்றை எடுத்துரைக்க.
3. வள்ளுவர், ஓளவையார், பாரதியாரின் மரம் பற்றிய பார்வைகளை ஒப்பிட்டு வைரமுத்து தமது மரங்களைப் பாடுவேன் கவிதையில் வெளியிட்டுள்ளக் கருத்துக்களை தொகுத்துரைக்க.

5. நெஞ்சமே நில்! நில்!

(மீரா)

ஆசிரியர் குறிப்பு:

மீரா என்ற மீ. ராஜேந்திரன் 1938-ஆம் ஆண்டு சிவகங்கையில் பிறந்தவர். சிவகங்கைக் கல்லூரியில் படித்து அங்கேயே பேராசிரியராகவும் பணியாற்றியவர். இவரது பெற்றோர் மீனாட்சி சுந்தரம் - இலக்குமி அம்மாள். இவரது பூர்வீகம் ராமநாதபுரம் மாவட்டமாக இருந்தாலும் சிவகங்கைதான் இவருக்குச் சீமையாக இருந்தது. சிவகங்கையில் பிறந்த இவர் பள்ளிப்படிப்பை சிவகங்கையிலேயே முடித்து கல்லூரியில் படித்து முடித்தார். தான் படித்த கல்லூரியான மன்னர் துரைசிங்கம் கல்லூரியிலேயே தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியில் சேர்ந்தார். இவரது முயற்சியால்

சிவகங்கையில் மகாகவி பாரதியாருக்கு நூற்றாண்டு விழா பத்து நாட்கள் வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

அன்னம் விடுதலாது என்கிற இலக்கிய இதழ் நடத்தினார். மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் பாடத்திட்டக்குழுத் தலைவரானபோது தந்தை பெரியார், பகத்சிங், பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் ஆகியோரின் படைப்புகளைப் பாடத்திட்டத்தில் இடம்பெறச் செய்தார். 1973-ஆம் ஆண்டு இவர் எழுதிய கனவுகள் + கற்பனைகள் = காகிதங்கள் என்ற நூல் இலக்கிய வட்டாரத்தில் அதிர்வலையை உண்டாக்கியது. இது காதல் நூல், ஊசிகள் என்ற இரண்டு நூற்களும் சமூகம் சார்ந்ததாகையால் இவை இரண்டும் மீராவிற்கு உயர் இடத்தைத் தேடித்தந்தது.

நெஞ்சமே நில்! நில்!

திசை மாறிப் போகாதே! நெஞ்சே, நில்! நில்!

தெளிவின்றிக் குழம்பாதே! ஏன்றும் எங்கும்
அசைபோட்டுத் திரிகின்ற கோயிற் காளை

ஆகாதே; கட்டின்றி அலைந்தி டாதே!

தசைகுருதி நரம்புகளின் பொல்லா இச்சைத்

தாக்குதலைத் தாக்காமல் தகர்ந்து போக
இசையாதே! நெருப்பழகுக் கிரையா காதே!

இலையிழந்த மரத்தோற்றம் எடுத்தி டாதே!

வானைப்போய்க் கிழிக்கின்ற மூங்கில் போல

வளர்வதற்குத் துடித்திட்ட நீயே, இன்று
கூனிப்போய்த் - தண்டுமிலாக் கீரை போலக்

குறுகிப்போய் விடலாமா? பசியை டுத்த
பூனைபோல் பார்க்காதே! கண்ட கண்ட

பூவைப்போய்ப் புணர்கின்ற வண்டா காதே!

தேனைப்போல் இனிக்கிறதே என்றி ழிந்த

தேகசுகம் தேடாதே! சிதைந்தி டாதே!

விழுஎன்று பேராசை சொன்னால், நம்பி

வீழாதே பள்ளத்தில்! வயல் வாழ் நாங்கூழ்ப்
புழுபோல வாழாமல் ஊண்கெ டுக்கும்

புழுவாக மாறாதே! இலக்க ணத்தில்
வழுஎன்றால் கூடஅதற்கு) அமைதி உண்டு!

வழுஉனக்கு வருமாயின் அமைதி இல்லை!

கழுத்தளவு தண்ணீரில் மூழ்கிப் பின்னர்

கதறாதே! பதறாதே! நெஞ்சே, நில்! நில்!

கற்பனைக்கும் கனவுக்கும் காகி தப்புக்
காட்சிக்கும் கவர்ச்சிக்கும் மொத்த மாக
விற்பனைக்குக் கொடுக்காதே உன்னை, நெஞ்சே!
விழலுக்கு நீர்பாய்ச்ச விரைந்தி டாதே!
‘அற்புதம் ஆ!உன்ஆக்கம் இமயம்’ என்றே
அருகிருந்து பத்துப்பேர் கூடிச் சிந்தும்
சொற்புகழ்ச்சி மழையினிலே நனைந்து வெற்றுச்
சுகங்காண ஏங்காதே! ஏமா றாதே!

அருளுக்கும் அன்புக்கும் புத்தன் சொன்ன
அறத்துக்கும் வரவேற்பை அளித்தி டாமல்
பொருளுக்கும் பொன்னுக்கும் போகத் துக்கும்
பொய்ப்பாடல் புனையாதே! ‘நான்நான்’ என்னும்
இருளுக்குள் நுழையாதே! வெறிபி டித்தே
இருட்டறையில் சிற்றின்பம் தேடித் துய்க்க
நெருங்காதே! சில்லென்று பூத்தி ருக்கும்
நெருஞ்சியிலே நடக்காதே நில்! நில்! நெஞ்சே!

தெளிவுரை:

இளைஞனின் நெஞ்சம் திசைமாறிப் போகக் கூடாது என்பதற்காகக் கவிஞர் மீரா நெஞ்சே நில்! நில்! என்னும் கவிதையைப் படைத்துள்ளார். இக்கவிதையில் அவர் தந்துள்ளக் கருத்துக்கள் இங்குத் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

இலை இழந்த மரமாகாதே:

இளைஞனே! திசைமாறிப் போகாதே! இளைஞனின் நெஞ்சமே நில்! நில்! எந்தச் செயலிலும் தெளிவு இல்லாமல் ஈடுபட்டுக் குழம்பி விடாதே! என்றும் எங்கும் அசைபோட்டுத் திரிகின்ற கோயில் காளை போல் ஆகிவிடாதே, கட்டுப்பாடு இன்றி இங்கும் அங்கும் அலைந்து திரியாதே. தசை, இரத்தம், நரம்புகள் ஆகியவற்றின் பொல்லாத இச்சைத் தாக்குதலைத் தாங்காமல் தகர்ந்து போக உன்னைச் செய்துவிடாதே! தீய அக்கொடிய நெருப்பிற்கு இரையாகிவிடாதே. மரம் இலைகளை இழந்தால் எப்படி தோற்றம் பொலிவின்றி இருக்குமோ அதுபோல தகாத செயல்களால் பொலிவிழந்த மரம்போலாகி விடாதே என்று கூறுகிறார் மீரா.

இழிந்த தேக சுகம் தேடாதே!

வளர்ந்து வாளைப் போய் கிழிக்கின்ற அளவிற்கு மூங்கில் வளர்வது போல வளர்வதற்குத் துடித்திட்டவன் நீ. அப்படிப்பட்ட நல்ல எண்ணம் கொண்ட நீ இன்று கூனிக் குறுகிப் போய்த் தண்டு இல்லாதக் கீரை போல துவண்டு போய்விடலாமா?

யாரையும் பசியெடுத்தப் பூனைபோல் பார்க்காதே. கண்ட கண்ட பூவைப் புணரும் வண்டுகள் போல் நீ ஆகிவிடாதே. தேன் போன்று இனிக்கிறது என்று இழிந்த தேகசுகம் தேடாதே! அதன் மூலம் நீ சிதைந்து விடாதே என்று எச்சரிக்கிறார் மீரா.

கழுத்தளவுத் தண்ணீரில் மூழ்கிவிடாதே

பேராசை உன்னைப் பள்ளத்தில் விழு என்று சொன்னால் நம்பி விழுந்து விடாதே. வயலில் உள்ள நல்லப்புழுக்கள் போல் வாழத்தவறி உன்னைக் கெடுக்கின்ற புழுவாக மாறாதே. தமிழ் இலக்கணத்தில் வழு(தவறு) இருந்தால் அதற்கு அமைதி (தீர்வு) உண்டு. ஆனால் வழு உனக்கு ஏற்படுமாயின் அதில் உனக்கு அமைதி இல்லை. அதனால் இவை போன்ற செயல்களில் ஈடுபட்டுக் கழுத்தளவுத் தண்ணீரில் மூழ்கிப் பின்னர் கதறாதே! பதறாதே! அதனால் நெஞ்சமே நீ நில் என்கிறார் கவிஞர்.

சொற்புகழ்ச்சி மழையில் நனையாதே:

கற்பனைகள், கனவுகள், காகிதப்பூக்காட்சிகள், கவர்ச்சி ஆகிய அனைத்திற்கும் மொத்தமாக உன்னை விற்பனை செய்துவிடாதே நெஞ்சமே விழலுக்கு நீர்பாய்ச்ச விரைந்துவிடாதே. நீ செய்யக்கூடிய செயல்களைப் பத்துப் பேர் பார்த்து அருகில் இருந்து சிந்தும் சொற்புகழ்ச்சி மழையில் நனைந்து வெற்றுச் சுகம் காண ஏங்காதே ஏமாறாதே எனக் கவிஞர் இளைஞர்களின் வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்த இக்கவிதையை வெளியிட்டுள்ளார்.

இருட்டறையில் சிற்றின்பம் தேடித்துய்க்காதே!

அருளுக்கும் அன்பிற்கும் புத்தன் சொன்ன அறத்திற்கும் வரவேற்பு அளித்திடாமல் பொருளுக்கும் பொன்னுக்கும் போகத்திற்கும் (இன்பம்) பொய்யாகப் பாடல் புனையாதே. நான் நான் என்ற தலைக்கனத்தின் இருளுக்குள் நுழைந்து நீ சிதைந்து விடாதே! வெறி பிடித்து இருட்டறையில் சிற்றின்பம் தேடி அனுபவிக்க அருகில் நெருங்காதே! நல்ல பசுமையாகச் சில் என்று பூத்திருக்கும் நெருஞ்சி முள் மீது நடக்காதே. நெஞ்சமே நீ கட்டுப்பாட்டுடன் நில்! நில்! என்று இளைஞர்களுக்கு அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

கவிஞர் மீரா கல்லூரியில் பணியாற்றியக் காரணத்தால் மாணவர்கள் பல்வேறு மோசமானச் செயல்களில் ஈடுபட்டுத் தங்களின் வாழ்வைக் கெடுத்துக் கொள்வதை நேரடியாகப் பார்த்ததன் விளைவாக நெஞ்சமே நில்! நில்! என்னும் கவிதையில் இளைஞர்களுக்கு ஆலோசனைத் தரும் கருத்துக்களைத் தந்துள்ளார். படிக்கும் காலத்தில் சிற்றின்பம் தேடி அலைந்தால் வாழ்க்கைச் சிதைந்துவிடும். எதிர்காலம் பாதிக்கப்பட்டுவிடும் என்பதை இளைஞர்களுக்காக இக்கவிதையில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். படிக்கும் காலத்தில் சுயக்கட்டுப்பாட்டுடன் படிப்பில் மட்டும்

கவனம் செலுத்தி தேவையில்லாத நிகழ்வுகளில் கவனம் செலுத்தாமல் வாழ்ந்தால் எதிர்காலம் சிறக்கும். ஏதிர்காலத்தில் நல்ல நிலையை அடையலாம் என்பதை இக்கவிதை வாயிலாக இளைஞர்களுக்கு எடுத்துரைத்துள்ளார்.

வினா:

1. நெஞ்சமே நில்! நில்! எனும் கவிதையில் கவிஞர் மீரா தந்துள்ளக் கருத்தக்களைத் தொகுத்துரைக்க.
2. இளைஞர்கள் திசைமாறிச் செல்லக்கூடாது என்பதற்காகக் கவிஞர் மீரா நெஞ்சமே நில்! நில்! என்னும் கவிதையில் கூறுவன யாவை?
3. இளைஞர்களின் எதிர்காலம் வீணாகிவிடக்கூடாது என்பதற்காக கவிஞர் மீரா நெஞ்சமே நில்! நில்! எனும் கவிதையில் குறிப்பிட்டுள்ளவற்றை எடுத்துரைக்க.

6. தொப்புள் கொடி

(நெல்லை ஜெயந்தா)

ஆசிரியர் குறிப்பு:

வளர்ந்து வரும் கவிஞர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவராகத் திகழ்பவர் நெல்லை ஜெயந்தா. “சிவிகையில் அமர்த்திச் சிறப்புச் செய்ய வேண்டிய கவிஞர்களில் ஒருவராக இவரை ஆக்கிவிடும் நாள் ஒன்று வரும். நம் வாழ்த்தும் அச்சாரமாய்ச் சேரும்” என்று முத்தமிழறிஞர் கலைஞரால் 2004-ல் பாராட்டப்பட்டவர். திணைமயக்கம், நீ நனைத்த பனித்துளிகள், தென்றலோடு சில தினங்கள், நிலாவனம் வாலிப வாலி, வாலி 100 ஆகியக் கவிதைத் தொகுப்பு நூல்களைத் தமிழ் உலகிற்குத் தந்தவர். பல்வேறு தமிழ்ச் சங்கங்கள், கோவை செம்மொழி மாநாடு, பல இலக்கிய அமைப்புகள் போன்றவற்றில் மேடையேறி தம் மேன்மையினை இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகம் செய்தவர். தம் கவிதைகளுக்காக எண்ணற்ற விருதுகளும் பரிசுகளும் பெற்றவர். தொலைக்காட்சியில் சிறந்த நிகழ்ச்சி தொகுப்பாளராக வலம் வந்தவர். பல்வேறு திரைப்படங்களுக்குத் திரைப்படப் பாடல்கள் எழுதிப் புகழ் பெற்றவர். அரசுப் பணியில் இருந்துகொண்டே இலக்கியத்திலும் முத்திரை பதித்து வரும் சிறந்த பண்பாளர்.

தொப்புள் கொடி

அம்மா!
உன்னைப்
பார்த்த பின்புதான்
நம்பிக்கை வந்தது
உருவ வழிபாட்டில்!

எல்லோரும்
எனக்கு

என் வயிற்றில்
உணவிடுகிறார்கள்!
நீதான்
எனக்கும்
உன் வயிற்றில்
உணவிட்டவள்!

திடீரென வரும்
தெய்வங்கள்கூட
பாலைக்
குடிக்கத்தான் வருகின்றன!
நீதான்
கொடுக்க வந்தவள்!
இன்று
வளமையிலும்
நட்சத்திர விடுதிகளில்தான்
உண்ண முடிகிறது
என்னால்!

அன்று
வறுமையிலும்
நிலாச்சோறே
ஊட்ட முடிந்தது
உன்னால்!

கர்ப்பத்தில்
நான் பட்டினி
கிடக்கக்கூடாது
என்பதற்காய்
நீ உண்பாய்!
வறுமையில்
நான் உண்பதற்காய்
நீ
பட்டினி கிடப்பாய்!

பஞ்ச பூதமாய்ப்
பார்க்கலாம் உன்னை!

நீ நிலம்
என்னைச் சுமந்ததால்!

நீ நீர்
நான் அருந்தியதால்!
நீ காற்று
உன்மூலம்
நான் சுவாசித்ததால்!

நீ நெருப்பு
எனக்கு வெளிச்சத்தைக்
காட்டியதால்!
நீ ஆகாயம்
என்னைக்
கவனித்துக்கொண்டே
இருப்பதால்!
என்ன இருக்கிறது
இப்படியெல்லாம்
என் கவிதை
உன்னைக்
கொண்டாடுவதில்...?
பிறந்ததும்
நான் உளறிய
முதல் வார்த்தையையே
நீ
கவிதையாய்க்
கொண்டாடியதை
நினைக்கும் போது!

தெளிவுரை:

‘அம்மாவென்றழைக்காத உயிர் இல்லையே’ என்பது முற்றிலும் உண்மை. அன்பு, பண்பு, பற்று, பாசம், இரக்கம், உதவுதல் என்று அனைத்து நிலைகளிலும் குடும்பத்தின் உயர்விற்காக உழைப்பவள் அம்மா. அதிலும் பிள்ளைகளின் உயர்விற்காகத் தன் முழு உழைப்பையும் தருபவள். அப்படிப்பட்ட அம்மா குறித்து நெல்லை ஜெயந்தா ‘தொப்புள் கொடி’ எனும் கவிதையில் பல்வேறு செய்திகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நிலாச்சோறு ஊட்டியவள்:

அம்மா உன்னைப் பார்த்தவுடன் தான் எனக்கு உருவ வழிபாட்டில் நம்பிக்கை வந்தது. ஏனெனில் குடும்பத்திற்காக உழைப்பதை கண்டதால் என்கிறார். எல்லோரும் எனக்கு என் வயிற்றில் உணவு இடுகிறார்கள். ஆனால் நீ மட்டும் தான் எனக்கும் உன் வயிற்றில் உணவு இட்டுள்ளாய். திடீரென வரும் தெய்வங்கள் கூட

பாலைக் குடிக்கத்தான் வருகின்றன. ஆனால் நீ மட்டும்தான் பாலைப் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்க வந்தாய். இன்று வளமையிலும் நட்சத்திர விடுதிகளில்தான் என்னால் உண்ண முடிகிறது. ஆனால் அன்று வறுமையிலும் நிலாச்சோறை உன்னால் எனக்கு ஊட்ட முடிந்தது. அந்தளவிற்கு வலிமை உனக்குள் இருந்தது.

அம்மா – ஒரு பஞ்ச பூதம்

கற்பத்தில் நான் பட்டினி கிடக்கக் கூடாது என்பதற்காக நீ உண்பாய். வறுமையில் நான் உண்பதற்காக நீ பட்டினி கிடப்பாய். அந்தளவிற்கு உன் பாசம் இருந்தது. உன்னைப் பஞ்ச பூதமாய் என்னால் பார்க்க முடிகிறது.

நீ என்னைச் சமந்ததால் உன்னை நான் நிலமாகப் பார்க்கின்றேன். நான் அருந்தியதால் நீ நீராக இருக்கிறாய். உன் மூலம் நான் சுவாசித்ததால் நீ காற்றாக உள்ளாய். நீ எனக்கு வெளிச்சத்தைக் காட்டியதால் நெருப்பாக இருக்கிறாய். நீ என்னைக் கவனித்துக் கொண்டே இருப்பதால் ஆகாயமாக இருக்கிறாய். இப்படியெல்லாம் என் கவிதை உன்னைக் கொண்டாடுவதால் என்ன இருக்கிறது. நான் பிறந்தவுடன் உளறிய முதல் வார்த்தையையே நீ கவிதையாய் கொண்டாடியதை நினைக்கும்பொழுது என் கவிதையில் ஒன்றுமில்லை என்கிறார் நெல்லை ஜெயந்தா. அம்மாவின் செயல்பாடுகள் எல்லாம் பிள்ளைகளின் நலன் கருதியே அதிகமாக இருக்கும். குழந்தைப் பிறக்கும் பொழுது அழுகின்ற சத்தத்தைத் தாயாகிய நீ அதை முதல் கவிதையாக நினைத்து மனமகிழ்ச்சி கொண்டாயே அதைவிடவா என் கவிதை அதிகமாகப் பேசிவிடப்போகிறது என்கிறார். ஒரு தாயின் செயல்பாடுகளைப் பஞ்சபூதமாகப் பார்ப்பது ஒரு வித்தியாசமான பார்வையாக உள்ளது இங்கு சுட்டிக்காட்டத் தக்கது. அதனால் தான் தமிழக முன்னாள் முதல்வர் மு. கருணாநிதி நெல்லை ஜெயந்தாவின் கவிதைகளைப் படித்து மிகவும் சிறப்பாகப் பாராட்டியுள்ளார் என்பதை நாமறிய முடிகின்றது. கவிதை எளிமையாகவும் பொருள் எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் அளவிலும் உள்ளது.

வினா:

1. தொப்புள் கொடி என்னும் கவிதையில் நெல்லை ஜெயந்தா குறிப்பிடும் செய்திகளைக் குறிப்பிடுக.

7. புதைந்த நிலம்

(சிவராஜ்)

‘புதைந்த நிலம்’ எனும் இக்கவிதையின் ஆசிரியர் சிவராஜ் அவர்கள் ஏழைகள் படும் துயரத்தை தமது கவிதை வாயிலாக விவரித்துள்ளார். இவர் தமது அனுபவங்களையே கவிதையாக எழுதி உள்ளார். இவரது முந்தையத் தொகுப்புக்களான எழுத்தின் நிஜங்கள், புதைந்த நிலம் ஆகிய இரண்டிலுமிருந்து அடர்த்தியான கவிதைகள் இந்த நான்காவது தொகுப்பிலும் நங்கூரமிட்டிருக்கிறது.

இவரது திறமையைப் பற்றிக் கவிஞர் வைரமுத்து, நிகழ்கால வாழ்வில் முரண்பாடுகளையும் சிக்கல்களையும் கிள்ளி விளையாடுவது சிவராஜுக்கு கைவந்த கலையாகவே இருக்கிறது என்றுக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

புதைத்த நிலம்

ஆற்றுப்படுக்கையோரம்
அமோகமாத்தான் வெளஞ்சது
எங்க ஊரு

எங்கிருந்தோ வந்த ஊர்தி
எண்ணெய் வளம் இருக்கிறதென்க

முணு மைல் தூரத்துக்கு
முளைத்தது முள்கம்பி

குக்கிராமம்
குவைத்தாகப் போகுதுன்னு
நிலத்தையெல்லாம்

எடுத்துக்கிருச்சு அரசு
வயக்காடெல்லாம் கப்பிபோட்டு
விமானத்தளம் போலானது

ஒத்த லைட்டுக்கூட
எட்டிப்பாக்காத கிராமத்தின்
வயல் வெளியில்
பொங்கி வழிந்தது மின்ஒளி

தீவைப்போல் சாலையின்றி
தவித்தக் கிராமத்திற்கு
செங்கப்பி கொட்டியது நாலாபுறமும்
காட்டாறில் பள்ளம் தோண்டியது
பாலங்கட்டவென

ஊர் ஊராய் வந்து வேடிக்கை பார்க்க
என்னென்னவோ திட்டங்கள் போட்டு
மிக மிக மிக ஆழமாய் துளைத்தும்

இறுதியில்
எண்ணெய்க் கசிவுதான் என
கைவிரித்தது ஓ.என்.ஜி.சி.
விளைந்த ஏக நிலம்
கான்கிரீட் கல்லறையானது.

தெளிவுரை:

நிலம் விமானத்தளமாக மாறியது

காலங்காலமாக எங்கள் ஊரில் ஆற்றுப்படுகையோரம் நன்றாகத்தான் விளைச்சல் விளைந்தது. எங்கிருந்தோ வந்த ஊர்தி இந்த ஆற்றுப்படுகைப் பகுதியில் எண்ணெய்கிணறுகள் உள்ளன என்று கண்டுபிடித்தது. உடனே மூன்று மைல் தூரத்திற்கு முள்கம்பியை வேலியாக அமைத்தனர். எங்கள் ஊர்க் கிராமம் குவைத்தைப்போல் எண்ணெய்க் கிணறுகள் நிறைந்த ஊராக வளர்ச்சி பொங்கப்போகிறது என்று கூறி அரசாங்கம் எங்கள் நிலத்தை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டது. எங்கள் வயக்காடு எல்லாம் கப்பிபோடப்பட்டு பாதுகாப்பன விமானத்தளம் போன்று மாறியது.

கான்கிரீட் கல்லறையானது:

ஒரு விளக்குக் கூட எங்கள் கிராமத்தில் முன்பு இருந்ததில்லை. ஆனால் வயல் வெளியில் மின் விளக்குகள் ஒளியால் பொங்கி வழிந்தன. தீவைப்போல் சாலையின்றி எங்கள் கிராமம் முன்பு தவித்தது. ஆனால் இப்பொழுதோ செங்கல் கப்பி நாலாபுறமும் கொட்டியது. காட்டாறில் பாலம் கட்டுவதற்காகப் பள்ளம் தோண்டப்பட்டது. இதை எல்லாம் அருகில் உள்ள கிராம மக்கள் வந்து வேடிக்கை பார்த்தனர். என்னென்னமோ திட்டங்கள் எல்லாம் போட்டு மிகமிக அழகாக வயல்வெளிகளைத் துளைத்தனர். இறுதியில் எண்ணெய்க் கசிவுதான் என ஓ.என்.ஜி.சி. (எண்ணெய் நிறுவனம்) நிறுவனம் கைவிரித்து விட்டது. இதனால் விளைந்த அனைத்து நிலங்களும் கான்கிரீட் கல்லறையானது.

சிவராஜ் தமது புதைந்த நிலம் கவிதையில் தமிழகத்தின் டெல்டா மாவட்டங்களில் எண்ணெய் நிறுவனங்கள் எண்ணெய் எடுக்க நிலங்களை வாங்கி விவசாயத்தைக் கெடுத்து எண்ணெய் எடுக்க முயன்றன. மக்கள் இதை எதிர்த்தனர். இறுதியில் எண்ணெய்க் கிணறுகள் அரசால் உருவாக்கப்பட்டன. சிறு, குறு விவசாயிகள் ஒரு ஏக்கர், இரண்டு ஏக்கர் நிலங்களை வைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தனர். அவற்றை எல்லாம் குறைந்தளவு பணம் கொடுத்துவிட்டு அவர்களின் நிலங்களைப் பறித்துக் கொண்டனர். இதனால் அவர்கள் அவதியுற்றனர்.

காலங்காலமாக உழைத்து வாழ்ந்து வந்த விவசாயிகளை நட்பாற்றில் விட்டுவிட்டது அரசு. நிலங்களை இழந்த விவசாயிகள் கூலி வேலைக்குச் செல்லும் நிலையை எய்திவிட்டனர் என்பதையெல்லாம் சிவராஜ் தமது 'புதைந்த நிலம்' கவிதையில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

வினா:

1. புதைந்த நிலம் என்ற கவிதையில் சிவராஜ் தரும் கருத்துக்களைக் குறிப்பிடுக.
2. விளைநிலம் எவ்வாறு அரசாங்கத்தால் எண்ணெய்க் கிணறுகளாக்கப்பட்டன என்பதை சிவராஜ் தமது புதைந்த நிலம் கவிதையில் தருவனவற்றைத் தொகுத்துரைக்க.

8. தொலைந்துபோன நடைவண்டிகள்

(மு. செல்லா)

ஆசிரியர் குறிப்பு:

தேனி மாவட்டம் பெரிய குளம் வட்டம், தாமரைக்குளம் கிராமத்தில் எளிய வேளாண் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். இவரது இயற்பெயர் மு. செல்லப்பாண்டியன் என்பதாகும். முதுகலை இந்தியப் பண்பாடு மற்றும் காந்திய சிந்தனைப் பட்டப்படிப்பு முடித்துள்ளார். இவர் உள்ளாட்சி நிதித்தணிக்கைத்துறையில் தணிக்கை அலுவலகராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர்.

மாமதுரை கவிஞர் பேரவை, உலகத்தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் நடத்திய கவிதைப் போட்டிகளில் பரிசுகளை வென்றுள்ளார். தாய் மண் இலக்கியக்கழகம், கவிதை உறவு, தேசிய வலிமை இதழ், மனித நேய அறக்கட்டளை, முத்தமிழ் அறக்கட்டளை போன்ற அமைப்புகள் இவருக்கு விருதுகளை வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளன.

இவரது 'தொலைந்துபோன நடைவண்டிகள்' கவிதை தொகுதி பல்கலைக்கழகங்கள், தன்னாட்சிக் கல்லூரிகள் பலவற்றிலும் இளங்கலை மற்றும் முதுகலை தமிழ் இலக்கியத் தற்காலக் கவிதைகள் பிரிவில் பாடத்திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டு மாணவர்களிடையே நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளது. இத்தொகுப்பு இதுவரை 6 பதிப்புகளைக் கண்டுள்ளது. தற்போது இவர் தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தில் மதுரை மாவட்டத் தலைவராகப் பொறுப்பேற்றுப் பணியாற்றி வருகிறார்.

தொலைந்துபோன நடைவண்டிகள்

அம்மாக்களின்

இடுப்புகளிலிருந்து

இறக்கிவிடப்பட்ட

பிள்ளைகளின் முதுகுகளிலெல்லாம்

ஏறிக் கொள்கின்றன

புத்தகப் பொதிகள்

இதயம் சுமக்காததை
முதுகு சுமக்குமென்று
தெரிந்து தானிருக்கிறது
கல்வி வியாபாரிகளுக்கு

நந்தவனச் செடிகள்
மலர் சுமக்கலாம்
மலைகளையே சுமக்கின்ற
கொடுமையினை
நாள்தோறும் பார்க்கலாம்
நர்சரிகளின் வாசல்களில்

பிள்ளைகள் சுமக்கும்
புத்தகப் பொதிகளுக்கு
வயது பொருட்டாவதில்லை
அவை வாய்ப்புகளுடனே
எப்போதும் கை குலுக்குகின்றன.

பசை கண்ட இடங்களில்
ஒட்டிக் கொள்வதற்கென்றே
தயாரிக்கப்படுகின்றன
ஆங்கில வழி பாடப்புத்தகங்கள்

நடைவண்டிக்கு முன்னரே
நர்சரிகளின்
நாகரிக வண்டிகள்
பழகிப் போனதால்
விடை பெற்றுக் கொண்டது
மழலையின்
காலூன்றும் பண்பாடு!

இப்போதெல்லாம்
நிறைய கற்றுக் கொள்கின்றன
இன்றைய குழந்தைகள்
புறக்கணிக்கப்பட்ட
கல்வியின் ஆன்மவோடு!

தெளிவுரை:

கல்வி வியாபாரிகள்:

அம்மாக்களின் இடுப்புகளிலிருந்து இறக்கிவிடப்பட்ட பிள்ளைகளின் முதுகுகளில் கல்போன்று பாரமுடைய புத்தகப் பொதிகள் ஏறிக்கொள்கின்றன. இதயம் சுமக்காததை முதுகு சுமக்கும் என்று கல்வி வியாபாரிகள் தெரிந்து வைத்துள்ளனர். குழந்தைகளான நந்தவனச் செடிகள் மலர்களைச் சுமக்கலாம். ஆனால் குழந்தைகளின் மலைபோன்று இருக்கின்ற புத்தகச் சுமைகளை முதுகில் சுமப்பதை நாள்தோறும் நர்சரிப் பள்ளிகளின் வாசல்களில் பார்க்கலாம்.

கல்வி ஆன்மா புறக்கணிப்பு:

பிள்ளைகள் சுமக்கின்ற புத்தகப் பொதிகளுக்கு வயது ஒரு பொருட்டாவதில்லை. அவை எப்பொழுதும் வாய்ப்புகளுடனே கை குலுக்குகின்றன. பசை கண்ட இடங்களில் ஒட்டிக்கொள்வதற்கென்றே ஆங்கில வழிப் பாடப்புத்தகங்கள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. நடைவண்டி பழகுவதற்கு முன்னே பிள்ளைகளுக்கு நர்சரிப் பள்ளிகளின் புத்தகப்பை சுமைகள் பழகிப்போனதால் மழலையின் காலான்றும் பண்பாடு விடை பெற்றுக்கொள்கிறது. இன்றையக் குழந்தைகள் இப்போதெல்லாம் நிறையக் கற்றுக் கொள்கின்றனர். புறக்கணிக்கப்பட்ட கல்வியின் ஆன்மாவோடு.

மு. செல்வா அவர்கள் 'தொலைந்து போன நடைவண்டிகள்' கவிதையில் குழந்தைகள் நர்சரிப் பள்ளிகளில் தேவையில்லாத புத்தகச் சுமைகளை வயதிற்கு அப்பாற்பட்டுச் சுமக்கின்றனர் எனவும், குடும்பத்தில் கணவன் மனைவி இருவரும் வேலைக்குச் செல்வதால் இரண்டரை வயது முடிந்த உடனே குழந்தைகளை நர்சரி பள்ளிகளில் சேர்க்க வேண்டிய நிலையில் உள்ளனர் என்பதையும் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

வினா:

1. தொலைந்துபோன நடைவண்டிகள் கவிதையில் மு. செல்வா கூறுவனவற்றைத் தொகுத்தெழுதுக?
2. பள்ளிப் பாடப்புத்தகங்கள் குழந்தைகளுக்குச் சுமையாகிவிட்டன என்பதை மு. செல்வா எவ்வாறு தமது தொலைந்துபோன நடைவண்டிகள் கவிதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பதை விவரிக்க.

9. கொரோனா வந்தால்

(உமா ஹரிஹரன்)

ஆசிரியர் குறிப்பு:

நெல்லை மாவட்டம் சுத்தமல்லி இவரது சொந்த ஊராகும். இவரது இயற்பெயர் ச. ஹரிஹரன். உமா ஹரிஹரன் என்ற புனைப் பெயரில் கவிதைகள் எழுதி வருபவர். மேல நீலிதநல்லூர் ப.மு. தேவர் கல்லூரியில் தமிழ்த்துறை இணைப்

பேராசிரியராக தொ.மு.சி. ரகுநாதனின் வாழ்க்கை வரலாற்றைத் தொகுத்து
நூலாக்கியவர். திறனாய்வுப் பொருளில் 8 உரைநடை நூல்களைத் தந்துள்ளார்.

கொரோனா வந்தால்

மருத்துவமனைகள் வெறிச்சோடிக்
கிடக்கின்றன!
மாநகர ஓட்டல்கள் எல்லாம்
மூடப்பட்டதால்!

தோசை மாவு
விற்பனை மந்தம்!
தோசைக்கு அரைப்பு வீட்டிலேயே
நடப்பதால் வயிற்றுக்கு இல்லை
மந்தம்!
பெண்களுக்கு ஆண்கள் உதவி
செய்கிறார்கள் வீட்டிலேயே
மு(அ)டங்கிக் கிடப்பதால்!

பேட்ரோல் டீசல்
செலவு மிச்சம்!
மரம் செடி கொடிகள்
பச்சையாக
இருக்கின்றன!
சாலையில் வாகனங்கள்
ஓ(ட்)டாததால்!

வாஷிங்மெஷின்
அடிக்கடி போட
வேண்டியதில்லை!
அழுக்குத் துணி
அதிகம் வீட்டில்
சேராததால்!

அயர்ன் வண்டிக்காரர் தேடி
அலையவேண்டியதில்லை
அலுவலகம் தினம்
போகாததால்!

பற்றுவுரவு கணிசமாகக்
குறைந்தது!
தொற்று பரவாமல்
தடுக்கும் வகையில்
நாம் வெளியே
போகாமல்
இருந்ததால்!

தெளிவுரை

வயிற்றுக்கு மந்தம் இல்லை:

கொரோனாவைத் தடுக்க வேண்டும் என்பதற்காக கூட்ட நெரிசலைத் தடுக்க மாநகரில் உள்ள ஓட்டல்கள் எல்லாம் மூடப்பட்டுள்ளன. இதனால் உணவை வீட்டிலேயே தயாரித்து உண்பதால், நோய்கள் பெரிய அளவு மக்களுக்கு வரவில்லை. அமனால் மருத்துவமனைக்குச் செல்லவில்லை. மருத்துவமனைகள் வெறிச்சோடிக் கிடக்கின்றன. தோசை மாவு முன்பு கடைகளில் வாங்கியவர்கள் இப்போது வீட்டிலேயே மாவை தோசைக்கு அரைப்பதால் வயிற்றிற்கு மந்தம் ஏற்படவில்லை. கொரோனா காலம் என்பதால் ஆண்கள் வீட்டில் இருப்பதால் பெண்களுக்கு வேலை செய்து உதவுகின்றனர்.

பெட்ரோல் டீசல் செலவில்லை:

வீட்டை விட்டு வெளியே செல்லாததால் வண்டிகளுக்கு பெட்ரோல் டீசல் போட வேண்டியத் தேவை இல்லை. இதனால் இச்செலவு மிச்சம். சாலையில் வாகனங்கள் ஓடாததால் மரம் செடி கொடிகள் எல்லாம் மிகவும் பச்சையாக இருக்கின்றன. கொரோனா தடுப்பு நடவடிக்கைக்காக அரசு விடுமுறை விட்டுள்ளதால் ஆண்கள் வேலைக்குச் செல்லாததால் அழுக்குத்துணி வீட்டில் அதிகம் சேருவதில்லை. இதனால் அயர்ன் வண்டிக்காரரைத் தேடி அலைய வேண்டியதில்லை. செலவு அதிகம் இல்லை. வரவு அதிகமாக இல்லை. தொற்று பரவாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதால் நாம் வெளியே செல்லாததால் இவ்வளவு நிகழ்வுகள் சமூகத்தில் நடந்துள்ளன.

வினா:

1. கொரோனா வந்ததால் சமூகத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் குறித்து எழுதுக.
2. கொரோனா வந்ததால் சமூகம் பாதிக்கப்பட்டுள்ள நிலை குறித்து உமா ஹரிஹரன் கூறுவனவற்றைத் தொகுத்து கூறுக.

10. இலக்கியத்தில் பெண்கள்

(செல்வகுமாரி)

ஆசிரியர் குறிப்பு:

கவிஞர் ஜெ. செல்வகுமாரி புதுவைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலைப் பட்டம் பெற்றவர். தற்போது, புதுவையில் தமிழாசிரியையாகப் பணியாற்றி வருகிறார். சமூக உணர்வுடன் சமூகப் பணிகள் பல செய்து வருபவர். மார்க்சியம் மற்றும் முற்போக்குச் சிந்தனை உடையவர். படிக்கும் காலத்திலிருந்தே பெண்களின் சிந்தனையில் அதிகம் ஈடுபாடு உடையவர். மதுரையில் நடைபெற்ற மாணவர்கள் மாநாட்டில் முதல் பத்து சிறந்த கவிஞர்களுள் ஒருவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர். பெண்களுக்காக விழிப்புணர்வு முகாம்களை நடத்தி வருபவர். இவரது பெண்ணியம் பேசுகிறேன் என்ற கவிதைத் தொகுப்பிலிருந்து இலக்கியத்தில் பெண்கள் என்னும் கவிதை இங்குப் பாடமாக வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இலக்கியத்தில் பெண்கள்

பெண்மைக்கு மென்மை பூசி
பேரிலக்கியம் படைத்திட்டார்.
பெண்மையை இரணமாக்கி
புராணங்கள் படைத்திட்டார்
பெண்மையைப் பேயென்றும்
இதிகாசங்கள் படைத்திட்டார்.
சங்க இலக்கியங்களிலும்
தங்கக் காப்பியங்களிலும்
பெண்கள் பேசப்படும்
விதமே தனிதான்.
ஐந்திணைகள் பிரித்தனர்
அகப்பொருள் கண்டனர்
முதற்பொருள் கருப்பொருள்
உரிப்பொருள் என்று
அகத்திலே முப்பொருள் கண்டனர்.

முதற்பொருளைக்
குறிஞ்சியென்றும்
முல்லையென்றும்
மருதமென்றும்
நெய்தலென்றும்
நானிலமாய் ஆக்கினர்.

இந்நான்கு நிலத்திற்கும்
அந்நான்கு தெய்வங்களாய்
ஆண்மக்களே உருப்பெற்றனர்
குறிஞ்சிக்கோர் முருகன்
முல்லைக்கோர் திருமால்
மருதத்திற்கோர் இந்திரன்
நெய்தலுக்கோர் வருணன் என்று
நான்கு நிலத்தை ஆண்டனர்.

குறிஞ்சியும், முல்லையும்
திரிந்த “பாலை” ஒன்றுண்டு
நீர் இழந்து
நிறமிழந்து
பசுமையிழந்து, பல இழந்து
கோடை வெப்பத்தால்
கோதித்துப் போன நிலம்
பாலையாம்.

பாலைக்கோர் தெய்வமாய்
கொற்றவையை ஆக்கினர்.
பிணந்தின்னும் பெண்ணாய்
உருவகப்படுத்தினர் அந்தோ!
வளமார்ந்த இடத்திற்குச்
சொந்தமானவர்கள்
ஆண் தெய்வங்கள்
வளமிழந்த இடத்திற்குச்
சொந்தமானவள்
பெண் தெய்வம்
என்ன பாகுபாடு இது?

அது மட்டுமா...
கருப்பொருள் அடுத்த
உரிப்பொருள் உள்ளே
பெண்ணின் துயரத்தைப்
பெருமையாய்க் காட்டினர்.

பிரிந்த காதலனை எண்ணி
பிரிவாற்றாத் துயருற்றாள் பெண்.
அது பிரிதல் - பிரிதல் நிமித்தமானது.

பொருள் தேடச் சென்றவனுக்காகப்
பசலை நோயால் மெலிந்தாள்
அது இருத்தல் - இருத்தல் நிமித்தமானது.

கடலில் சென்றவனுக்காகக்
கண்விழித்துக் காத்து நின்றாள்.
அது இரங்கல் - இரங்கல் நிமித்தமானது.

இப்படி எத்தனை எத்தனை நிமித்தங்களைப்
பெண்மகள் சுமந்தாளோ...?
இலக்கியப் பெண்கள் மட்டும்
உயிர் பெற்று வாழ்ந்திருந்தால்
காவியமும், காப்பியமும்
இலக்கியமும், இதிகாசமும்
கதை மாறிப் போயிருக்கும்.

ஆம்...
கண்ணகி விழித்திருந்தால்
கோவலனைச் சுட்டிருப்பாள்.
மாதவி மயங்காதிருந்தால்
மணிமேகலையை மாய்த்திருப்பாள்
குந்தியவள் நினைத்திருந்தால்
கர்ணனையே கலைத்திருப்பாள்.

சீதையவள் கொதித்தெழுந்தால்
இராமனையே எரித்திருப்பாள்.
சந்திரமதி வெகுண்டிருந்தால்
அரிச்சந்திரனைப் புதைத்திருப்பாள்,
ஆண் வார்த்த இலக்கியங்கள்
ஆணாதிக்க வெளிப்பாடுகளே.
ஆண் வார்த்த காப்பியங்கள்
பெண்ணுக்கிழைத்த கொடுமைகளே

தெளிவுரை:

பெண்கள் பேசப்படும் விதம்:

பெண்மைக்கு மென்மை பூசி பேரிலக்கியம் படைத்தனர். பெண்மையை இரணமாக்கி புராணங்கள் படைத்தனர். இதிகாசங்களில் பெண்களைப் பேய் என்று படைத்தனர். சங்க இலக்கியங்களிலும் தங்கக் காப்பியங்களிலும் பெண்கள் பேசப்படும் விதமே தனிதான். ஐந்திணைகள் பிரித்தனர். அகப்பொருள் கண்டனர். முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்று அகத்திலே முப்பொருள் கண்டனர்.

இலக்கணப்பகுப்பு:

முதற்பொருளைக் குறிஞ்சியென்றும், முல்லையென்றும், மருதமென்றும், நெய்தலென்றும் நானிலமாய் ஆக்கினர். இந்நான்கு நிலத்திற்கும் அந்நான்கு தெய்வங்களாய் ஆண் மக்களே படைக்கப்பட்டனர். குறிஞ்சிக்கு முருகன். முல்லைக்கு திருமால். மருதத்திற்கு இந்திரன். நெய்தலுக்கு வருணன் என்று நான்கு நிலத்திற்கும் ஆண்களே தெய்வமாகி ஆண்டனர். குறிஞ்சியும் முல்லையும் திரிந்த பாலை என்று ஒரு நிலம் உண்டு. அது நீர் இழந்து, நிறமிழந்து, பசுமை இழந்து, பல இழந்து கோடை வெப்பத்தால் கொதித்துப்போன நிலம் பாலையாகும். பாலையின் தெய்வம் கொற்றவையாகப் படைத்தவர்கள் உருவாக்கினர். பிணம் தின்னும் பெண்ணாய்ப் படைத்தவர்கள் உருவகப்படுத்தினர்.

பெண்களுக்கான பாகுபாடுகள் சரிதானா?

ஆண் தெய்வங்கள் வளமார்ந்த இடத்திற்குச் சொந்தமானவர்களாக்கப்பட்டனர். வளமிழந்த இடத்திற்குப் பெண் தெய்வம் சொந்தமாக்கப்பட்டுள்ளாள். இந்தப் பாகுபாடு சரியானதுதானா? இதுமட்டுமின்றி, கருப்பொருளை அடுத்து உரிப்பொருளின் உள்ளே பெண்கள் படும் துயரங்களைப் பெருமையாகக் காட்டியுள்ளனர். பிரிந்த காதலனை எண்ணி பிரிவு ஆற்றாதுத் துயருற்றாள் பெண். அது பிரிதல் என்னும் பிரிதல் நிமித்தமானது. பொருள் தேடச் சென்றவனுக்காகப் பசலை நோயால் மெலிந்தாள். அது இருத்தல் என்னும் இருத்தல் நிமித்தமானது. கடலில் சென்றவனுக்காகக் கண்விழித்துக் காத்து நின்றாள் அது இரங்கல் என்னும் இரங்கல் நிமித்தமானது. இப்படி எத்தனை நிமித்தங்களைப் பெண்கள் சுமந்தார்களோ? என்று கேட்கிறார்.

இலக்கியப் பெண்கள் உயிர்பெற்று வாழ்ந்திருந்தால்?

இலக்கியங்களில் படைக்கப்பட்டுள்ள பெண்கள் உயிர்பெற்று வாழ்ந்திருந்தால் காவியமும் காப்பியமும் இலக்கியமும் இதிகாசமும் கதைமாறிப் போயிருக்கும். ஆமாம். கண்ணகி விழித்திருந்தால் கோவலனைச் சுட்டிருப்பாள். மாதவி மயங்காதிருந்தால் மணிமேகலையை மாய்த்திருப்பாள். சீதையவள் கொதித்திருந்தால் இராமனையே எரித்திருப்பாள். சந்திரமதி வெகுண்டிருந்தால் அரிச்சந்திரனைப்

புதைத்திருப்பாள். ஆண் படைத்த இலக்கியங்கள் ஆணாதிக்க வெளிப்பாடுகளேயாகும். ஆண் படைத்த காப்பியங்கள் பெண்ணுக்கிழைத்த கொடுமைகளேயாகும் என்று இலக்கியத்தில் பெண்கள் எனும் கவிதையில் செல்வகுமாரி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இலக்கியத்தில் பெண்கள் கவிதையில் சங்க இலக்கியம், காப்பியம், இலக்கணப்பாகுபாடு என்று அனைத்து இலக்கியங்களையும் ஆண்களே படைத்துள்ளதால் பெண்களுக்குக் கொடுமைகளே படைப்புகளில் இழைத்துள்ளனர். அந்தக் காலத்தில் பெண்கள் உயிர் பெற்று விழித்து வாழ்ந்திருந்தால் சார்ந்த ஆண்களை எரித்திருப்பார்கள் அல்லது புறக்கணித்திருப்பார்கள் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். படைப்புகளில் எல்லாம் பெண்கள் இழிவுப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். நிம்மதி இழக்கும்படியாகப் படைப்புகளைப் படைத்துள்ளனர் என்று இலக்கியத்தில் பெண்கள் கவிதையில் செல்வகுமாரி கருத்துக்களைத் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார் என்பது இங்குச் சுட்டிக்காட்டத்தக்கதாக உள்ளது.

வினா:

1. இலக்கியத்தில் பெண்கள் எனும் தலைப்பில் செல்வகுமாரி தரும் கருத்துக்களைத் தொகுத்துரைக்க.
2. இலக்கியங்கள், காப்பியங்கள், இலக்கணங்களில் பெண்கள் எவ்வாறு அடிமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர் என்பதை இலக்கியத்தில் பெண்கள் எனும் கவிதையில் செல்வகுமாரி குறிப்பிடும் கருத்துக்களைத் தொகுத்தெழுதுக.

இ. ஹைகூ கவிதைகள்

1. படிமம்

(பரிமள முத்து)

சாரல் அடிக்கிறது
ஜன்னலைச் சாத்தும் போது
மரக்கிளையில் நனைந்தபடி குருவி

வீட்டிற்குள் சாரல் அடிக்கிறது என்று வீட்டின் உரிமையாளர் சன்னலைச் சாத்துகிறார். ஆனால் வெளியில் மரக்கிளையில் குருவி நனைந்தபடி அமர்ந்திருக்கிறது. படம், உருவம் பிம்பம் என்பது படிமத்தின் பொருளாகும்.

2. தொன்மம்

(ராஜமுருகு பாண்டியன்)

கல்லாகவே இருந்து விடுகிறேன்
மிதித்து விடாதே
சுற்றிலும் இந்தி ரன்கள்.

கல்லாகவே இருந்துவிடுகிறேன். மிதித்து விடாதே. சுற்றிலும் இந்திரர்கள் உள்ளனர். இதில் தொன்மம் (பழைய கதை) உள்ளது. தொன்மம் வடமொழியில் புராணம் என்றும் ஆங்கிலத்தில் 'myth' என்றும் கூறுவர்.

முரண் (கழனிப்பூரன்)

அன்புடைமை அதிகாரத்தை
ஆசிரியர் கற்பிக்கிறார்
கையில் பிரம்புடன்

அன்புடைமை அதிகாரத்தை (திருக்குறள்) ஆசிரியர் கையில் பிரம்புடன் கற்பிக்கிறார் மாணவர்களுக்கு. அன்பு பற்றால் போதிக்கும் போது கையில் ஆசிரியர் பிரம்பை வைத்துக்கொண்டு பாடம் நடத்துவது முரண்பாடாக உள்ளது.

அங்கதம் (தங்கம் மூர்த்தி)

நான்கு கால்களும்
பல கைகளும்
அரசாங்க மேசைகள்

அரசாங்க மேசைகள் நான்கு கால்கள் கொண்டுள்ளன. ஆனால் பல கைகளைக் கொண்டுள்ளன. அதாவது கையூட்டு வாங்க இந்தக் கைகள் பயன்படுகின்றன என்கிறார். அங்கதம் என்பது ஒரு கருத்தை நகைச்சுவை கலந்து கூறுவதாகும்.

பழமொழி (பாட்டாளி)

ஐந்தில் வளைப்பதற்கோ
பிஞ்சு முதுகில்
புத்தக மூட்டைகள்

ஐந்தில் வளைப்பதற்கோ பிஞ்சு முதுகில் புத்தக மூட்டைகள் எனும் இக்ஹைக்கூ கவிதையில், ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையாது என்பது

பழமொழி. ஐந்து வயதில் வளைக்கப் புத்தக மூட்டையை குழந்தைகளின் முதுகில் சுமக்க வைக்கின்றனர் என்கிறது இக்கவிதை.

விடுகதை

(மேகலைவாணன்)

அழித்து அழித்துப் போட்டாலும்
நேராய் வராத கோடு
மின்னல்.

அழித்து அழித்துப் போட்டாலும் நேராய் வராத கோடு 'மின்னல்' ஆகும் எனும் விடுகதையாக அமைந்துள்ள கவிதையில் விடையாக 'மின்னல்' உள்ளது. விடுகதை என்பது ஒரு சிறுகதையில் ஒரு புதிர் இருக்கும் அதை கூற வேண்டும் அல்லது விடுவிக்க வேண்டும்.

ஈ. நாட்டுப்புறப்பாடல்கள்

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் எளியவை. இனியவை. ஏட்டில் எழுதப் படாதவை. நாவில் பிறந்து செவிகளில் உலவி, காற்றில் மிதந்து, கருத்தில் இனிப்பவை. தலைமுறை தலைமுறையாக வளர்ந்து கொண்டிருப்பவை; என்று பிறந்தவை, எவரால் பாடப்பட்டவை என எடுத்துச் சொல்ல இயலாத பண்புடையவை. நாட்டுப்புற மக்கள் எந்த மண்ணில் வாழ்ந்தனரோ, எந்த வேலையைச் செய்தனரோ, எதை மதித்துப் போற்றினரோ அவை எல்லாவற்றையும் கற்பனை நிறைந்த கவிதைகளாகப் பொழிகின்றவை நாட்டுப்புறப் பாடல்கள். ஒரு நாட்டு மக்களின் நாகரிகத்தை, பண்பாட்டு பழக்கவழக்கங்களை, வரலாற்றை, நாட்டு நடப்பை உண்மையான முறையில் படம்பிடித்துக் காட்டுவன நாட்டுப்புறப் பாடல்களேயாம்.

நாட்டுப்புறப் பாடல்களைத் தாலாட்டுப் பாடல்கள், குழந்தைப் பாடல்கள், காதல் பாடல்கள், தொழிற் பாடல்கள், கொண்டாட்டப் பாடல்கள், பக்திப் பாடல்கள், ஒப்பாரிப் பாடல்கள் என பலவகையாக வகைப்படுத்தியுள்ளனர்.

'நாடோடிப் பாட்டுக்குத் தாய் தந்தை யாரோ' என்ற திரையிசைப்பாடல் வரி இதனை நன்கு வெளிப்படுத்துகிறது. மக்கள் வாழ்வோடு இது நெருங்கிய தொடர்புடையது. இன்ப துன்ப உணர்வுகளை இவை ஊட்டுகின்றன. தொழில் பாடல்களாக அமைந்து களைப்பைப் போக்குகின்றன. ஏற்றப்பாட்டு கம்பனையே கவர்ந்ததன்றோ? கம்பன் கேட்ட வரி,

‘மூங்கிலிலை மேலே

தூங்குபனி நீரே! ஏற்றப்பட்டு நின்றது’

அடுத்த வரி அறிய ஆவல் கம்பனுக்கு, மறுநாள் அதிகாலையில் கிணற்றருகே சென்று கம்பன் கேட்ட பாட்டு விட்டதிலிருந்து துவங்குகிறது.

‘தூங்குபனி நீரை

வாங்குகதி ரோனே ஆவல் தணிந்தது’

ஏற்றப்பாட்டு ஏற்றமுள்ளபாட்டே. இச்சிறப்பு நாட்டுப்புறப் பாடல்களுக்கு உண்டு. சான்றுக்குச் சில நம் பாடப்பகுதியில் அமைந்துள்ளன.

1. தாலாட்டுப் பாடல்

தாலாட்டு என்ற சொல்லைத் தால் +ஆட்டு எனப் பிரிக்கலாம். தால் என்றால் நாக்கு, நாவை ஆட்டிப் பாடுவதால் தாலாட்டு பாடல்கள் எனப் பெயர் பெற்றன. தாலாட்டுப் பாடல்கள் தாய்மை உணர்வின் வெளிப்பாடாகவே உள்ளன. தாலாட்டில் தாய்மையின் தவிப்பும், மகிழ்ச்சியும், எதிர்பார்ப்பும், ஏக்கங்களும் வெளிப்படுகின்றன.

தாலாட்டுப் பாடல்கள்

ஆராரோ ஆராரோ – என் கண்ணே

ஆராராரோ ஆராரோ

கண்ணே நவமணியே

கானலிலே பிறந்தாயோ

என்னநான் சொல்வேனோ – கண்ணே நீ

இந்திரனோ சொல்லிவிடு

கொட்டிவைத்த முத்தோ! கண்ணே நீ

குவித்துவைத்த ரத்தினமோ!

கட்டிப்பசும் பொன்னே – கண்ணே நீ

கட்டிமுத்தம் கொடுப்பாயே!

சிரியம்மா சிரிச்சிரு – கண்ணே நீ

சித்திரப்பூந் தொட்டிலிலே!

கரும்பு ரசமே – கண்ணே நீ

கசக்காத கற்கண்டே!

மாத்துயர்ந்த பொன்னே – கண்ணே நீ

மண்டலத்து ராசாவோ?

பூத்த புதுப்பூவே – கண்ணே உன்

பொக்கிசத்தைப் பார்த்தாயோ?

மானே மரிக்கொழுந்தே – கண்ணே நீ

மலர்விரிந்த மல்லிகைப் பூ!

காட்டுக் குயிலே – கண்ணே நீ
கண்டெடுத்த பாட்டுக்குயில்!

ஆலம் பூப்போல – கண்ணே நீ
அத்திமரப் பூப்போல
தேம்பி அழுகாதே – கண்ணே நீ
திட்டாதே வையாதே!

வாடாத பூவோ? – கண்ணே நீ
வானகத்துத் தாராவோ?
தேடாத திரவியமோ? – கண்ணே நீ
தெவிட்டாத தெளிதேனோ?

கோட்டை அதிகாரி – கண்ணே உன்
கொடிபறக்கு தாகாசம்
கேட்டதெல்லாம் நான் தருவேன் - கண்ணே
கேவி அழுகாதேடா!

ஆராரோ ஆரிராரோ - என்கண்ணே
ஆரிராரோ ஆராரோ!

தெளிவுரை:

தாலாட்டுப் பாடல்கள் தாய்மையின் உணர்வை வெளிப்படுத்துபவை. தாய்மையின் தவிப்பும் மகிழ்ச்சியும், எதிர்பார்ப்பும், ஏக்கங்களும் வெளிப்படுகின்றன. ஒரு தாய் தன் குழந்தையைக் கொஞ்சிப் பேசி புகழ்வதாக இந்தப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

ஆராரோ ஆரிராரோ, என் கண்ணே நவமணியே! நீ இந்திரனா எனக்குச் சொல்லிவிடு. கொட்டி வைத்த முத்தோ நீ குவித்து வைத்த ரத்தினமோ? கட்டிப்பசும் பொன்னே! கண்ணே நீ கட்டி முத்தம் கொடுப்பாயோ? என்று தாய் கேட்கிறாள்.

பூத்த புதுப்பூ நீ

நீ சிரியம்மா, சிரித்துவிடு கண்ணே நீ சித்திரப் பூந்தொட்டிலிலே இருக்கின்றாய். என் கரும்பு ரசமே கண்ணே நீ கசக்காத கற்கண்டேதான் எனக்கு. மேலும் நீ எனக்கு உயர்ந்த பொன்தான். நீ மண்டலத்து ராசாவோ? பூத்த புதுப்பூ நீதான். கண்ணே உன் பொக்கிசத்தைப் பார்த்தாயா என்று கூறி தன் குழந்தையைக் கொஞ்சுகிறாள்.

மானே மரிக்கொழுந்தே கண்ணே நீ மலர் விரிந்த மல்லிகைப் பூ; காட்டுக் குயில்; கண்ணே நீ நான் கண்டெடுத்தப் பாட்டுக்குயில் என்கிறார். மேலும் அழுதுகொண்டிருக்கும் தன் குழந்தையை நோக்கி, ஆலம் பூப்போல, கண்ணே நீ அத்திமரப் பூப்போல தேம்பி அழாதே! கண்ணே நீ திட்டாதே வையாதே என்று கூறுகிறாள்.

நீ வாடாதப் பூ

நீ என்றும் வாடாதப் பூவோ? கண்ணே நீ வானகத்துத் தாராவோ? தேடாதத் திரவியமோ? கண்ணே நீ தெவிட்டாத தெளிந்தத் தேனே? கோட்டைக்கு அதிகாரி நீ? கண்ணே ஆகாயத்தில் உன் கொடி பறக்கிறது. கண்ணே நீ கேட்டதெல்லாம் உனக்கு நான் தருவேன். அதனால் கண்ணே நீ கேவி கேவி அழுகாதே என்று தன் குழந்தையிடம் தாய் கூறுகின்றாள்.

2. தொழிற்பாடல்கள்

i) மீனவர் பாடல்

தொழிற்பாடல்கள் என்பது நாட்டார் பாடல்களில் ஒன்றாகும். பொதுவாக தொழில் புரியும்போது, அதன் சுமையும், உழைப்பின் கழைப்பும் தெரியாமலிருக்க இதனைப் பாடுகின்றனர். தொழிலாளர்களின் இன்ப, துன்பங்கள், நெஞ்சக் குமுறல்கள், விருப்பு வெறுப்புகள் இப்பாடல்களின் உள்ளீடாக விளங்குகின்றன. மீனவர் பாடல், கல்லுடைப்போர் பாடும் பாடல் என இரண்டு பாடல்கள் இங்கு இடம்பெற்றுள்ளன.

மீனவர் பாடல்

விடிவெள்ளி நம் விளக்கு – ஐலசா
 விரிகடலே பள்ளிகூடம் - ஐலசா
 அடிக்கும் அலையே நம் தோழன் - ஐலசா
 அருமைமேகம் நமது குடை – ஐலசா
 பாயும் புயல் நம் ஊஞ்சல் - ஐலசா
 பனிமூட்டம் உடல்போர்வை – ஐலசா
 காயும் ரவிச்சுடர்கூரை – ஐலசா
 கட்டுமரம் வாழும் வீடு – ஐலசா
 மின்னல்வலை அரிச்சுவடி - ஐலசா
 பிடிக்கும் மீன்கள் நம் பொருட்கள் - ஐலசா
 மின்னல் இடிகாணும் கூத்து – ஐலசா
 வெண்மணலே பஞ்சமெத்தை – ஐலசா
 முழுநிலாதான் கண்ணாடி – ஐலசா

மூச்சடக்கி நீந்தல் யோகம் - ஐலசா
தொழும் தலைவன் பெருவானம் - ஐலசா
தொண்டு தொழிலாளர் நாங்கள் - ஐலசா

தெளிவுரை:

கட்டுமரம் வாழும் வீடு:

மீனவர்கள் கடலுக்குச் சென்று மீன்களைப் பிடித்து வருவது மிகவும் கடினமான ஒன்று. இடி, மின்னல், மழை, புயல், காற்று என்று எது வேண்டுமானாலும் வந்து மீனவர்களைத் தாக்கும். அவர்கள் மீன் பிடிக்கும்போது ஏற்படும் களைப்பைப் போக்க பாடல்களைப் பாடுகின்றனர். ஒருவர் பாட, மற்றவர்கள் ஐலசா என்று கூறுவர். விடிவெள்ளி நம் விளக்கு - ஐலசா; விரிந்த கடலே நமக்குப் பள்ளிக்கூடம்; அடிக்கும் அலையே நம் தோழன் ஐலசா; அருமை மேகம் நமது கொடை ஐலசா; பாயும் புயல் நம் ஊஞ்சல் ஐலசா; பனிமூட்டம் உடல் போர்வை; காயும் ரவிச்சுடர் கூரை; கட்டுமரம் வாழும் வீடு; மின்னல் வலை அரிச்சுவடி; பிடிக்கும் மீன்கள் நம் பொருள்கள் ; மின்னல், இடி, நாம் காணும் கூத்து; வெண்மணல் நமக்குப் பஞ்சு மெத்தை; முழு நிலாதான் கண்ணாடி; மூச்சடக்கி நீந்தல் யோகம் ; தொழுகின்றத் தலைவன் பெருவானம் ; தொண்டு தொழிலாளர் நாங்கள் ஐலசா என்று மீனவர் ஒருவர் பாட, மற்றவர்கள் ஐலசா, ஐலசா என்று மொத்தமாகப் பாடுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

ii) கல்லுடைப்போர் பாட்டு

கல்லொடச்சிக் களைப்பாச்சி லேலங்கடி லேலோ
கையிரண்டும் புண்ணாச்சி லேலங்கடி லேலோ
புல்லறுத்துப் பொழைச்சிருந்தா லேலங்கடி லேலோ
புள்ளகுட்டி வாழ்ந்திருக்கும் லேலங்கடி லேலோ

வேகாத வெய்யிலிலே லேலங்கடி லேலோ
வெந்து நாமும் சாகிறோமே லேலங்கடி லேலோ
காலை முதல் கல்லொடைச்சி லேலங்கடி லேலோ
கால்வயிறு ரொம்பலியே லேலங்கடி லேலோ
ஊருவிட்டு ஊரு வந்து லேலங்கடி லேலோ
ஓயாம ஒழைக்கிறோமே லேலங்கடி லேலோ
ஏரு ஓட்டிப் பொழைச்சிருந்தா லேலங்கடி லேலோ
எப்படியும் வாழ்ந்திருப்போம் லேலங்கடி லேலோ

தெளிவுரை:

கல்லுடைக்கும் பாட்டை படிப்பவர் தனது களைப்புப் போக்கப் பாடி, பாடலடியின் இறுதியில் லேலங்கடி லேலோ என்று கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. கல்

உடைத்துக் களைப்பாச்சு லேலங்கடி லேலோ; கை இரண்டும் புண்ணாச்சு; புல்லறுத்துப் பொழைச்சிருந்தால் கூட புள்ளை, குட்டிகள் ஒன்றாக வாழ்ந்திருப்பார்கள் லேலங்கடிலேலோ என்று கல் உடைக்கும் ஒருவர் பாடுவதாக அமைந்துள்ளது. வேகாத வெயிலிலே, வெந்து நாமும் சாகின்றோம். காலை முதல் கல்லொடைச்சி லேலங்கடி லேலோ; ஊருவிட்டு ஊருவந்து, ஓயாம உழைக்கிறோமே, ஏரு ஓட்டி வாழ்ந்திருந்தால் எப்படியும் வாழ்ந்திருப்போம் லேலங்கடிலேலோ என்று கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

தாலாட்டுப் பாடலில் தன் குழந்தையின் முகத்தைப் பார்த்து மிகவும் புகழ்ந்து உயர்த்திப் பேசுகிறாள். தன் பிள்ளை தனக்கு உயர்ந்த பிள்ளை என்று தாய் நினைத்துப் பாடுகிறாள். காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன்குஞ்சு என்பதுபோல மிகவும் புகழ்ந்து பேசுகிறாள் தாய்.

மீனவர் பாடலில் அவர்களின் வாழ்வே கடலில்தான் என்பதைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. கடலில் எந்தப் பிரச்சனை இருந்தாலும் அது அவர்களின் வாழ்வைப் பாதிக்கும் என்பதால் கடலை மிகவும் உயர்வாக நினைத்து அனைத்துமே கடல்தான் அவர்களுக்கு என்று கூறுவதாக இப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

கல்லுடைப்போர் பாடலில் கல்லுடைக்கும் தொழில் செய்வோர் இந்த வேலை செய்வதற்குப் பதிலாக வேறு வேலை செய்தால் மன நிம்மதியாக, நன்றாகச் சாப்பிட்டு நிம்மதியாக வாழ்ந்திருப்போம் ; துன்பம் இல்லாத வாழ்க்கை அமைந்திருக்கும் என்று மனம் நொந்து பாடுபடுவதாகவும் ஏன் இவ்வேலைக்கு வந்து பழகினோம் என்று வருத்தப்பட்டுப் பாடுபடுவதாகவும் நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

அலகு - 2 இலக்கணம்

எழுத்திலக்கணம்

1. எழுத்தின் விளக்கம்
2. எழுத்தின் வகைகள் - முதலெழுத்துக்கள், சார்பெழுத்துக்கள்
3. சுட்டெழுத்துக்கள், வினா எழுத்துக்கள்,
4. வல்லினம் மிகும் இடங்கள், வல்லினம் மிகா இடங்கள்
5. ஒலிப்பு மாறுபாடுகளும் பொருள் வேறுபாடுகளும்.

அலகு 2 - II. இலக்கணம்

எழுத்திலக்கணம்

1. எழுத்து பற்றிய விளக்கம்:

எழுதப்படுவது எழுத்து ஆகும். ஒலி அணுக்களின் தொகுதி எழுத்து எனப்படும்.

“மொழி முதற் காரணமாம் அணுத்திரள் ஒலி
எழுத்தது முதல் சார்பென் இருவகைத்தே”

என்கிறது நன்னூல். மொழிக்கு முதற் காரணமாகவும், காதினால் கேட்கப்படும் ஒலியணுத்திரளின் காரியமாகவும் எழுதப்படும் ஒலி எழுத்து எனப்படும்.

எழுத்துக்களுக்கு ஒலி வடிவம், வரிவடிவம் என இருவகை வடிவங்கள் உண்டு. ஒலி வடிவம் பேச்சு மொழியிலும், வரிவடிவம் எழுத்து மொழியிலும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன.

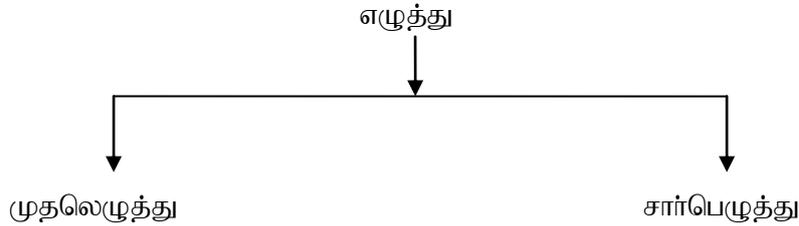
ஒலிவடிவம்: வாயால் ஒலிக்கப்படுவதும், காதால் கேட்கப்படுவதுமாகிய எழுத்து ‘ஒலிவடிவம்’ எனப்படும்.

வரிவடிவம்: கண்ணிற்குத் தெரியும்படி எழுதப்படுவது வரிவடிவம் ஆகும். (வரி-கோடு) தமிழில் உயிரெழுத்துக்கள் பன்னிரண்டும், மெய்யெழுத்துக்கள் பதினெட்டுமாக முப்பது எழுத்துக்கள் முதலெழுத்துக்கள் எனப்படும். இவற்றோடு உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் 216, ஆய்த எழுத்து 1 ஆகியவற்றைச் சேர்த்து தமிழில் மொத்தம் 247 எழுத்துக்கள் உள்ளன என்பர் இலக்கண நூலார்.

2. எழுத்துக்களின் வகைகள்:

முதல் எழுத்துக்கள், சார்பெழுத்துக்கள்

எழுத்து முதல் எழுத்து, சார்பெழுத்து என இருவகைப்படும்

முதலெழுத்துக்கள்:

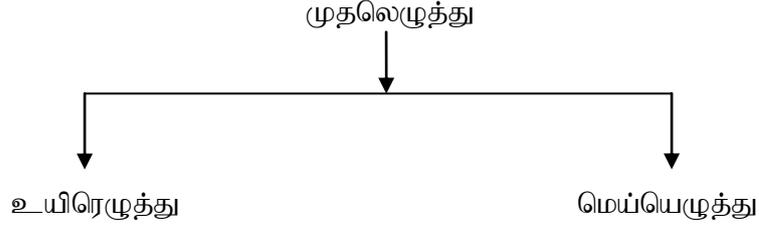
“அம்முதல் ஈராறு ஆவி கம் முதல்

மெய்யம் மூவாறு என விளம்பினர் புலவர்” – நன்னூல்

மொழிக்கு முதலில் வருவனவும், மொழி உண்டாவதற்கு முதற்காரணமாகவும் உள்ள எழுத்துக்கள் முதலெழுத்துக்கள் எனப்படும். முதலெழுத்துக்கள் தனித்து இயங்கும் ஆற்றல் பெற்றவை.

உயிர் எழுத்துக்கள் 12-ம், மெய் எழுத்துக்கள் 18-ம் ஆக 30 எழுத்துக்கள் முதலெழுத்துக்கள் எனப்படும்.

“உயிரும் உடம்புமாம் முப்பது முதலே” என்பது நன்னூல் நூற்பா (உயிர் - உயிர் எழுத்துக்கள், உடம்பு - மெய் எழுத்துக்கள்)

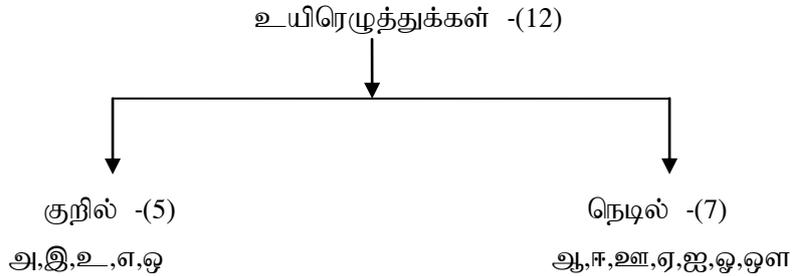

1.(அ) உயிரெழுத்துக்கள் - (12)

தமிழ் மொழிக்கு உயிர்போன்று இருக்கும் எழுத்துக்கள் உயிரெழுத்துக்கள் எனப்படும். அவை, அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ, எனப் பன்னிரண்டாகும்.

உயிரெழுத்துக்கள் குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்து என இருவகைப்படும்

1. **குற்றெழுத்து:** குறுகி ஒலிக்கும் எழுத்துக்கள் குற்றெழுத்துக்கள் எனப்படும். குற்றெழுத்து அ, இ, உ, எ, ஒ, என ஐந்தாகும். இவற்றை உயிர் குறில் என்பர்.
2. **நெட்டெழுத்து:** நீண்டு ஒலிக்கும் எழுத்துக்கள் நெட்டெழுத்துக்கள் எனப்படும். அவை, ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ, என ஏழாகும். இவற்றை உயிர் நெடில் என்பர்.

உயிரெழுத்தின் வகைகள்:

அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ என்ற பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்களுள்

அ, இ, உ, எ, ஒ - என்ற ஐந்தாம் குற்றெழுத்தாகும்;

ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ - - என்ற ஏழும் நெட்டெழுத்தாகும் ;

அ,இ,உ - என்ற மூன்றும் சுட்டெழுத்தாகும் ;

எ, யா, ஆ, ஓ, ஏ - என்ற ஐந்தும் வினாவெழுத்தாகும்.

1.(ஆ) மெய்யெழுத்துக்கள் - 18

மெய் - உடல். தமிழுக்கு உடல் போன்று இருக்கும் எழுத்துக்கள் மெய்யெழுத்துக்கள் எனப்படும்.

ஓர் உடல் எங்ஙனம் ஓர் உயிரின் துணையின்றித் தனித்தியங்காதோ, அதுபோல ஒரு மெய்யெழுத்தும் ஓர் உயிரெழுத்தின் துணையின்றி தனித்தியங்காது.

மெய்யெழுத்துக்கள் பதினெட்டு. அவை, க், ங், ச், ஞ், ட், ண், த், ந், ப், ம், ய், ர், ல், வ், ழ், ள், ற், ன் என்பன.

ஒற்று, உடம்பு, புள்ளியெழுத்துக்கள் என்பன மெய்யெழுத்தின் வேறுபெயர்கள். மெய்யெழுத்துக்களை அவற்றின் ஒலிப்புத் தன்மை அடிப்படையில் வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என மூன்றாக வகைப்படுத்துவர்.

வல்லின எழுத்துக்கள் - 6 (க், ச், ட், த், ப், ற்)

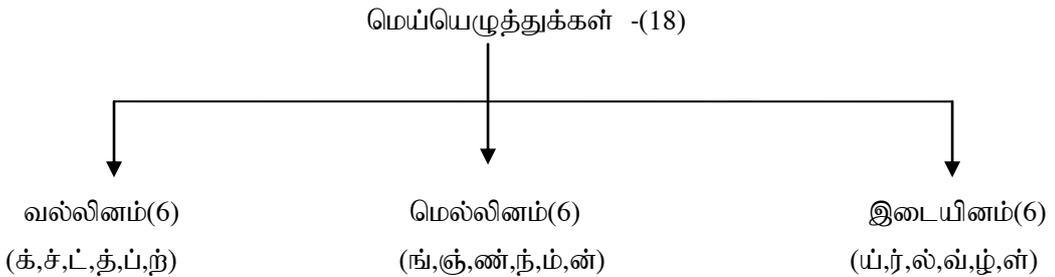
இவை வன்மையான ஓசை உடையன.

மெல்லின எழுத்துக்கள் - 6 (ங், ஞ், ண், ந், ம், ன்)

இவை மென்மையான ஓசை உடையன.

இடையின எழுத்துக்கள் - 6 (ய், ர், ல், வ், ழ், ள்)

இவை வல்லினத்திற்கும் மெல்லினத்திற்கும் இடைப்பட்ட ஓசை உடையன.

சார்பெழுத்துக்கள்

தனித்தியங்கும் ஆற்றலின்றி முதலெழுத்துக்களைச் சார்ந்து இயங்கும் எழுத்துக்கள் சார்பெழுத்துக்கள் எனப்படும். சார்பு + எழுத்துக்கள் = சார்பெழுத்துக்கள்.

“உயிர்மெய் ஆய்தம் உயிரளபு ஒற்றளபு

அ.கிய இஊஒள ம.கான்

தனிநிலை பத்தும் சார்பெழுத்தாகும்”.

— நன்னூல்

சார்பெழுத்துக்கள் பத்து வகைப்படும்.

1. உயிர்மெய்	6. குற்றியலுகரம்
2. ஆய்தம்	7. ஐகாரக்குறுக்கம்
3. உயிரளபெடை	8. ஔகாரக்குறுக்கம்
4. ஒற்றளபெடை	9. மகரக்குறுக்கம்
5. குற்றியலிகரம்	10. ஆய்தக்குறுக்கம்

என்பன.

1. உயிர்மெய்:

மெய்யும் உயிரும் இணைந்த எழுத்து உயிர்மெய் எனப்படும்.

உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் 216 ஆகும்

மெய் 18 x உயிர் 12 = 216

உயிர்மெய் எழுத்து புள்ளி பெறாது.

உயிர் மெய் எழுத்துக்களில் குறிலும் நெடிலும் உள்ளன.

உயிர்மெய் எழுத்துக்களில் குறிலும் நெடிலும் உள்ளன. உயிர் மெய்க்குறில் உயிர்மெய் நெடில் என அழைப்பர்.

குறில் 18 x 5 = 90 (எடு) க் + அ = க

நெடில் 18 x 7 = 126 (எடு) க் + ஆ = கா

ஆக உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் மொத்தம் 216 ஆகும்.

2. ஆய்தம்

ஆய்தவெழுத்து, மூன்று புள்ளி வடிவினது. ∴

தனிக்குறிலுக்கும், கு,சு,டு,து,பு,று என்ற வல்லின உயிர்மெய் எழுத்துக்கும் இடையில் சொல்லில் ஆய்தவெழுத்து வரும். இஃது உயிரெழுத்தும் இல்லை; மெய்யெழுத்தும் இல்லை. (எ.க.) எஃகு, இஃது, கஃசு, பஃது என்பன.

இவ்வாறு உயிரெழுத்தோடும் சேராமல், மெய்யெழுத்தோடும் சேராமல் தனிநிலையாக நிற்பதால் இஃது 'தனிநிலை' என்றும் அழைக்கப்படும்.

மெய்யெழுத்துப் போன்று அரை மாத்திரை அளவுடையது.

(எ.க) அஃறிணை

இக்காலத்தில் பிறமொழி சொற்களை எழுதும்போது சொல்லுக்கு முதலிலும் ஆய்தவெழுத்து வருகின்றது.

(எடு) ஃபேன், ஃபோன், ஃபிலாசஃபி

3. உயிரளபெடை

உயிரெழுத்துக்களில் நெட்டெழுத்துக்கள் ஏழும் தம் இரண்டு மாத்திரையிலிருந்து நீண்டு மூன்று மாத்திரையளவாக ஒலிப்பது உயிரளபெடை எனப்படும்.

உயிரளபெடையைக் காட்டும் அடையாளமாக நெடிலுக்கு அடுத்து அதன் குறில்

வரிவடிவில் எழுதப்படும். ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ. ஓள என்ற ஏழு நெடிலும் அளபெடையாக வரும்.

எ.கா. ஆஅ - அராஅ ஒஓ - கோஓய்
ஈஇ - உறீஇ ஐஇ - அணைஇ
ஊஉ - அகநீஉ ஓளஉ - இலக்கிய வழக்கில் சான்று இல்லை.
ஏஏ - ஏஏய்

உயிரளபெடையின் வகைகள்:

உயிரளபெடை மூன்று வகைப்படும். அவை இன்னிசை அளபெடை, இசைநிறையளபெடை, சொல்லிசையளபெடை என்பன.

1. இன்னிசை அளபெடை:

செய்யுளில் ஓசை குறையாத போதும் இனிய ஓசையைத் தருவதற்காக குறில், நெடிலாக மாறி அளபெடுப்பது இன்னிசையளபெடை எனப்படும்.

(எ.க) கொடுப்பதூஉம், எடுப்பதூஉம். இவை கொடுப்பதும், எடுப்பதும் என இயல்பாக இருந்தாலும் ஓசை குன்றாது. என்றாலும், இன்னிசையை நிறைக்க குறில் நெடிலாகி அளபெடுத்துள்ளதால் இது இன்னிசை அளபெடை எனப்படும்.

2. இசைநிறையளபெடை:

செய்யுளில் ஓசை குறையும்போது நெட்டெழுத்து தனக்குரிய இரண்டு மாத்திரை அளவிலிருந்து நீண்டு, மூன்று மாத்திரை அளவாய் ஒலிப்பது இசைநிறையளபெடை எனப்படும்.

(எ.க) படாஅ. இவ்வெடுத்துக்காட்டில் 'படா' என்னும் சொல் 'படாஅ' என வந்துள்ளது. 'படா' என வந்தால் செய்யுளில் ஓசை குறையும். எனவே, அவ்வோசையை நிறைவு செய்ய 'அ' என்னும் குறில் பக்கத்தில் எழுதப்பட்டது. இவ்வாறு வருவது இசைநிறையளபெடை எனப்படும்.

4. சொல்லிசையளபெடை:

செய்யுளில் ஓசை குறையாதபோதும், பெயர் சொல்லானது வினையெச்சப் பொருளைத் தருவதற்காக அளபெடுப்பது சொல்லிசையளபெடை எனப்படும்.

(எ.க) உரனசைஇ / வரனசைஇ

மேற்காணும் எடுத்துக்காட்டுகளில் 'விருப்பம்' எனப் பொருள்படும். 'நசை' என்னும் சொல் 'விருப்பி' என்னும் வினையெச்சப் பொருள் தருவதற்காக 'நசைஇ' என்று அளபெடுத்து வந்தது.

5. ஒற்றளபெடை

ஒற்றெழுத்துக்கள் நீண்டு ஒலிப்பது ஒற்றளபெடையாகும். செய்யுளில் ஓசை குறையும்போது, இயல்பாய் அமைந்த ஒற்றெழுத்து (மெய்யெழுத்து) அளபெடுத்து, அதே ஒற்றெழுத்தை அருகில் பெற்று, அரை மாத்திரையிலிருந்து மிகுந்து, ஒரு மாத்திரை அளவாய் ஒலிக்கும்.

ங், ஞ், ண், ந், ம், ன், வ், ய், ல், ள், ∴ எனும் பதினொரு ஒற்றெழுத்துக்களும் நீண்டு ஒலிக்கும் ஒற்றளபெடையைக் காட்டுதற்கு அளபெடுக்கும். சொல்லின் நடுவிலும், இறுதியிலும் ஒற்றளபெடை அமையும்

(எடு) இலங்ங்கு மஞ்ஞஞ வெ..:கி - இடையில்
பொன்ன - ஈற்றில்

6. குற்றியலிகரம்

இகரம் குறுகி ஒலித்தால் குற்றியலிகரம் எனப்படும்.

குற்று + இயல் + இகரம். குறுகி ஒலிக்கும் இகரம் குற்றியலிகரத்துடன் யகரம் புணரும்போது உகரம் இகரமாகத் திரியும். இவ்வாறு திரிந்த இகரம் குற்றியலிகரம் எனப்படும்.

“யாகரம் வரக் குறள் உத்திரி இகரமும்
அசைச்சொல் மியாவின் இகரமுங் குறிய”

-என்பது நன்னூல் நூற்பா

(எடு) கொக்கு + யாது = கொக்கியாது
மலடு + யாது = மலடியாது
வரகு + யாது = வரகியாது
பயறு + யாது = பயறியாது

‘மியா’ எனும் அசைச் சொல்லில் உள்ள இகரமும் குற்றியலிகரமே.

(எடு) கேள் + மியா = கேண்மியா

செல் + மியா = சேண்மியா

குற்றியலிகரம் அரை மாத்திரை ஒலிக்கும்.

7. குற்றியலுகரம்

உகரம் குறுகி ஒலித்தால் குற்றியலுகரம் எனப்படும்.

குறுமை + இயல் + உகரம் - குறுகி ஒலிக்கும் உகரம்.

க், ச், ட், த், ப், ற் என்னும் ஆறு வல்லின மெய்களும் சொல்லின் இறுதியில் வருவதில்லை. அவை சொல் இறுதியில் வரவேண்டுமானால் அவைகளைத் தொடர்ந்து ஓர் உகரம் இடம்பெறும். கு, சு, டு, து, பு, று என அமையும்.

தனிக்குறில் அல்லாத பிற எழுத்துக்களுடன் வரும். இவை குற்றியலுகரம் எனப்படும். இதற்கு மாத்திரை அரை.

(எடு) பாக்கு, பஞ்சு, பாட்டு, பந்து, அன்பு, எயிறு என்பன.

குற்றியலுகரம் ஆறு வகைப்படும்

1. நெடில் தொடர்க் குற்றியலுகரம்	- ஆடு, நாடு, பாகு, காசு, காது, ஆறு
2. ஆய்தத் தொடர்க்குற்றியலுகரம்	- எ்.கு, அ்.து, க்.சு
3. உயிர்த்தொடர்க்குற்றியலுகரம்	- அரசு, எயிறு, தராசு, பயறு
4. வன்றொடர்க் குற்றியலுகரம்	- பாக்கு, பாட்டு, கொக்கு, அச்சு, பட்டு, பத்து, பற்று
5. மென்றொடர்க் குற்றியலுகரம்	- பந்து, அன்பு, அங்கு, பஞ்சு, வண்டு, அன்பு, நன்று.
6. இடைத்தொடர்க் குற்றியலுகரம்	- சார்பு, மார்பு, மூழ்கு, செய்து.

7. ஐகாரக் குறுக்கம்:

‘ஐ’ என்னும் எழுத்து தனித்து ஒலிக்கும்போது இரண்டு மாத்திரையளவு ஒலிக்கும். ஆனால் சொல்லுக்கு முதல், இடை, கடையில் வரும்போது குறைந்து ஒலித்தால் ஐகாரக் குறுக்கம் எனப்படும்.

(எடு) ஐயர், ஐயம் - சொல்லின் முதலில் குறுகுதல்

இடையன், மடையன் - சொல்லின் நடுவில் குறுகுதல்

வயலை, கவலை - சொல்லின் இறுதியில் குறுகுதல்

8. ஔகாரக் குறுக்கம்:

‘ஔ’ என்னும் எழுத்து தனித்து ஒலிக்கும் போது இரண்டு மாத்திரை அளவு ஒலிக்கும். சொல்லின் முதலில் வரும்போது தன் மாத்திரையில் குறுகி ஒரு மாத்திரை அளவு ஒலிக்கும். இடையிலும், இறுதியிலும் வராது. (எ.க.) ஔவையார், ஔவியம்.

9. மகரக்குறுக்கம்:

சொல்லில் (ம்) மகரம் தனக்கு உரிய அரை மாத்திரையிலிருந்து குறுகிக் கால் மாத்திரையாக ஒலிப்பது மகரக் குறுக்கம் எனப்படும்.

ண், ண், எணும் இரண்டின் பின்னரும் வகரத்தின் முன்னரும் வரும்போது மகரம் குறுகி ஒலிக்கும்.

(எடு) கேண்ம், மருண்ம், போண்ம், செண்ம்.

10. ஆய்தக் குறுக்கம்:

ஆய்த எழுத்து, தனக்குரிய அரை மாத்திரையளவிலிருந்து குறுகி ஒலித்தால் ஆய்தக் குறுக்கம் எனப்படும்.

(எ.கா) அல் + திணை = அ.ஃறிணை

முள் + தீது = மு.ஃஊது

3. சுட்டெழுத்தும் வினாவெழுத்தும்

சுட்டெழுத்து:

சுட்டுப் பொருளை உணர்த்தும் எழுத்துக்கள் சுட்டெழுத்துக்கள் எனப்படும். அ, இ, உ என்னும் மூன்றும் தமிழில் சுட்டெழுத்துக்களாகும்.

“அ இ உம்முதல் தனிவரின் சுட்டே” – நன்னூல்

‘அ’ சேய்மையிலுள்ள பொருளைச் சுட்டும். ‘இ’ அண்மையிலுள்ள பொருளைச் சுட்டும். ‘உ’ சேய்மைக்கும் அண்மைக்கும் இடையிலுள்ள பொருளைச் சுட்டும்.

(எடு) அ – அவன், அவள், அவர், அது, அவை, அப்பையன்

இ - இவன், இவள், இவர், இது, இவை, இப்பையன்

உ – உவன், உவள், உவர், உது, உவை, உப்பையன்.

உகரச் சுட்டு இக்கால வழக்கில் இல்லை.

சுட்டெழுத்துக்கள் அகச்சுட்டு, புறச்சுட்டு எனச் சுட்டு இருவகைப்படும்.

சுட்டெழுத்து ஒரு சொல்லின் அகத்தே (உறுப்பாக) அமைவது அகச்சுட்டு எனப்படும்.

(எடு) அவன், அவள், அவர், அது, அவை

இவன், இவள், இவர், இது, இவை

சுட்டெழுத்து ஒரு சொல்லின் புறத்தே (உறுப்பாக) அமைவது புறச்சுட்டு எனப்படும்.

(எடு) அப்பையன், அக்காலம்

இவ்வுலகம், இவ்வூர்

சுட்டெழுத்துக்கள் செய்யுளில் நீண்டு (நெடிலாக) வருதலும் உண்டு.

(எடு) ஆங்கு (அங்கு) ஆயிடை (அயிடை)

எங்கு (இங்கு) ஊங்கு (உங்கு)

வினாவெழுத்துக்கள்:

ஒரு மொழியில் வினாப் பொருளைக் காட்ட வரும் எழுத்துக்கள் வினாவெழுத்துக்களாகும்.

‘எ யா முதலும் ஆ ஓ ஈற்றும்

ஏ இருவழியும் வினாவா கும்மே’ – நன்னூல்

எ, யா, ஆ, ஓ, ஏ என்ற 5 உயிர் எழுத்துக்களும் வினாவெழுத்துக்களாகும்.

(எ.டு) எ – எவன்? எங்கு? எப்படி? எதனால்? எவ்வாறு?

யா – யாவன்? யாது? யாங்கம்? யாண்டு?

ஏ – ஏன்?

ஆ – அவளா? அன்பா?

ஓ – அதுவோ? யாரோ? எதற்கோ?

எ, யா, என்ற இரண்டு வினாவெழுத்துக்களும் மொழியின் முதலில் வரும்.

(எ.டு) எவன்? யாது?

ஏ – மொழிக்கு முதலிலும் இறுதியிலும் வரும்.

(எ.டு) ஏது? அவனே?

ஆ, ஏ, ஓ என்ற 3 வினா எழுத்துக்களும் சொல்லின் ஈற்றிலும் வரும்

(எ.டு) அவளா? பாண்டியனே? யானோ?

இவற்றுள் 'ஏ' இறுதியில் வினாப் பொருளில் வருதல் தற்போது இல்லை.

இருவகை வினாக்கள்:

வினாக்கள் அக வினா, புற வினா என இருவகைப்படும்.

அகவினா: (எடு) எவன்? யாவன்?

மொழிக்கு முதலில் எ, யா வந்தன. இவற்றுள் எ, யா இவற்றைத் தனியாகப் பிரித்தல் இயலாது. இவை சொல்லின் அகத்துள் நின்று வினாப் பொருளைத் தந்ததால் அக வினா எனப்படும்.

புறவினா: (எடு) கொற்றனா? கொற்றனோ?

ஆ, ஓ இரண்டும் மொழிக்கு இறுதியில் வினாவாகப் புறத்தில் வந்தன என்பதால் இவை புற வினாவாகும்.

(எடு) ஏவன்? கொற்றனே? - இவற்றுள் ஏ என்பது அகத்தும் புறத்தும் முறையே வந்தன. எனவே,

ஏவன்? என்பது அக வினா.

கொற்றனே? என்பது புற வினா.

(எடு) எக் கொற்றன, யாங்ஙனம் - இவற்றுள் எ, யா என்ற இரண்டும் மொழிக்கு முதலில் புறத்தே வந்தன. எனவே, இவை புற வினாவாகும்.

4. வல்லினம் மிகும் இடங்கள், வல்லினம் மிகா இடங்கள்

தேவையான இடங்களில் ஒற்று மிகாவிட்டாலும் தேவையற்ற இடங்களில் ஒற்று மிகுந்தாலும் பிழையான பொருள் ஏற்படும்.

(எடு) கரும்பு கட்டு → கரும்புக் கட்டு

'கரும்பு கட்டு' என்பது கரும்பைச் சேர்த்துக் கட்டு என்று பொருள் தரும். 'கரும்புக் கட்டு' என்பது கரும்பு கட்டாகக் கட்டப்பட்டிருப்பதைக் குறிக்கும்.

பட்டு சேலை கட்டினாள், பட்டுச் சேலை கட்டினாள்

‘பட்டு சேலை கட்டினாள்’ என்று எழுதினால் பட்டு என்பவள் சேலையைக் கட்டினாள் என்று பொருள் தரும். ‘பட்டுச் சேலை கட்டினாள் என்றால், பட்டாகிய சேலையைக் கட்டினாள் என்று பொருள் தரும்.

தேவையற்ற இடங்களில் ஒற்று மிகுவதால் பிழையான பொருள் ஏற்படும். அதாவது

(எடு) வேலை கொடுத்தார், வேலைக் கொடுத்தா, காலைத் தின்றேன், காலை தின்றேன்.

‘வேலை கொடுத்தார்’ என்றால் வேலையற்ற நிலையில் மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தியாகும். ‘வேலைக் கொடுத்தார்’ என்றால் ‘வேல்’ என்ற கருவியைக் கொடுத்தார் என்று பொருள் தரும்.

‘காலை தின்றேன்’ என்றால் காலை நேரத்தில் தின்றேன் என்று பொருள். ‘காலைத் தின்றேன்’ என்றால் கால் என்ற உறுப்பைத் கடித்துத் தின்றேன் என்று பொருள்.

சின்னத் தம்பி, சின்ன தம்பி, சின்னச் சின்ன, சின்ன சின்ன போன்ற சில இடங்களில் ஒற்று வந்தாலும் வராவிட்டாலும் பொருள் வேறுபடாது. ஆனால் மொழியில் இன்னோசை தருவதற்கும், இயற்கைத் தன்மைக்கும் அவை தேவையாகும்.

வல்லினம் மிகும் இடங்கள்

நிலை மொழியின் இறுதியில் மெய்யெழுத்தோ, உயிரெழுத்தோ நின்று, வருமொழியின் முதலில் க், ச், த், ப் என்னும் நான்கு வல்லின மெய்களுள் ஒன்று வந்தால், இடையில் வருமொழி முதல் வல்லின மெய் மிகுந்து புணரும் என்பது பொதுவிதி. இவ்வாறு வல்லெழுத்து மிகுந்து புணர்தலையே ‘வலி மிகுதல்’ என்கிறோம்.

இதற்கு வலிமுதல், வல்லொற்று மிகுதல், சந்தி மிகுதல் எனப் பல பெயர்கள் உண்டு.

எங்கெங்கு வல்லெழுத்து மிகுந்து வரும், எங்கெங்கு மிகாமல் வரும் என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்வதன்மூலம் தமிழைப் பிழையில்லாமலும், பொருட் குழப்பமில்லாமலும் எழுத முடியும். அவற்றைக் கீழே காண்போம்.

1. அ, இ, உ என்னும் சுட்டெழுத்துகளின் பின்னும் ‘எ’ என்னும் வினா எழுத்தின் பின்னும் வரும் வல்லெழுத்து மிகும்.

(எடு) அ + காலம் = அக்காலம்

இ + சிறுவன் = இச்சிறுவன்

எ + பொருள் = எப்பொருள்

அந்த, இந்த, எந்த? அப்படி, இப்படி, எப்படி? அவ்வகை, இவ்வகை, எவ்வகை? அங்கு, இங்கு, எங்கு? போன்ற சொற்களுக்குப் பின்னும் வரும் வல்லினம் மிகும்.

- (எடு) அந்த + பெண் = அந்தப்பெண்
அப்படி + பார்த்தான் = அப்படிப்பார்த்தான்
அவ்வகை + கொடி = அவ்வகைக்கொடி
இங்கு + காண்க = இங்குக்காண்க
2. இனி, தனி, மற்று ஆகிய சொற்களின் பின் வரும் வல்லினம் மிகும்.
- (எடு) இனி + பார்க்கலாம் = இனிப்பார்க்கலாம்
தனி + கட்டில் = தனிக்கட்டில்
மற்று + பல = மற்றுப் பல
3. இரண்டாம், நான்காம், ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகள் விரிந்து நிற்கையில் வல்லினம் மிகும்
- (எடு) தலைவனை + காணேன் = தலைவனைக் காணேன்
காட்டுக்கு + போனான் = காட்டுக்குப் போனான்
காட்டிடை+ புக்கு = காட்டிடைப் புக்கு
4. ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகையில் அ.நிணைப் பெயர்களின் பின்னர் வல்லெழுத்து மிகும்.
- (எடு) புலி + தலை = புலித்தலை
பூனை+கண் = பூனைக் கண்
5. இரண்டாம், மூன்றாம், ஐந்தாம், ஏழாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகையில் வல்லினம் மிகும்.
- (எடு) தயிர் + சட்டி = தயிர்ச் சட்டி
ஓலை + பெட்டி = ஓலைப் பெட்டி
விழி + கனல் = விழிக் கனல்
மலை + பாம்பு = மலைப் பாம்பு
6. ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரச்சத்தின் பின் வல்லினம் மிகும்.
- கேளா + செவி = கேளாச் செவி
7. பண்புத்தொகையில் வல்லினம் மிகும்.
- (எடு) வெள்ளை + தாள் = வெள்ளைத் தாள்
8. இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையில் வல்லினம் மிகும்.
- (எடு) சாரை + பாம்பு = சாரைப் பாம்பு
ஆடி + திங்கள் = ஆடித் திங்கள்

9. ஓரெழுத்து ஒருமொழியின் பின் வல்லினம் மிகும்.

(எடு) தை + பொங்கல் = தைப் பொங்கல்

பூ + பந்தல் = பூப் பந்தல்

10. வன்தொடர்க் குற்றியலுகரத்தின் பின் வல்லினம் மிகும்.

(எடு) பட்டு + சேலை = பட்டுச் சேலை

கீச்சு + குரல் = கீச்சுக் குரல்

உவமைத் தொகை, அகர ஈற்று வினையெச்சம், இகர ஈற்று வினையெச்சம், அரை, பாதி, எட்டு போன்ற எண்ணுப் பெயர்கள் ஆகியவற்றிற்குப் பின்னும் வல்லினம் மிகும்.

இவை போக, கீழ்க்கண்ட இடங்களில் வல்லினம் மிகும்.

1. உயிரீற்றின் முன் வல்லினம் வந்தால் வந்த வல்லினம் மிகும்.

(எ.டு.) பெட்டி + கடை = பெட்டிக் கடை

2. வினையெச்சத்துக்கு முன், பொதுவாக வல்லினம் மிகும்.

(எ.டு) பாடி + திரிந்தது = பாடித் திரிந்தது.

3. இடைச் சொற்களின் முன் வல்லினம் பொதுவாக மிகும்.

(எடு) மற்றை + தெரு = மற்றைத் தெரு

4. உரிச் சொற்களின் முன் பொதுவாக வல்லினம் மிகும்.

(எ.டு) தவ + பெரியன் = தவப் பெரியன்

5. திசைச் சொல் முன் வல்லினம் பொதுவாக மிகும்

(எ.டு) கிழக்கு + திசை = கிழக்குத் திசை.

6. இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையில் வல்லினம் மிகும்.

(எடு) சாரை + பாம்பு = சாரைப் பாம்பு

8. வன்றொடர்க் குற்றியலுகரத்தின் முன் வல்லினம் மிகும்.

(எடு) கொக்கு + கால் = கொக்குக் கால்

9. மென்றொடர்க் குற்றியலுகரத்தின் முன் வல்லினம் மிகும்.

(எடு) மருந்து + பை = மருந்துப் பை

10. மகர ஈற்றுச் சொற்களில் மகரம் கெட்டு ஒற்றுமிகும்.

(எடு) மனம் + சிறகு = மனச் சிறகு.

11. உயிர்த் தொடர்க் குற்றியலுகரங்களில் வரும் ட,ற என்ற ஒற்றுகள் வருமொழியோடு புணரும்போது இரட்டிக்கும்.

(எடு) காடு + பூனை = காட்டுப்பூனை / ஆறு + வழி = ஆற்று வழி

12. விகாரப் புணர்ச்சியில் வல்லினம் மிகும்.

வெள்ளி + குடம் = வெள்ளிக் குடம் (தோன்றல்)

பா + சட்டி = பாற் சட்டி (திரிதல்) / மரம் + வேர் = மரவேர் (கெடுதல்)

மரம் + கட்டை = மரக் கட்டை (ம் கெட்டு க் தோன்றியது)

வல்லினம் மிகா இடங்கள்

வல்லினம் மிகா இடங்கள் பின்வருமாறு:

1. அது, இது என்னும் சுட்டெழுத்துக்களின் பின்னும், எது, யாது என்னும் வினாச்சொற்களின் பின்னும் வல்லெழுத்து மிகாது.

(எடு) அது + சிறிது = அது சிறிது

இது + பெரிது = இது பெரிது

எது + நல்லது? = எது நல்லது?

யாது + செய்தான் = யாது செய்தான்?

2. அவை, இவை, எவை, யாவை அவ்வளவு, இவ்வளவு, எவ்வளவு அத்தனை, எத்தனை, அவனா, அவனோ, அவனே, சில பல என்னும் சொற்களுக்குப் பின் வல்லினம் மிகாது.

(எடு) அவை + சென்றன = அவைசென்றன

யாவை + செய்தான் = யாவைசெய்தான்

அவ்வளவு + பெரியது = அவ்வளவு பெரியது

அத்தனை + காலம் = அத்தனை காலம்

அவனோ + கொன்றான் = அவனோ கொன்றான்

சில + சில = சிலசில, பல + பெரிது = பலபெரிது

3. மூன்று, ஐந்து, ஆறாம் வேற்றுமை விரியில் வல்லினம் மிகாது.

(எடு) இடத்தொடு + பொழுது = இடத்தொடு பொழுது

மதிலிலிருந்து + தாவும் = மதிலிலிருந்து தாவும்

புத்தனது + பீடிகை = புத்தனது பீடிகை

4. இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையிலும், நான்காம் வேற்றுமைத் தொகையிலும் உயர்திணைப் பெயர்களின் பின்னும் வல்லினம் மிகாது.
- (எடு) கண்ணீர் + சிந்தினான் = கண்ணீர் சிந்தினான்
கண்ணகி + கணவன் = கண்ணகி கணவன்
5. வினைத் தொகை, உம்மைத் தொகைகளில் வல்லினம் மிகாது.
- (எடு) ஊறு + காய் = ஊறு காய்
இரவு + பகல் = இரவு பகல்
திருவளர் + செல்வி = திருவளர்செல்வி
6. எழுவாய்த் தொடர், விளித் தொடர் இவற்றில் வல்லினம் மிகாது.
- (எடு) எலி + கடிக்கும் = எலி கடிக்கும்
கண்ணா + போ = கண்ணா போ
7. ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் தவிர, மற்ற எல்லா பெயரெச்சங்களின் பின்னும் வல்லினம் மிகாது.
- (எடு) சொன்ன + சொல் = சொன்ன சொல்
கற்ற + கல்வி = கற்ற கல்வி
வந்த + பெண் = வந்த பெண்
8. குற்றியலுகரத்தின் பின்னும் வல்லினம் மிகாது. (ஆனால் வன்தொடர்க் குற்றியலுகரத்தில் மட்டும் வலி மிகும். வினைத்தொகை நீங்கலாக)
- (எடு) காசு + செலவு = காசு செலவு
செய்து + பார் = செய்து பார்
நின்று + போ = நின்று போ
கொட்டு + பறை = கொட்டு பறை
9. ஆ, மா எனும் ஒரெழுத்து ஒரு மொழியின் பின் வல்லினம் மிகாது.
- (எடு) ஆ + சிறிது = ஆ சிறிது / மா பெரிது = மா பெரிது
10. எட்டு, பத்து தவிரச் சில எண்ணுப் பெயர்களின் பின் வல்லினம் மிகாது.
- (எடு) இரண்டு + பூனை = இரண்டுபூனை
நான்கு + தலை = நான்குதலை
ஏழு + கிணறு = ஏழுகிணறு
11. அல்வழிப் புணர்ச்சியில் 'ஆ' முன் வல்லினம் மிகாது.
- (எடு) ஆ + சிறிது = ஆ சிறிது.
12. 'செய்யிய' என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் முன் வல்லினம் மிகாது.
- (எடு) உண்ணிய + கொண்டான் = உண்ணிய கொண்டான்.
13. பெயரெச்சத்தின் முன் வல்லினம் மிகாது.
- (எடு) உண்ட + சிறுவன் = உண்ட சிறுவன்

14. வினைமுற்றின் முன் வல்லினம் மிகாது.

(எடு உண்டன + குதிரைகள் = உண்டன குதிரைகள்

15. வியங்கோள் வினைமுற்றில் வல்லினம் மிகாது.

(எடு வாழ்க + கண்ணா = வாழ்க கண்ணா

16. 'பல' என்ற சொல் முன் வல்லினம் மிகாது.

(எடு பல + கொடுத்தான் = பல கொடுத்தான்

17. 'ஓடு' என்ற மூன்றாம் வேற்றுமை முன் வல்லினம் மிகாது.

(எடு அவளோடு + போனான் = அவளோடு போனான்

18. மென்றொடர்க் குற்றியலுகரத்தின் முன் அல்வழிப் புணர்ச்சியில் வல்லினம் மிகாது.

(எடு பாம்பு + கொடிது = பாம்பு கொடிது

19. 'ஏ'கார ஈற்றின் முன் வல்லினம் மிகாது.

(எடு அவளே + கொண்டாள் = அவளே கொண்டாள்

20. 'ஓ'கார ஈற்றின் முன் வல்லினம் மிகாது.

(எடு அவனோ + கொண்டான் + அவனோ கொண்டான்

21. குற்றுகர வினையெச்சம் முன் ஒற்று மிகுவதில்லை.

(எடு வந்து + சென்றான் = வந்து சென்றான்.

பின்னர் உள்ளவை இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை என்பதால் ஒற்று மிகுகின்றது.

22. கெட்ட பையன் - என்பது பெயரெச்சத் தொடர். அதனால் ஒற்று மிகவில்லை.

23. கெட்டுப் போனான் என்பது வினையும் துணை வினையுமாய் உள்ளது. அதனால்

ஒற்று (ப்) மிகுந்துள்ளது; வந்து போனான் என்பது வினையெச்சத் தொடர்.

எனவே ஒற்று மிகவில்லை.

24. பாட்டுப் பாடு / பாட்டுச் சிறப்பு இவ்விரண்டு இடங்களிலும் ஒற்று மிகக் காரணம்,

பாட்டு என்ற சொல்லின் இறுதியிலுள்ள குற்றியலுகரம் ஆகும்.

5. ஒலிப்பு மாறுபாடுகளும் பொருள் வேறுபாடுகளும்

‘ணகர’ ‘னகர’ - வேறுபாடுகள்

நுனி நா மேல் அண்ணத்தைப் பொருந்த ‘ணகரம்’ பிறக்கும். நுனி நா, மேல்வாய்ப் பற்களில் பொருந்த னகரம் பிறக்கும்.

1. அரண் - சிவபெருமான்
அரண் - மதில்	9. பானம் - பருகும் பொருள்
பாணம் - அம்பு
2. அன்னம் - சோறு, பறவையினம்
அண்ணம் - மேல்வாய்	10. புனை - அலங்காரம்
புனை - தெப்பம்
3. ஆனை - யானை
ஆணை - கட்டளை	11. மன் - அரசன்
மண் - நிலம்
4. உன்னுதல் - நினைத்தல்
உண்ணுதல் - சாப்பிடுதல்	12. மனம் - உள்ளம்
மணம் - வாசனை
5. ஊன் - இறைச்சி
ஊண் - உணவு	13. மான் - விலங்கினம்
மாண் - மாட்சிமை
6. கன்னன் - கர்ணன்
கண்ணன் - கிருட்டினன்	14. வன்மை - வலிமை
வண்மை - கொடை
7. கனம் - பளு
கணம் - கூட்டம்	15. தினை - தானிய வகை
திணை - ஒழுக்கம்
(அகத்திணை, புறத்திணை)
8. கனி - பழம்
கணி - சோதிடம்	16. தனி - துணையின்மை
தணி - அமைதிகொள்

‘ரகர’ ‘றகர’ - வேறுபாடுகள்

நா நுனியானது மேல் அண்ணத்தை வருடும்போது ரகரம் பிறக்கும். நா நுனியானது மேல் வாயை நன்றாகப் பொருந்தி லேசாக அதிரும்போது றகரம் பிறக்கும்.

1. அரம் - வாள்
அறம் - தருமம்	4. அரை - பாதி
அறை - வாழுமிடம்
2. அரி - வெட்டு
அறி - உணர்வு	5. இரத்தல் - பிறரிடம்
கையேந்துதல்
3. அருகு - பக்கத்தில்
அறுகு - அறுகம் புல்	இறத்தல் - மரணமடைதல்

6. இரை - உணவு
இறை - கடவுள்	16. குரை - குரைத்தல் (ஒலி)
குறை - குறைபாடு (ஊனம்)
7. உரவு - வலிமை
உறவு - சொந்தம்	17. சீரிய - பெருமை பெற்ற
சீறிய - கோபம் கொண்ட
8. உரு - தோற்றம் (வடிவம்)
உறு - மிகுதி	18. செரு - போர்
செறு - வயல்
9. எரி - நெருப்பு
எறி - எறிதல் (வீசுதல்)	19. துரவு - கிணறு
துறவு - சந்நியாசம்
10. ஏரி - நீர்நிலை
ஏறி - ஏறுதல்	20. பொருப்பு - மலை
பொறுப்பு - கடமை
11. ஒருத்தல் - களிறு (யானை)
ஒறுத்தல் - தண்டித்தல்	21. விரகு - தந்திரம்
விறகு - மரக்கட்டை
12. கரி - யானை
கறி - உணவுப் பொருள்
(காய்கறி)	22. மாரி - மழை
மாறி - மாறி வருதல்
13. கரை - ஆற்றங்கரை
கறை - குற்றம்	23. நரை - வெண்மலர்
நறை - தேன்
14. கீரி - கீரிப்பிள்ளை (விலங்கு)
கீறி - பிளவுபடுதல்	24. நெரி - நெருக்கு
நெறி - பாதை
15. குரங்கு - வானரம் (விலங்கு)
குறங்கு - தொடை	25. மரை - மான், தாமரை
மறை - வேதம் (மறைத்திடுக)

‘லகர’ ‘ளகர’ ‘ழகர’ - வேறுபாடுகள்

மேல்வாய்ப் பல்லின் அடியை நுனி நாவின் ஓரமானது தடித்து மென்மையாகப் பொருந்தும்போது லகரம் பிறக்கும்.

நா நுனியானது மேல் நோக்கி வளைந்து உள்நாவின் அருகில் வாயை வருடும்போது ழகரம் பிறக்கும்.

நா நுனியானது சற்று மேல் நோக்கி வளைந்து மேல்வாயின் நடுப்பகுதியைத் தடவும்போது ளகரம் பிறக்கும்.

1. அலகு - பறவைகளின் மூக்கு
அளகு - பெண் மயில்
அழகு - எழில்
2. அலம் - கலப்பை
அளம் - உப்பளம்
3. அலி - ஆண்பெண் அற்றது
அளி - கொடு
அழி - இல்லாமற் செய்தல்
4. அலை - கடலலை
அளை - புற்று
அழை - கூப்பிடு
5. ஆல் - ஆல மரம்
ஆள் - ஆட்சி செய்தல், நபர்
ஆழ் - ஆழம், மூழ்குவாயாக
6. ஆலி - மழைத் துளி
ஆளி - ஒரு விலங்கு
ஆழி - கடல்
7. உளி - ஒரு கருவி
உழி - இடம்
8. உலை - உலைக்களம்
உளை - பிடரி மயிர்
உழை - பக்கம்
9. உல்கு - சுங்கம்
உள்கு - நினை
10. எல் - பொழுது
எள் - தானியம்
11. ஒலி - சப்தம்
ஒளி - வெளிச்சம்
ஒழி - அறவே நீக்கு
12. கலி - ஓசை
களி - மகிழ்ச்சி
கழி - உப்பங்கழி
13. கலை - ஆண்மான், ஓவியம்
போன்ற கலைகள்
களை - களைதல்
கழை - மூங்கில்
14. கிளவி - சொல்
கிழவி - வயதான பெண்,
உரிமையுடையவள்
15. கூலி - சம்பளம்
கூளி - பேய்
16. சூல் - கருப்பம்
சூள் - சபதம்
சூழ் - சுற்று
17. தலை - உடலின் ஓர் உறுப்பு
தளை - செய்யுள் உறுப்பு
தழை - இலை
18. தால் - நாக்கு
தாள் - முயற்சி
தாழ் - பணிவு, தாழ்ப்பாளர்
19. நல்லார் - நண்பர்
நள்ளார் - பகைவர்
20. பல்லி - ஓர் உயிரினம்
பள்ளி - பள்ளிக்கூடம்
21. பசலை - பெண்ணிடம் தோன்றும்
நிற வேறுபாடு
பசளை - ஒரு வகைக் கொடி
22. தோல் - சருமம்
தோள் - புயம்
23. துலை - தராசு, தூரம்
துளை - துவாரம் மூங்கில் என்பன.

அலகு – 3 உரைநடை

இலக்கியச்சாரல்

- தொகுப்பாசிரியர் - முனைவர். ச. அருள்மணி

1. தமிழின்பம் தனி இன்பம் - கவிஞர் முடியரசன்
2. சங்ககாலத்து அங்கதம் - மகாமகோபாத்யாய பண்டிதமணி மு. கதிரேசச்செட்டியர்
3. பாரதியின் தேசிய ஒருமை - முனைவர். வ.சுப. மாணிக்கம்
4. வள்ளுவர் கண்ட இன்ப இலக்கியம் - பேராசிரியர். சுந்தரசண்முகனார்
5. செல்வத்தின் சிறப்பு - வித்வான் பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார்
6. தொல்காப்பியமும் சமுதாய இயலும் - முனைவர். சி. பாலசுப்பிரமணியன்
7. சிறந்த கவிதை - அ.ச. ஞானசம்பந்தன்
8. தமிழக மகளிர் - பேராசிரியர் அ. காமாட்சி குமாரசாமி
9. இலக்கியமும் கடவுள்நெறியும் - தவத்திரு. குன்றக்குடி அடிகளார்

அலகு - 3 உரைநடை

இலக்கியச்சாரல்

தொகுப்பாசிரியர். முனைவர். ச. அருள்மணி

1. தமிழின்பம் தனி இன்பம்

(கவியரசர் முடியரசன்)

திருக்குறள்:

வள்ளுவப் பெருந்தகை, தமிழ் இன்பம் எத்தகையது என்பதை ஓர் உவமை வாயிலாக விளக்கிக் காட்டியுள்ளார். பழகப் பழகப் பண்புடையாளர் தொடர்பு எப்படிப்பட்ட இன்பம் தரும்? என்பதை படிக்கப் படிக்கச் சிறந்த நூல்கள் தரும் உள்ளார்ந்த இன்பம் போலப் பழகப் பழகப் பண்புடையாளர் தொடர்பு இன்பம் தரும் என்று கூறியுள்ளார். ஒரு நூலை ஒருமுறை படிக்கும்பொழுது ஒருவகை இன்பம்; மறுமுறை படிக்கும்பொழுது வேறுவகையான இன்பம்; அடுத்தமுறை படிக்கும்பொழுது அதனினும் சிறந்த இன்பம்; இவ்வாறு பயிலப் பயிலப் புதுப்புது இன்பம் வளர்ந்து கொண்டே இருக்கும் என்பதை,

நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும், பயில்தொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு”

என குறிப்பிட்டுள்ளார் வள்ளுவர்.

தமிழ்விடுதாது:

தமிழ்விடுதாது எனப் பெயர் தாங்கிய இனிய நூலொன்றுள்ளது. அதன் ஆசிரியர் அந்நூலுள் ஓரிடத்தில்,

“இருந்தழிழே உன்னால் இருந்தேன் - இமையோர்
விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்”

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ‘இமையோர் விருந்தமிழ்தம்’ என்று புகழப்படும் சாகாத மருந்து எல்லார்க்கும் கிடைப்பதன்று; ஒருவேளை ‘அந்த அமிழ்து கிடைப்பினும் அதனை நான் விரும்பமாட்டேன் என்று கூறியுள்ளார். ஏனென்றால் அதனினும் சிறந்த தமிழ் இருக்கிறதே; அதனாலேயே நான் உயிரோடிருக்கிறேன் என்று கூறுவதால் தமிழ் தரும் இன்பத்தின் மேன்மையைத் தெளிவாக உணரலாம்.

பாரதியார் ; பாரதிதாசன்

தமிழ், தமிழ் என்று பலமுறை அடுக்கியடுக்கிச் சொல்லிப் பார்த்தால் அமிழ்துஈ அமிழ்து என்றுதான் ஒலிக்கும். ஆகவே தமிழ் இனிமையானது; இன்பந் தரவல்லது என்பது புலனாகும். இதன் இனிமையையும் இன்பத்தையும் உணர்ந்தமையால்தான் நம் பாரதியார்,

“தெள்ளுற்ற தமிழமுதின் சுவைகண்டார்
ஈங்கமரர் சிறப்புக் கண்டார்”

என்று பாடியுள்ளார். தமிழை அமுதென்றும் அதன் சுவையறிந்தோர் அமரர் போல் வாழ்வார் என்றும் கூறியுள்ளார். “தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர்” எனப் பாவேந்தர் பாரதிதாசனும் கூறியுள்ளார். தமிழ் மொழி குறித்து,

“ஆயந் தொறுந்தொறும் இன்பந்தருந்தமிழ்”

என்று பிறிதொரு சான்றோர் மொழியும் உண்டு. அதாவது தமிழ் இன்பம் தரவல்லதுதான். எனினும் ஆயந்தோறும் ஆயந்தோறும் புதுவகையான இன்பம் தரும் என்கின்றனர் அறிஞர் பெருமக்கள்.

உ.வே. சாமிநாதையர்:

ஏட்டுச் சுவடிகளை அலைந்தலைந்து, தேடித் துருவி ஆராய்ந்து பழம்பெரும் நூல்களைப் புதுப்பித்து, அச்செல்வங்களை நமக்களித்த தமிழ்த் தாத்தாவெனப் போற்றப்பட்டவர் உ.வே.சாமிநாதையர். அவர் தாம் பதிப்பித்த பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூலின் முகவுரையில் தமிழ் நூல்களால் தாம் பெற்ற இன்பத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்தகைய தமிழ் இன்பம் தரும் நூல்களோடு பழகுகையில் எனக்கு ஊக்கமும் உலகத்தை மறந்துவிடும் நிலையும் உண்டாகின்றன. நூலை விட்டு என் கண்களை எடுத்து நோக்கினால் உலகமும் என் தளர்ச்சியும் புலனாகின்றன” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். உலகை மறந்துவிடும் நிலை எப்பொழுது ஏற்படும்? இன்பக் களிப்பில் திளைக்கும் பொழுதன்றோ? தளர்ச்சி எப்பொழுது நீங்கும்? மகிழ்ச்சிப் பெருக்காலன்றோ? தமிழ் இன்பந்தரும் இயல்பையுடையது துன்பந் துடைக்கவல்லது என்பதை மெய்ப்பிக்க இதனினும் சிறந்த சான்று வேறில்லை.

நாலடியார்:

நாலடியாரும் தமிழின்பத்துக்கு நல்லதொரு சான்று நவில்கின்றது. மேலுலக இன்பம் சிறந்ததா? தமிழின்பம் சிறந்ததா? என்றால் தமிழின்பம்தான் சிறந்தது என்று அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றது. உலக மக்களெல்லாம் மேலுலக இன்பந்தான் சிறந்தது என்று கூறினால் தமிழின்பத்திலும் அது இனியது என்றால் மேலுலக இன்பத்தைப் பின்னர்ப் பார்க்கலாம் என்று விடை தருகிறது நாலடி.

குற்றமில்லாத கல்வி கேள்வி உடையவரும், தமக்குப் பகையில்லாதவரும், கூர்ந்த மதியினருமாகிய தமிழ்ச் சான்றோருடன் கூடி உரையாடி மகிழ்வதனால் பெறும் இன்பத்தை விட மேலுலக இன்பம் இனியது என்றால் பிறகு அதனைப் பற்றிக் கவனிக்கலாம் என்று நாலடியார் கூறுகின்றது. இதை,

“தகவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மை யுடையார்
இகலில ரெ.குடையார் தம்முட் குழீஇ
நகலினினிதாயிற் காண்பா மகல்வானத்(து)
உம்ப ருறைவார் பதி”

என்கிறது நாலடியார்.

பட்டினப்பாலை

பட்டினப்பாலை என்பது பத்துப்பாட்டு நூற்களுள் ஒன்று. இது கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் என்ற புலவர், கரிகாற் பெருவளத்தானைப் பாடியதாகும்.

இதற்காக மன்னன், புலவருக்குப் பதினாறு கோடிப் பொன் பரிசிலாகத் தந்தான் என்பதை,

“பாடியதோர் வஞ்சிநெடும் பாட்டால் பதினாறு
கோடிபொன் கொண்டது நின் கொற்றமே”

என்று தமிழ்விடுதாது நூல் குறிப்பிட்டுள்ளது.

“பாடிய பாக்கொண்டு பண்டு பதினாறு
கோடி பசும்பொன் கொடுத்தோனும்”

என்று சங்கரசோழன்உலா என்னும் நூலும்,

“தத்துநீர் வரால்குருமி வென்றதாம்
தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர்பொன்
பத்தொடு ஆறு நூறாயிரம் பெறப்
பண்டு பட்டினப்பாலை கொண்டதுமே”

எனக் கலிங்கத்துப்பரணியென்ற நூலும் இச்செய்தியைக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

ஒரு நூலுக்குப் பதினாறு கோடி பொன் பரிசாகத் தந்தனன் அம்மன்னன் என்றால் அத்தமிழ் அவனுக்கு எத்தகைய இன்பந் தந்திருக்கக் கூடும். அந்த இன்பப் பெருக்கன்றோ அவனைப் பெருங்கொடைஞனாக ஆக்கியுள்ளது.

பட்டினப்பாலை என்னும் அச்சிறந்த நூல், சோழநாட்டில் அமைந்துள்ள ஊரொன்றில் எழுதப்பட்ட பதினாறு கால் மண்டபத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டப் பெருமையுடையது.

மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் முன்பகை காரணமாகச் சோழ நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்றான். வெற்றியும் பெற்றான். அவ்வெற்றிச் செருக்கால் ஊரை

அழிக்க ஆணையிட்டான். படைவீரர்கள் அழிக்கும் செயலில் ஈடுபட்டனர். அதனைக் கண்டு, மாறன் வெற்றி வெறி கொண்டு சிரித்தான். ஆனால், ஓரிடத்துக்கு வந்ததும் அவனது கோபம் விலகுகிறது. ஆவணச் சிரிப்பு அடங்குகிறது. ‘அதோ அந்த மண்டபத்தை ஒன்றுஞ் செய்யாதீர். அப்படியே விட்டுவிடுங்கள்’ என்று ஆணையிட்டான்.

அவ்வாணையைக் கேட்ட வீரர்கள் திகைத்து நிற்கின்றனர். வேந்தன் ஏன் இப்படித் திடீரென மாறினான் என வியப்புடன் அவனை நோக்கினார். “வீரர்களே, அது பட்டினப்பாலை என்னும் நூல் அரங்கேற்றப்பட்ட பதினாறுகால் மண்டபம். அதனைப் பழ்படுத்தி விடாதீர்” என விழியில் ஒளி வீசப்பேசினான்.

பாண்டியன் பகை மறந்தான் கோபத்தை விட்டான். தமிழை நினைத்தான். அத்தமிழ் அரங்கேறிய இடம் அவன் கண்ணெதிரில் தோன்றியது. அது தூய்மை வாய்ந்த இடம், வழிபாட்டிற்குரிய இடம் என்று எண்ணினான். அதனை மாசுபடுத்துதல் தகாதது எனக் கருதினான். ஆதலால் அம்மண்டபத்தைப் பேணுக என்றான். தமிழ், சோழனுக்கு மட்டும் உரியதன்று, நமக்கும் உரியது. அதனால் அது எங்கிருந்தாலும் வாழ்தல் வேண்டும் மதிக்கப்படுதல் வேண்டும் என்று எண்ணினான். இதனால் மாறன் தமிழின்பாற் கொண்ட பற்றும் தமிழின்பாற் கண்ட இன்பமும் நமக்குத் தெரிகின்றன. அது மட்டுமன்று நமக்குப் பாடமாகவும் அமைகிறது அவன் செயல். பகைமை காரணமாகப் பொதுவான ஒன்றை (பதினாறுகால் மண்டபம்) இழந்துவிடுதல் கூடாது என்னும் பாடந்தான் அது. இம்மாறனுடைய செயலைத் திருவெள்ளறைக் கல்வெட்டிலுள்ள ‘வெறியார் தளவத் தொடைமாறன்’ எனத் தொடங்கும் பாடல் நமக்கு உணர்த்துகிறது. அப்பாடலில்,

“பாறியாத தூணிலை, கண்ணன்செய் பட்டினப்
பாலைக்கு, அன்று
நெறியால் விடுந்தாண் பதினாறு மேசங்கு
நின்றவே”

என்ற பகுதி மண்டபம் காக்கப்பட்டச் செய்தியைத் தெரிவிக்கின்றது.

மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்:

குமரகுருபரர் மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழில்,

“பைந்தமிழ்ப் பின்சென்ற பச்சைப்
பசுங் கொண்டலே”

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். திருமழிசை ஆழ்வாருடைய பாடலைக் கேட்டதும் திருமால் தமது பைந்நாகப் பாயைச் சுருட்டிக் கொண்டு ஆழ்வாருக்குப் பின்னே ஓடுகிறார். அவருக்குப் பின்னே அவர் துணைவியார் திருமகனும் தொடர்கிறார். தமிழுக்குப்பின் திருமால் ஓடக் காரணமென்ன? அத்தமிழ் தந்த இன்பமன்றோ? தமிழின்பம்

ஆண்டவனை ஆட்டிப் படைக்கவல்லது அரசரை ஆட்கொண்டு தன்வயப்படுத்தவல்லது. ஆடியவரை அகங்களிக்கச் செய்யவல்லது. மக்களுக்குக் களிப்பூட்டிச் சோர்வகற்றித் தெம்பூட்டவல்லது.

வினா:

1. கவியரசர் முடியரசன் தமிழின்பம் தனி இன்பம் எனும் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளக் கருத்துக்களைத் தருக.
2. தமிழ் தரும் இன்பத்தின் மேன்மையை முடியரசன் தமது தமிழின்பம் தனி இன்பம் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ள செய்திகளைத் தொகுத்துரைக்க?

2. சங்ககாலத்து அங்கதம்

(மகாமகோபாத்யாய பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியர்)

ஆங்கில மொழியில் Satire (செடயர்) என்பது தமிழில் அங்கதம் என்று வழங்கப்படும். காலத்தால் முற்பட்ட இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் அங்கம் பற்றி,

“அங்கதந் தானே அரித்தபத் தெரியின்

செம்பொருள் கரந்த தெனவிரு வகைத்தே”

“மொழிகரந்து சொல்லினது பழிகரப் பாகும்”

என நூற்பாக்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அங்கதம் என்பது ஒருவனுடைய குறையையோ ஒரு சமூகத்தாரின் குறையையோ, அவரது நெஞ்சில் உறுத்தும் வண்ணம் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் கூறுதல் ஆகும். அவ்வாறு கூறும்போது நகைச்சுவையுடன் இன்புறக் கூறுவதாகும்.

இவ்வங்கதம் வெளிப்படையாகக் கூறுதல், கரந்த மொழியில் கூறுதல் என இருவகைப்படும். வாய் கரவாது சொல்லும் வசையே செம்பொருளங்கதம் எனப்படும். இதனைச் செவியால் அனுபவிக்கப்படுஞ் சொற்களை பொருட்களை உணராது வாயால் உணரப்படும் உணவின் சுவையிலேயே ஈடுபடும் மனிதர், செத்தால் வரும் இழப்பும் வாழ்ந்தால் வரும் பேறும் இன்மையால், உலகிற்கு அவரால் வருவது யாது? என்னும் பொருள் தோன்றக்கூடிய நிலையில் அமைவது. இதனை,

“செவியிற் சுவையுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள்

அவியினும் வாழினு மென்”

என்னும் திருக்குறளால் அறியலாம்.

திருக்குறளில் சான்று:

கரந்த மொழி அங்கதத்தில் கூற கவிதை நடையில் தருவதே சிறந்ததாகும். பழிகரப்பு அங்கதம் வகைப்பொருளினை செம்பொருள்படாமல் இசைப்பதாகும்.

இதுவே அங்கதம் (Satire) செய்வது என்று கூறுவதற்குப் பொருத்தமாகும். இதற்குச் சான்றாகத் திருக்குறளில் பல சான்றுகள் உள்ளன.

“தேவரனையர் கயவர் அவருந்தாம்

மேவன செய்தொழுக லான்”

என்னும் குறளைக் கூறலாம். நெஞ்சில் அவலமில்லாத வஞ்சகக் கயவர் சாதாரண மண்ணுலக மக்களுக்கு ஒப்பாகமாட்டார். ஆனால் அவர்கள் உயர்ந்த விண்ணுலகில் வாழும் தேவர்க்கு ஒப்பாவர். ஏதனாலெனின், தேவர்கள், தாம் எண்ணியவற்றைத் தாமே செய்வது போலக் கீழ்மக்களும் நல்லன தீயன ஆராயாது, தாம் விரும்புவனவற்றை செய்யும் இயல்புடையவர்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கயவருடைய குணங்களை நகைச்சுவை தோன்ற இடித்துரைக்கும் வள்ளுவர் வாய்மொழியின் மாண்பு இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

புறநானூற்றில் அங்கதம்:

தவறு செய்பவர்கள் திருந்த வேண்டும் என்னும் நோக்கத்தில் கூறுதல் நன்று. அந்நோக்கமின்றியும் கூறலாம். இவ்விலக்கண விதிப்படி, சங்க நூல்களில் காணப்படும் குறிப்புகளை ஆராய்தல் இன்பம் தருவதாகும். தொகை நூல்களில் சிறந்த புறநானூறு என்னும் சங்கச் செய்யுளில், ஔவையார் என்னும் கவியரசியின் புலமை நலத்தைப் பாராட்டாதவரில்லை. தமிழ்நாட்டு முடியுடை மூவேந்தராலும் குறுநில மன்னராலும் போற்றப்பெற்று வாழ்ந்த ஔவையார், சேரர் குலத்தவரின் உறவினனும் மழவர் என்னும் வீரர்களுக்குத் தலைவனும் கடையேழுமள்ளல்களில் ஒருவனுமாகிய அதியமான் தெடுமானஞ்சியினிடத்துப் பெரிதும் அன்புடையவராய், இருந்ததால் காஞ்சி நகரத்திலிருந்த தொண்டைமான் என்னும் அரசனிடம் தூதுவிடுக்கப்பட்டு அவன்பாற் சென்றான். தொண்டைமான், தன் வீரத்தையும் படைப் பலத்தையும் ஔவையார் கண்டு பாராட்டவேண்டுமென்பதற்காக ஔவையாரை நன்கு வரவேற்றான். ஆயுத சாலையாகிய படைக்கலக் கொட்டிலைக் காட்டினான். அங்கே வேல், வாள் முதலிய படைகள், திரண்ட அழகிய கைப்பிழிகளை உடையனவாய் எண்ணெய் பூசப்பட்டு மயிலிறகு மாலை முதலியன அணியப்பட்டுக் காவலையுடைய அகன்ற அழகிய கட்டிடத்தில் எவராலும் தொடப்படாமல் வைக்கப் பெற்றிருந்தலைக் காட்டினான் தொண்டைமான். இதைக்கண்ட ஔவையார் தொண்டைமான் நெஞ்சில் உறுத்தும் வண்ணம் ஓர் அழகிய பாடலைப் பாடினான். அப்பாடற்பகுதி,

“இவ்வே,

பீலி அணிந்து மாலை சூட்டிக்

கண்டிர வேனான்காழ் திருத்தி நெய் யணிந்து

கடியுடை வியனக ரவ்வே யவ்வே

பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து

கொற்றுறைக் குற்றில மாதோ”

என்னும் பாடலாகும். இப்பாடலில் அதியமான் அடிக்கடி அஞ்சாது செய்யும் போர்ச் செயலில் ஈடுபடுதலால் அவனுடைய படைகள் போரிற் பயன்படுத்தப்பட்டுப் பகைவரைக் குத்தியதால் கங்கும் முனையும் சிதைந்து கொல்லனது பணிக்களரியாகிய சிறிய கொட்டிலின்கண் உள்ளன என்றும் தொண்டைமான் அத்தகைய போர்ச் செயலில் ஈடுபடாமல் அஞ்சி இருக்கும் இயல்புடையவர் என்பதால் அவன் படைக்கலங்கள் எத்தகைய சிதைவுமின்றி எண்ணெய்ப் பூசப்பட்டு வனப்புடன் அழகிய மாளிகையில் தூங்குகின்றன என்றும் கூறிய அழகு இன்புறத்தக்கது. தொண்டைமானுடைய ஆயுதங்களைப் புகழ்ந்து கூறுதல்போற் பழித்து அவன் வசையைக் குறிப்பால் கூறிச் செருக்கொழியச் செய்த கவியரசியாரின் திறமைப் பாராட்டத்தக்கது.

பயன்படாத செல்வம்

ஒரு புலவர் கொடை வள்ளலைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். கொடாத பெருஞ் செல்வரை இழித்தும் கூறியுள்ளார். சிலர் பரந்த செல்வமுடையராயினும் அச்செல்வம் பிறர்க்குப் பயன்படாது என்ற கருத்தைக் கூற 'உவர்க் கடலன்ன' என்று உவமை கூறப்பட்டது.

“உவர்க்கட லன்ன செல்வரு முளரே

கிணற்றுாற் றன்ன நீயுமா ருளையே”

என்னும் பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது. இது விளக்கமாகப் பிறிதோரிடத்தில்,

“தெண்ணீர்ப் பரப்பின் இமிழ்திரைப் பெருங்கடல்

உண்ணா ராகுப நீர்வேட் டோரே”

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடல்களில் கடல்நீர் உவர்ப்பாக இருப்பதால் குடிக்கமுடியாது. அதுபோல் பெரிய செல்வந்தன் பிறர்க்குதவாவிட்டால் அச்செல்வத்தால் பயனில்லை என்பதே இதன் பொருளாகும்.

பகையரசனை பழித்துரைத்தல்:

ஏனாதி திருக்கிள்ளி என்பானை மதுரைக் குமரனார் என்னும் புலவர் பாடிய ஒரு பாடலில், அவனுடைய பகையரசரைப் பழித்துரைத்த செய்தி வியக்கத்தக்க முறையில் அமைந்துள்ளது.

“நீயே, அமர்காணின் அமர் கடந்தவர்

படைவிலக்கி யெதிர்நின்றலின்

வாஅள் வாய்த்த வடுவாழ் யாக்கையொடு

கேள்விக் கினியை கட்கின் னாயே

அவரே, நிற்காணிற் புறங்கொடுத்தலின்

ஊறறியா மெய்யாக்கையொடு

கண்ணுக் கினியர் செவிக்கின் னாரே

அதனால், நீயும்ஒன் றினியை அவருமொன் றினியர்

ஒவ்வா யாவுள மற்றே வெல்போர்க்
கழல்புனை திருந்தடிக்க கடுமான் கிள்ளி
நின்னை வியக்குமீவ் வுலகம்து
என்னோ பெரும வுரைத்திசின் எமக்கே,”

என்று தொடங்கும் இப்பாடலில் அரசே! நீ போரைக்காணின், அப்போரை வென்று பகைவரது படையை விலக்கி எதிர் நிற்கமுடியாது. அவன் வாட்படையால் வடுபட்ட உடலுடனே கூடியிருத்தலின் காண்பார் கண்ணுக்கு அழகுடையவை அல்ல. கேட்டச் செவிக்கு இனிமை தரும் பகைவரோ, போரில் புறமுதுகிட்டோடுதலால் உடம்பில் யாதொரு வடுவுமில்லாராய்க் கண்ணுக்கு இனியவராவார். கேள்விக்கு இன்னாராவார். ஏனாதி திருக்கிள்ளி என்பவரை மதுரைக் குமரனார் என்னும் புலவர் பாடிய ஒரு பாடலில், திருக்கிள்ளி என்பவரின் பகையரசனைப் பழித்து உரைத்த செய்தி வியத்தகு விதத்தில் அமைந்துள்ளது. அதனால் நீயும் ஒன்று இனையை உடையவன் அவரும் இனிமை உடையவன். இங்ஙனம் நீயும் நின் பகைவரும் ஒப்புடையராகும் நிலையில் நின்னை வியக்கும் இவ்வுலகம். அதில் என்ன பெருமை உள்ளது. பகைவர் உடம்பில் வடுப்படாமையால், பிறர் கேள்விக்குப் பழி அதிகமுடையராகவுள்ளார் என அவர் வசை (திட்டுதல்) ஒரு வகை நயந்தோன்றக் கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கே ‘நீயுமொன்றினியை யவரு மொன்றினியார்’ எனத் தோற்றோடியவரைப் புகழ்வது போலப் பழித்திருக்கும் செய்தி வியக்கத்தக்கதாக உள்ளது.

கலித்தொகையில் அங்கதம்:

இனிச் சங்கத்துச் சான்றோர் நூல்களுள் அகப்பொருள் பற்றி எழுந்த பாடல்களில், இவ்வங்கதக் குறிப்புகள், பற்பல இடங்களில் மிக நயம்படக் கூறப்பட்டுள்ளன. கற்றறிந்தா ரேத்தும் கலித்தொகை என்னும் நூலில், மருதத் திணை பற்றிய ‘வண்டுது சாந்தம் வடுக்கொள நீவிய’ என்னும் பாடற் பகுதி ஈண்டுச் சிந்தித்து இன்புறத்தக்கது. பரத்தையிடம் சென்று வந்த தலைவனிடம் தலைவி ஊடல் மேற்கொண்டாள். நீ புறத்துப் போய்க் கண்ட வினோதம் என்ன, என்றாள். அதற்குத் தலைவன், யாமிருவரும் இனிமேல் மேற்கொள்ளத் தக்க வானப்பிரப்பித்த (சிறந்த) வாழ்க்கைக்கு உதவியாயிருக்கும் முனிவரைக் கண்டு அவரிடத்தே தங்கினேன்’ என்றாள். அதுகேட்ட தலைவி, சோலையின் கண்ணே மலர் கூடிய மான் பேட்டினை ஒத்தவராய்க் கடவுட்டன்மை உள்ளவராக உன்னாற் கருதப்படுவார் பலருள், எக்கடவுளிடம் தங்கினாய்? என்று கேட்டாள். அதற்கு அவன், நம் மணவாழ்க்கைக்கு நன்னாள் வாய்ப்பச் சொன்ன அந்தக் கடவுற்காணென்று தன் பரத்தைமையை மறைத்து மீண்டும் கூறினான். அது கேட்டத் தலைவி, நீ கூறியது எனக்கும் ஒக்கும் எனத் தனது ஒவ்வாமை தோன்றக் கூறினாள். ஐயா! தலையைச் சாய்த்து தடுமாற நீ கூறிய சொற்களாலேயே நீ அகப்பட்டுக்கொண்டாய். நீ கண்ட கடவுளரியல்பை உண்மையாக யான் கூறுவேன். அதனைக் கேட்பாயாக’ எனத் தொடங்கி,

“பெறனசை வெட்கையி னின்குறி வாய்ப்பப்
பறிமுறை நேர்ந்த நகையராய்க் கண்டார்க்கு
இருமுறை செய்யும் உருவொடு நும்மில்
செறிமுறை வந்த உடவுளைக் கண்டாயோ?”

எனவும்,

“நறுந்தண் தகரமும் நானமும் நாறும்
நெறிந்த குரற்கூந்தல் நாளணிக் கொப்ப
நோக்கிற் பிணிகொள்ளுங் கண்ணொடு மேனாண்
பூப்பலி விட்ட கடவுளைக் கண்டாயோ?

எனவும்,

“கண்ட கடவுளர் தம்முளு நின்னை
வெறிகொள் வியன்மார்பு வேறாகச் செய்து
குறிகொள் செய்தார்யார்...

சிறுவரைத் தங்கின் வெகுள்வர்”

எனவும் கூறினாள்.

இப்பாடற் பகுதிகளின் பொருள் பின்வருமாறு: ‘உன்னைப் பெறவேண்டு
மென்னும் விருப்பத்தால் நீ குறிப்பிட்ட குறியிடத்தே தப்பாமல் வந்து, விழுந்து
முளைத்த பற்களை உடையராய்க் கண்டவர்களுக்கு மரணத் துன்பத்தை யொத்த
மயக்கத்தைச் செய்யும் வடிவுடையராய் நின் வீட்டிடத்தே சேரும்
முறைமையினையுடைய கடவுளரைக் கண்டாயோ? என்பதும் ‘பார்வையாலே தம்
வயப்படுத்துங் கண்கள் வருத்துதலால், மணமிக்க குளிர்ந்த மயிர்ச் சாந்தமும் புனுகும்
மணக்கும் கருமணல் போன்ற நெருங்கிய கூந்தலுக்கு நாட்காலத்துச் செய்யும்
அலங்காரத்துக்குப் பொருந்த முதல் நாளே மலர்களைத் தூவி வழிபடப்பெற்ற
கடவுளைக் கண்டாயோ?’ என்பதும் ‘அங்ஙனம் கண்ட கடவுளருள், நின் மனத்தை
வேறாகப் பண்ணி வனப்பிரத்த ஆச்சிரமத்தை மெற்கொள்ளச் செய்த முனிவரர்
யாவரோ? ஆவரிடம் செல்லாது சிறிது பொழுது நீ இங்கே தங்கினும் அவர்
வெகுள்வர் ஆதலின் அவ்விடத்தே செல்வாயாக என்பதும் ஆம், இப்பகுதியால்
தலைமகன் பாரத்தையர்பால் ஒழுகிய தீயொழுக்கத்தைக் கடிந்து அவன் திருந்தி
யொழுகவேண்டுமென்னுங் கருத்தினளாய்த் தலைவி குறிப்பிற் கூறிய வசைமொழிப்
புலப்படுதலின் இது பழிகர்ப்பு அங்கதமாகும்.

ஐங்குறுநூற்றில் அங்கதம்:

ஐங்குறுநூறு என்னும் சங்கச் செய்யுளில் உள்ளுறையாகக் அங்கதம் பல
இடங்களில் நகைக்குறிப்புத் தோன்றக் கூறப்பட்டுள்ளது. பரத்தையிடம் சென்றுவந்த
தலைவனை நோக்கித் தோழி தன் விருப்பம் இன்னதெனக் கூறுவதாக

“பூத்த கரும்பிற் காய்த்த நெல்லிற்

கழனி யூரன் மார்பு

பழன மாகற்க எனவேட் டாமே,”

எனக் கூறினள். இதன்கண், பூத்துப் பயன்படாக் கரும்பினையும், காய்த்துப் பயன்படும் நெல்லினையும் உடைய ஊரன் என்றது, ஈன்று பயன்படாப் பொதுமகளிரையும் குழந்தை பெற்றுப் பயன்படும் குலமகளிரையும் ஒப்பாக நினைப்பவன் தலைவன் என்று அவனுடைய குறை, வருணனைக் குறிப்பில் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இன்னும்,

“கரும்புநடு பாத்தியுட் கலித்த ஆம்பல்

சுரும்புசரி களையும் பெரும்புன லூர!”

என்று தலைவனை அழைக்கும் விதமாக ‘பரத்தையர் தங்குதற்கு உரிய இல்லில் யானிருந்து விருந்தினர் முதலியோரை உபசரிக்கலானேன்” என்று தலைவி தலைவனது தீயவொழுக்கத்தைக் கடிந்து அவன் நெஞ்சுற உணர்த்தியது புலனாம். இங்கே கரும்பு நடுதற்காக அமைக்கப்பட்ட பாத்தி என்றதனால், தலைவனுக்குகந்த விலைமாதர் தங்குதற்குரியது இவ்வில்லம் என்பதும் அப்பாத்தியில் தானே தோன்றி வண்டுகளின் பசியைப் போக்கும் ஆம்பல் என்றதனால், தலைவன் விரும்பாத நிலைமையில் தான் அவ்வில்லத்தின் கண் இருந்து இயன்றவாறு இல்லறம் நடத்துபவன் என்பதும் இவ்வருணனையில் உள்ளுறையாகப் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

அகநானூற்றில் அங்கதம்:

சங்க எட்டுத்தொகை நூலான அகநானூற்றில் மருதத்திணை பற்றிய செய்யுளொன்றில், பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்த தலைமகன், ‘யாரையும் அறியே’ னென்றானாக, அவன் தீயவொழுக்கத்தைத் தலைவி பிறிதொரு நிகழ்ச்சியால் அவன் மனத்திற் பதிய அறிவுறுத்திய செய்தி பின்வருமாறு: ஐய! மழலை மொழியுடைய இளம் புதல்வனைத் தேர் வழங்கு தெருவிற் கண்ட ஒருத்தி, அப்புதல்வன் நின் உருவோடு ஒத்து விளக்குதலைக் கண்டு விரும்பி அங்கே அப்பொழுது யாரும் இல்லாமையால் ‘என் அருகே வருக’! என்று கூறிப் பெரிதும் மகிழ்ந்து தழுவி எடுத்துக்கொண்டாள். அப்பொழுது, நான் அங்கே சென்று, ‘குற்றமற்ற சிறியவளே! ஏன் மயங்குகின்றாய்? இவனுக்கு நீயும் தாயே ஆவாய்’ என்று கூறினேன். அது கேட்டு அவள், தாம் செய்த களவு பலர் முன்னிலையில் வெளிப்பட்டதால் நாணமுற்றுத் தலை கவிழ்ந்து நின்றாள். இதன்கண் தலைவனது தீயவொழுக்கத்தைத் தலைவி கரந்த மொழியில் பெறவைத்தது அறிந்து இன்புறத்தக்கது.

சீவக சிந்தாமணியில் அங்கதம்:

ஐம்பெருங்காப்பியங்கள் ஐந்தனுள் ஒன்றாகிய சீவகசிந்தாமணியில், சச்சந்தன் என்னும் அரசன், விசயை என்னும் தன் மனைவியின் மீது காதல் வயப்பட்டுக் கட்டியங்காரன் என்னும் அமைச்சன்பால் அரசியலை விட்டு இடையறாத போக நுகர்ச்சியில் ஈடுபட்டவனாகக் காணப்பட்டான். அந்நிலையில் அத்தீய அமைச்சன் அரசனைத் தொலைத்து நாடாட்சியைத் தன்னதாக்க முயன்று தன் அமைச்சர் பலரோடு சூழ்ந்து ஆலோசித்தான். அப்பொழுது தருமதத்தன் என்னும் நல்லமைச்சன், இது தகாதகாரியம் என்று பற்பல நீதிகளை எடுத்துரைத்தான். அவன் உரைகளை மறுத்த மதனன் என்பான் கட்டியங்காரன் கருத்துக்கு ஒத்த முறையில் கூறியதாகவுள்ள செய்தி பின்வரும் செய்யுளில் காணலாம்.

“தோளினால் வலிய ராகித் தொக்கவர் தலைமகள் பாற
வாளினாற் பேச லல்லால் வாயினாற் பேசல் தேற்றேன்
காளமே கங்கள் சொல்லிக் கருணையாற் குழைக்குங் கைகள்
வாளமர் நீந்தும் போழ்து வழுவழுத் தொழியு மென்றான்”.

இப்பாடலில் பின் இரண்டடிகளும் சிந்தித்துப்பார்க்கத்தக்கது. ‘போர்ச் செயலைப் பற்றிய வீரவுரைகளைக் காளமேகம் போல முழங்கக் கூறி அச்செயலில் ஈடுபட நேர்ந்தபொழுது அஞ்சுவார்க்குப் பொரிக்கறிகளோடு சோற்றைத் திரட்டும் அவர் கைகள் அப்போர்க்கடலை நீந்துவதற்கு இயலாது வழுவழுத்தொழியும் போலும்’ என்று போர் குறித்துப் பின்வாங்குவோரைச் சுடுசொல்லாற் பழித்துக் கூறியதும் அங்கதத்தின் அமைப்பாகும்.

வினா:

1. சங்க இலக்கியங்களில் உள்ள அங்கதங்களை மு. கதிரேசச் செட்டியார் சங்ககாலத்து அங்கதம் எனும் தமது கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ள கருத்துக்களைத் தொகுத்துரைக்க.
2. சங்க இலக்கியங்களில் அங்கதச் சுவையுடன் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன என்பதைச் சான்றுகளுடன் விவரிக்க.

3. பாரதியின் தேசிய ஒருமைப்பாடு

எல்லோரும் சமம்

(மூதறிஞர். வ.சுப. மாணிக்கம்)

தேசிய ஒருமைப்பாடு பற்றி சுதந்திரப் போராட்டக் காலத்திலேயே முழங்கியவர் பாரதியார். அவர் கூறிய ‘எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்’ என்ற கருத்து யாவராலும் இயல்பாகக் கேட்கப்படுகிறது. பாரதியார் பாடிய காலத்தில் பாரத மக்கள் ஒரு குலமாக, ஒரினமாக, ஓர் நிறையாக, ஒரு விலையாக இருந்ததை,

“எல்லோரும் ஓர்குலம் எல்லோரும் ஓரினம்
எல்லோரும் இந்திய மக்கள்
எல்லாரும் ஓர் நிறை எல்லாரும் ஓர்விலை
எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர் - நாம்
எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர் ஆம்
எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர் - வாழ்க”

எனும் கவிதை வழி உணர்த்தியவர். 1947-ல் பாரத நாடு விடுதலை பெறுவதற்கு முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே எல்லோரும் சமம் என்று பாடியவர் பாரதியார். விடுதலை பெற்று முப்பது ஆண்டுகள் ஆகியும் இன்னும் குலத்தினாலோ இனத்தினாலோ பொருளாதார வளத்தினாலோ சமம் பெறவில்லை என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். பாரதி கண்ட கனவு இன்று வரை கனவாகவே உள்ளது. அவர் கனவு நனவாக மக்கள் அவரது தேசியப் பாடல்களைப் படிக்க வேண்டும். இவரது தேசியப் பாடல்கள் எல்லா மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட வேண்டும். இந்தியப் பள்ளிகளில் இப்பாடல்கள் முழுக்கம் பெற வேண்டும். விடுதலைக்குப் பின்பும் பாரத மக்கள் சரிசமமாக வாழ வேண்டும் என்று பாரதி பாடினார். இதை

மனிதர் யாரும் ஒருநிகர் சமானமாக – வாழ்வமே
வைய வாழ்வு தன்னிலெந்த வகையினும் - நமக்குள்ளே
தாதர் என்ற நிலைமை மாறி ஆண்களோடு – பெண்களும்
சரிநிகர் சமானமாக வாழ்வமிந்த – நாட்டிலே
“திறமை கொண்ட தீமையற்ற தொழில் புரிந்த யாவரும்
தேர்ந்த கல்வி ஞானமெய்தி வாழ்வழிந்த நாட்டிலே
வாழி கல்வி செல்வமெய்தி மனமகிழ்ந்து கூடியே”

என்னும் பாடல் காட்டுகிறது.

மக்கள் உள்ளத்தில் ஒற்றுமை உணர்வு வேண்டும்

இந்தியா ஒரு நாள் சுதந்திரம் பெற்று உரிமை பெறுதல் உறுதி என்பதை முன்பே அறிந்த பாரதி, உரிமை பெற்ற பின்பு பாரத மக்கள் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்று கூறியுள்ளார். மக்கள் உள்ளத்தில் ஒற்றுமை உணர்வு வேண்டும். எல்லோரும் சமமாக வாழ வேண்டும். எல்லோரும் ஒன்றுதான். பொய்யான ஏமாற்றத்திற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது. நல்லவரை, பெரியவரை மதிக்க வேண்டும். நயவஞ்சகம் இருக்கக் கூடாது. உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டும். உழைக்காதவரை மதிக்கக் கூடாது. நமது நாடு என்றப் பற்று வேண்டும். இந்த பண்புகள் எல்லாம் விடுதலையின் பயன்கள், அடையாளங்கள் என்று உரிமைக்குப் பின்னும் நாடு ஒருமைப்பாடு என்னும் உணர்வு அனைவருக்கும் வேண்டும். விடுதலை பெற்ற பின்பு பாரதியின் பாடல்கள் தேவையில்லை என்று மக்கள் எண்ணுகின்றனர். விடுதலை உணர்வைப் பாடியதுடன் பாரதி நிற்கவில்லை.

“எங்குஞ் சுதந்திரம் என்பதே பேச்சு – நாம்
எல்லோரும் சமம் என்ப துறுதி யாச்சு
எல்லோரும் ஒன்றென்னுங் காலம் வந்ததே – பொய்யும்
ஏமாற்றுந் தொலைகின்ற காலம் வந்ததே
உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் - வீணில்
உண்டுகளித் திருப்போரை நிந்தனை செய்வோம்”

என்று விடுதலைப்பாடல்களைப் பாடியதுடன்

சுதந்திரம் பெற்றதற்குப் புறச்சான்றுகள் என்ன? எல்லாரும் சமம்; எல்லாரும் ஒன்று; பொய்யான ஏமாற்றத்துக்கு இடங்கொடாமை; நல்லவரையும் பெரியவரையும் மதித்தல் ; நயவங்சகம் இல்லாமை; உழவுக்கம் தொழிலுக்கம் மதிப்பு; உழையாதாரை மதியாமை; நாமிருக்கம் நாடு நமது என்ற பற்று; இந்நாடு இனி நமக்கே உரிமை என்ற அறிவு; இந்த பண்புகள் எல்லாம் விடுதலையின் பயன்கள், அடையாளங்கள் என்று உரிமைக்குப் பின்னும் நாடு ஒருமைப்பாடு என்னும் உணர்வுப் பாடாக வளர்வதற்குரிய அடிப்படை நெறிகளைப் பாரதீயத்தில் காண்கிறோம்.

பாரதியார் ஆங்கில ஆட்சியின் அடிமைத்தளையிலிருந்து சுதந்திரம் பெறுதற்கு விடுதலைப் பாடல்கள் முழக்கிய விடுதலைப் புலவர் என்றே பலர் கருதிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அதனால், விடுதலை பெற்று விட்டோமே, இனி அவர்தம் செய்யுட்கள் முன்போல அவ்வளவு தேவையில்லை என்றும் பலர் எண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இக்கருத்துகள் ஓரளவே உண்மை. ஆங்கிலத் தளையிலிருந்து விடுதலைக்குப் பாடினார் என்பதனை உடன்படுகின்றேன். அவ்வளவில் அவர் நிற்கவில்லை. சாதிக்கொடுமை, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு, சமயப் பிணக்கு, ஏழை செல்வன், அறியாமை, கல்வியின்மை, ஆங்கில மோகம், தாய்மொழிப்பற்றின்மை, ஏமாற்று, நயவஞ்சகம், உழைப்பின்மை முதலான பல தீமைகளிலிருந்தும் இந்தியப் பெருநாடும், மக்களும் முழு விடுதலையடைய வேண்டுமென்று எதிர்காலத்தைப் பாடிப் பொழிந்தார். ஏன் இருவகை விடுதலைப் பாடினார்? உள்நாட்டுத் தீமையிலிருந்து விடுதலை பெறாவிட்டால், உரிமை பெற்ற பின்னும் சாதியும் ஏற்றத் தாழ்வும் கல்லாமையும் அயல்மொழி மோகமும் பெண்ணடிமையும் ஒரு நாடு என்ற உணர்ச்சியின்மையும் இருந்தால் முன்பு போல் எந்த அயல்நாட்டாருக்காவது அடிமையாகி விடுவோமல்லவா? அதனால்தான் நாட்டு விடுதலையுடன் நாட்டுக்குள் இருக்கும் தீமைகளையும் பாடி அவற்றைப் போக்க விரும்பினார். சாதி முதலியவற்றின் விடுதலைக்கு நாம் தற்போது பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றோம். இந்த விடுதலை தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற உணர்வினால்தான் பெற முடியும். அத்தகைய ஒருமைப்பாட்டுக் கல்வியைத் தருங்கருத்துக்கள் பாரதீயத்தில் அதிகம் மண்டிக்கிடக்கின்றன.

பாரத ஒற்றுமைக்கு வழிகாட்டி

பாரத நாடு, பாரத அன்னை நவரத்னமாலை, பாரத தேவியின் திருத்தசாங்கம், பாரத சமுதாயம், தாயின் மணிக்கொடி என்றத் தலைப்புடைய பாரதியின் பாடல்கள் அனைத்தும் பாரதியாரின் ஒருமைப்பாட்டுக் கனவை வடிவமைத்துத் தந்துள்ளப் பாடல்களாகும். பாரத சமுதாயம் வாழ்க எனும் பாடலில்,

பாரத சமுதாயம் வாழ்கவே வாழ்க வாழ்க
பாரத சமுதாயம் வாழ்கவே ஜய ஜய ஜய
முப்பது கோடி ஜனங்களின் சங்கம்

- முழுமைக்கும் பொதுவுடைமை

ஒப்பில்லா சமுதாயம் உலகத்துக்கொரு புதுமை – வாழ்க
மனிதருணவை மனிதர் பறிக்கும் வழக்கம் இனியுண்டோ
மனிதர்நோக மனிதர் மனிதர் பார்க்கும்

- வாழ்க்கை இனியுண்டோ புலனில்

வாழ்க்கை இனி உண்டோ? நம்மில்லந்த வாழ்க்கை

- இனியுண்டோ

இனிய பொழில்கள் நெடிய வயல்கள்

எண்ணரும் பெருநாடு

கனியும் கிழங்கும் தானியங்களும்

கணக்கின்றித் தருநாடு - இது

கணக்கின்றித் தருநாடு நித்த நித்தம் கணக்கின்றித் தருநாடு

இனியொரு விதி செய்வோம் அதை எந்த

- நாளுங்காப்போம்

தனிஒருவனுக் குணவில்லையெனின் ஜகத்தினை

- அழித்திடுவோம்

இப்பாடலானது தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்குப் பெரிய வேராகும். உலக ஒருமைப்பாட்டிற்கும் இப்பாடலில் கரு உள்ளது. இப்பாடல்களைப் பாரத சமுதாயம் என்றும் முப்பது கோடி மக்கள் சங்கம் என்றும் கூறலாம். ஒப்பில்லாத சமுதாயம் உலகத்திற்கு ஒரு புதுமை. இந்த புதுமை மக்களின் சிறுமைப்பாட்டில் கெட்டுத் தொலைதல் கூடாது. சுரண்டலும் பசியும் இருக்கும் வரை பாரதம் இருக்காது. இந்த நாடு ஏன் வறுமைப்படல் வேண்டும்? எந்த வளங்களில் இந்நாடு குறை உள்ளது என்று கேட்கிறார். இந்நாடு கணக்கின்றி வளங்களைத் தருகிறது. பின் ஏன் பட்டினி இருக்க வேண்டும் என்று பாரதி சினம் கொள்கிறார். 'இனி ஒரு விதி செய்வோம் சுதந்திரம் பெற்ற பின்னும் பாரதன் ஒருவன் பட்டினியாகக் கிடந்தாலும் இந்தப் பாரத நாட்டை மட்டுமா? உலகத்தையே அழிப்போம்' என்று பாரதியம் பாடுகிறார். எனவே பாரத சமுதாயம் ஒப்பில்லாத சமுதாயம், முப்பது கோடியினர் சங்கமம் என்ற ஒருமைப்பாடும் பெருமைப்பாடும் காக்கப்பட வேண்டும் என்றால் ஓர் இந்தியனும் பசி

என்பதில்லாத தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற கட்டுப்பாடு வேண்டுமென்று எதிர்காலப் பாரதர்களுக்குச் சமவழிகாட்டிச் சென்றிருக்கிறார் அடிமை நாட்டில் வாழ்ந்த நம் பாரதியார்.

சாதியின்மை

தேசிய ஒருமைக்கு இடையூறாய் இருப்பது சாதி வேறுபாடாகும். தேவையில்லாத இந்த வேறுபாடு நம்முள் அடித்துக் கொண்டு நாம் அடிமைப்படுவதற்குக் காரணமாயிற்று என்பதை அறிந்தவர் பாரதியார். சமயச் சண்டைகளும் நம் அடிமைக்கு மற்றோர் காரணம்.

சாதிச்சண்டை போச்சோ; உங்கள் சமயச் சண்டை போச்சோ; இங்ஙனம் அடித்துக் கொள்கின்ற உங்களுக்குச் சுதந்திரம் வேண்டுமா என்று ஆங்கிலேயன் இழித்துக் கூறுவதாகப் பாடியுள்ளார். சாதிப்பற்றையும் சமயப் பற்றையும் தூண்டிவிட்டுத்தானே வாக்குகள் கேட்கப்படுகின்றன என்கிறார் பாரதியார்.

இதை

“ஜாதி மதங்களைப் பாரோம் - உயர்
ஜன்மம் இத்தேசத்தில் எய்தினராயின்
வேதிய ராயினும் ஒன்றே அன்றி
வேறு குலத்தினராயினும் ஒன்றே
ஆயிரம் உண்டிங்கு ஜாதி - எனில்
அன்னியர் வந்து புகலென்ன நீதி”

எனும் கவிதையில் காட்டுகிறார். இப்பாடலில் சாதி வேற்றுமைகள் பெருகினால் வேற்று நாட்டவர் புகுந்துவிடுவார்கள் என்றக் கருத்தும் வேற்றுமை நீங்கி எல்லாரும் இந்தியர் என்று ஒன்றுபட்டால்தான் வாழ்வு உண்டு ஒற்றுமை நீங்கினால் எல்லார்க்கும் தாழ்வே என்ற எச்சரிக்கையும் தெளிவாகின்றன. சாதிப்பற்று குழந்தைகளிடம் வளரக் கூடாது. எதிர்காலத்தில் பிறக்கும் குழந்தைகளாவது சாதி மனப்பான்மை இன்றி உயர வேண்டும் என்பதற்காகத்தான்.

சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா - குலத்
தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்

என்று குழந்தைகளுக்குப் பாடியுள்ளார், இந்தியக் கவிஞர் பாரதி.

இக்கவிதையில்,

சாதிப்பிரிவுகள் சொல்லி அதில்
தாழ்வென்றும் மேலென்றும் கொள்வார்
நீதிப் பிரிவுகள் செய்வார் அங்கு
நித்தமும் சண்டைகள் செய்வார்
சாதிக் கொடுமைகள் வேண்டாம் - அன்பு
தன்னில் செழித்திடும் மையம்

என்று சாதிக் கொடுமையை முரசறைந்து சாடுவர் பாரதியார். சாதிப்பூசல்கள் இல்லாத, சாதிகள் இல்லாத பாரதம் உருவானால்தான் தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற விளைவு கிடைக்கும் எனலாம்.

பாரதியின் மொழி ஒருமைப்பாடு

பாரதநாட்டில் பல மொழிகள் இனங்கள், மதங்கள் உண்டு என்ற வரலாற்று உண்மையை அறிந்தவர் பாரதியார். இவற்றை நாட்டின் வளங்களாக மதித்தார். வேற்றுமையாகக் கருதவில்லை. பல மொழிகளிலும் இனங்களும் மதங்களும் இல்லாத இந்தியா வேண்டும் என்று அவர் பாடியதே இல்லை. இவற்றைப் பாரதத்தாயின் உறுப்புகளாகப் போற்றினார். மறுப்புக்களாகத் தூற்றவில்லை. சாதிகள் இல்லையடிப் பாப்பா என்று கூறியதுபோல மொழிகள் இல்லையடி, இனங்கள் இல்லையடி, மதங்கள் இல்லையடி பாப்பா என்று அறிவுறுத்தவில்லை என்பதைத் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுவாதிகள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

‘வாழிய செந்தமிழ் வாழ்க நற்றமிழர்
வாழிய பாரத மணித்திருநாடு’

என்ற அடிகளிலிருந்து பாரத நாட்டை வாழ்த்தும் போதே தமிழ் வாழ்க, தமிழர் வாழ்க என்று அடுக்குவதிலிருந்து பாரதியாரின் மொழியையும் இனத்தையும் போற்றுகிறார் என்பது தெளிவாகும்.

முப்பது கோடி முகமுடையாள் உயிர்
மெய்ப்புற வொன்றுடையாள் - இவள்
செப்புமொழி பதினெட்டுடையாள் எனிற்
சிந்தனை ஒன்றுடையாள்
மதலையர் எழுப்பவும் தாய்துயில்வாயோ
மாநிலம் பெற்றவன் இஃதுணை ராயோ
குதலை மொழிக்கிரற் காதொரு தாயோ
கோமகளே பெரும் பாரதர்க் கரசே
விதமுறு நின்மொழி பதினெட்டுக்கூறி
வேண்டிய வாறுனைப் பாடுதுங்காணாய்

இப்பாடலில் பாரத்தாய் வளமான பதினெட்டு வழக்கு மொழியுடையாள் எனவும், பாரத மக்கள் தங்கள் மொழிகளால் அவளை வாழ்த்தித் திருப்பள்ளியிலிருந்து எழுப்புகின்றனர் எனவும் பாடுவதால் பாரதப்பலவர் பாரதியார் இந்தியாவில் பன்மொழி வளத்தை உடன்படுகிறார் என்பது தெளிவாகும். பன்மொழி வளம் இருந்தாலும் தேசிய ஒருமைச் சிந்தனை ஒன்றே வேண்டும் என்று உறுதியாகக் கூறுகிறார்.

பாரதியாரின் இன ஒருமை

பல மொழிகளை வரவேற்றது போலவே பல இனங்களையும் வரவேற்று வழிகாட்டியுள்ளார் பாரதியார். தாயின் மணிக்கொடி பாரீர் ; அதனைத் தாழ்ந்து பணிந்து புகழ்ந்திட வாரீர் என்ற ஒப்புயர்வற்ற மணிக்கொடிப் பாடலில் இந்திய நாட்டு இனங்களை எல்லாம் 'வந்தே மாதரம்' என்று எழுதித் திகழும் பட்டொளி வீசப் பறக்கும் பாரததேவியின் கொடியைக் காக்க வாரீர் வாரீர் என்று அழைக்கிறார்.

செந்தமிழ் நாட்டுப் பொருநர்கள், சேரன் வீரர்கள், துணிந்த தெலுங்கர்கள், தாயடிப்பணியும் துளுவர்கள், கன்னடர், ஒட்டியர், காலனைக் கலக்கும் மராட்டர், மறத்தையும் கற்பையும் காக்கும் கீர்த்திமிக்க இராசபுத்திரவீரர், பாஞ்சாலநாட்டவர், துஞ்சம்போதும் தாயை வணங்கும் வங்க வீரர் என்றப் பல இனத்தாரையும் கொடிகாக்க வாரீர் என்று அழைக்கின்றார். இவர்கள் நம்பும் கூட்டம், இவர்கள் எந்நிலையிலும் உயிர் கொடுத்துக் கொடியினை காப்பார்கள் எனவும் பாராட்டுகிறார். எனவே பாரதி காணும் தேசிய ஒருமைப்பாடு என்பது நாட்டின் பல மாநிலங்களிலும் வாழும் இன மக்கள் எல்லாம் நாட்டிற்காக ஒன்றுபடுதல் என்பதாகும்.

பாரதியாரின் மதஒருமை

நாட்டில் பல மதங்கள் இருப்பதை பாரதி ஏற்றுக்கொள்கிறார். அம்மதங்களும் மத நூல்களும் பாரதத்தின் பெருமையாகும். ஞானத்திலும், பரமோனத்திலும், சாத்திரத்திலும், யாகத்தாலும், தவவேதத்திலும், யோகத்திலும், தெய்வ பக்தியிலும் உயர்ந்த நாடு எனவும் பூராண ஞானம் பொதிந்த நன்னாடு, புத்தர்பிரான் அருள் பொங்கிய நாடு எனவும் கூறுகிறார். இதை,

யாரும் பணிந்திடும் தெய்வம் பொருள் யாவினும்
- நின்றிடுந் தெய்வம்
பாருக்குள்ளே தெய்வம் ஒன்று இதில் பற்பல
- சண்டைகள் வேண்டாம்

என்று மதங்களுக்குள் ஒருமைப்பாட்டைக் காட்டுகிறார் பாரதியார்.
ஆத்திச்சூடியிலும்

மகமது நபிக்கு மறையருள் புரிந்தோன்
ஏசுவின் தந்தை எனப்பல மதத்தினர்
உருவகத்தாலே உணர்ந்துணராது
பலவகையாகப் பரவிடும் பரம்பொருள்
ஒன்றே அதனிலை ஒளியுறும் அறிவாம்

என்று பல மதங்களை இணைத்துப் பாடுகிறார். இங்ஙனம் மொழி ஒருமைப்பாடு, இன ஒருமைப்பாடு, மத ஒருமைப்பாடு என எதுவாயினும் இறுதியில் தேசிய ஒருமைப்பாடாக நிறைவு பெற வேண்டும் என்று மக்களுக்கு அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

4. வள்ளுவர் கண்ட இன்ப இலக்கியம்

(பேராசிரியர். சுந்தர சண்முகனார்)

வள்ளுவர் கண்ட இன்ப இலக்கியம் என்பது திருவள்ளுவர் எழுதிய திருக்குறளில் காமத்துப்பால் ஆகும். வள்ளுவர் அப்பகுதியில் இல்லற வாழ்விற்கு மிகவும் இன்றியமையாத அன்பின் சிறப்பை, காதலின் பெருமையை மிகவும் அழகாகவும் இனிமையாகவும் எடுத்துரைத்து உயர்ந்த கற்பு நெறிக்கு வழிவகுத்துள்ளார்.

திருவள்ளுவர் காமத்துப்பால் பாடலாமா? என்று கேட்போரும் உள்ளனர். அறத்துப்பால், பொருட்பால் மட்டும் படிப்பவர் உண்டு. திருக்குறளை இலத்தீன் மொழியில் மொழி பெயர்த்த வீரமாமுனிவர் (பெஸ்கி) என்னும் இத்தாலி நாட்டு துறவியார் காமத்துப்பாலை விட்டுவிட்டார். ஆனால் ஏனைய பால்களிலும் முதலில் காமத்துப்பால் மக்களிடம் பரவினால் இன்று மக்களிடம் காணப்படுகின்ற காம உணர்ச்சி மாறும். மணவிலக்கு குறையும். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி, ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்ற உயரிய இன்ப வாழ்வுமுறை உலகம் முழுவதும் நின்று நிலைக்கும். வீடு திருந்தினால்தான் நாடு திருந்தும். காம உணர்வு பசியுணர்ச்சியைப் போன்றதாகும்.

பசிக்கு அடுத்த நிலையில் காம உணர்வு:

பசி இனிவராதபாடி ஒழிக்கமுடியாது. ஆனால் அடக்க முடியும். சினத்தை இனி எழாதபடி ஒழிக்க முடியாது. ஆனால் அடக்க முடியும். அதைப்போல் காமத்தை அடக்கியாண்டு வெற்றி பெற முடியும் அதனால்தான் இது பசிக்கு அடுத்த நிலையில் குறிப்பிடப்படுகிறது. இவற்றை உளவியல் (Psychologist) அறிஞர்கள், 'இயல்புக்கங்கள்' (Instincts) என்கின்றனர். இவை சிலரிடம் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப அடக்கமாகவும், சிலரிடம் முனைப்பாகவும் இருப்பதுண்டு. இவற்றை இவற்றின் போக்கிலேயே விட்டுவிடாமல் நேர்மையான, தூய பாதையில் திருப்பிச் செலுத்த வேண்டும். உளவியலார் இதைத் 'தூய்மை செய்தல்' (sublimation) என்பர். திருக்குறள் இதைத்தான் கற்பிக்கிறது.

பசியெடுத்தால் நமதுணவை உண்கிறோம். பிறர் உணவை அவர் அறியாமல் அவர் விரும்பாமல் உண்பதை இழிவாகக் கருதுகிறோம். காமமும் அதுபோலவே. வாழ்வை உலகிற்கு வற்புறுத்துவதே வள்ளுவரின் காமத்துப்பாலாகும்.

தலைவியை எங்கே வைத்துப் பாதுகாப்பது

ஒரு தலைவனுக்கு அவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிய மனமில்லை. அவளை அதிகம் விரும்புகிறான், நேசிக்கிறான். தன் வாழ்விற்கு மிகவும் இன்றியமையாதவளாகவும் அவள் இருக்கிறாள். அதனால் அவளைத் தக்க இடத்தில் வைத்துப் பாதுகாக்க முயல்கிறான். கண்ணாடிப்பெட்டி, இரும்புப்பெட்டியில் வைத்துப் பூட்ட அவள் ஒன்றும் பொருளல்ல. சிவன் தன் மனைவியை தன் இடப்பக்கத்திலும், திருமால் மார்பிலும், நான்முகன் நாக்கிலும் தன் மனைவியரை வைத்துக் கொண்டதாகப் புராணம் கூறுகிறது. மனித உடம்பில் கண் மிகவும் முக்கியமானது. அதனால் தன் கண்ணில் அவளை வைத்துப் பாதுகாக்க விரும்பினான். குழந்தைகளைக் கொஞ்சுபவர்கள் கூட என் கண்ணே! என்றுதான் கூறி கொஞ்சுவர்.

கண்ணில் வெள்ளைப் பகுதியில் வைக்கலாமா? அல்லது கறுப்பாய் வட்டமாய் இருக்கும் கருமணியில் வைக்கலாமா? அல்லது அக்கருமணிக்கு நடுவே ஒரு சிறு கருவட்டமாக உள்ள பாப்பா எனப்படும் பகுதியிருக்குமிடத்தில் வைப்பதா என சிந்தித்தான். கண்ணில் பாப்பா எனும் இப்பகுதிதான் நாம் எதையும் பார்ப்பதற்கு மிகவும் இன்றியமையாதது. இந்தப் பாப்பா அளவிற்குத் தலைவியைத் தலைவன் மதித்தான். அதனால் அந்தப் பாப்பா இருக்கும் இடத்தில் அவளை வைத்துக் காக்க விரும்பி, அதற்காக ஒரு கண்ணாடி முன்பு நின்று அந்தப் பாப்பாவை நோக்கி, ‘என் கண்ணின் கருமணிக்குள் இருக்கும் பாப்பாவே! என் விருப்பதற்குரிய மனைவி இருப்பதற்கு நீ இருக்கும் இந்த இடத்தினும் சிறந்த இடம் வேறொன்றும் இல்லை’. எனவே நீ இருக்கும் இடத்தில் நிலையாக இவளைக் குடிவைக்கப் போகிறேன். அதனால் நீ இடத்தைக் காலி செய்துவிடு என்கிறான். இவ்வாறு ஒரு தலைவனின் காதலை நாமறிய முடிகிறது.

இக்கருத்தை,

“கருமணியில் பாவாய் நீ போதாய் யாம்வீழும்

திருநதற்கு இல்லை இடம்”

என்னும் திருக்குறளால் அறிந்து இன்புறலாம். மேற்கண்ட குறள் மூலம் கண் தெரிந்தாலும் தலைவியில்லாமல் வாழ முடியாது. கண் தெரியாவிட்டாலும் தன் தலைவி இருந்தால் தனக்கு எல்லா வாழ்வும் கிடைக்கும் என்று தன் தலைவியை நம்புகிறான். மதிக்கிறான். அதற்கேற்ற பண்பினை அவளிடம் கண்டதால்தான் அவளை அந்த அளவிற்கு மதிக்கிறான். ஒவ்வொருவருமே இவ்வாறு நடந்து கொண்டால் குடும்பத்தில் சண்டை இருக்காது.

தலைவி தலைவனை நெஞ்சத்தில் வைக்கிறாள்

தலைவியும் தலைவனைப் போல் தன் உடம்பில் தலைவனை வைத்துக்கொள்ள விரும்புகிறாள். அதற்காகத்தான் தன் நெஞ்சத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கிறாள். வெளி உறுப்பாகியக் கண்ணில் வைத்தால் தவறி

விழுந்துவிட்டாலும் விடலாம். உள்ளூறுப்பாகியக் நெஞ்சிற்குள் வைத்தால் தவறி விழ முடியாதல்லவா? நினைக்கும் நெஞ்சின்றி மனிதன் என்ன எண்ண முடியும் ; எழுத முடியும் ; பேச முடியும் ; வாழ முடியும் ; கண்ணில்லாத குருடர்களும் தட்டுத்தடுமாறி வாழ்கின்றனர். ஆனால் அவர்களுக்கு நெஞ்சு உண்டு. நெஞ்சு என்பது கழுத்தின் உட்பகுதி என்று பொருள்படுவது போலவே, மனம் என்று பொருள்படும். விஞ்ஞான முறைப்படி மனம் என ஒன்று தனியாக இல்லை. மூளையின் செயலைத்தான் மனம் என்கின்றனர் மக்கள். நெஞ்சு விழுங்குவதற்குப் பயன்படுவது போலவே நினைப்பதற்கும் பயன்படுவதாக மக்களும் புலவர்களும் சொல்லுவது மரபு. நெஞ்சம் சரியில்லை என்றால் பைத்தியம்தான். வாழ்வு இல்லை. ஆகவே கண்ணிலும் நெஞ்சம் சிறந்தது என்பது தெளிவு. கண்ணைத் தேர்ந்தெடுத்த தலைவனை விட நெஞ்சைத் தேர்ந்தெடுத்த தலைவி ஒருபடி மேல்தான். தலைவன் தலைவியை இன்னும் கண்ணிற்குள் வைக்கவில்லை. இப்பொழுதுதான் இடம் தேடிக்கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் தலைவியோ எப்போதோ தலைவனுக்கு இடம் தேடிப் பிடித்துவிட்டாள். அதாவது தலைவனைத் தன் நெஞ்சிற்குள் முன்பே பதித்து உறுதியாகத் தங்க வைத்துவிட்டாள். அதனால் அவள் அவனைவிட ஒரு படி மேல்தான். தலைவன் தன் நெஞ்சில் இருப்பதைத் தலைவி தன் தோழியிடம் மிகவும் சிறப்பாகக் கூறியுள்ளாள். ‘தோழியே! என் காதலர் என் நெஞ்சில் எப்போதுமே இருப்பதால் சூடான உணவுப்பொருள்களை உண்ணுவதற்கு நான் மிகவும் அஞ்சுகிறேன். சூடானதை உண்டால் நெஞ்சின் வழியாகச் செல்லும்போது, அந்நெஞ்சில் இருக்கும் காதலரைச் சுட்டுவிடும். அவர் வெந்து விடுவாரே! என்கிறாள். தலைவிக்குத் தலைவன் மேல் எவ்வளவு அன்பு உள்ளது. இந்தக் கற்பனையை,

“நெஞ்சத்தார் காதலவராக வெய்துண்டல்

அஞ்சுவதும் வேபாக்கு அறிந்து”

வெய்து – வெப்பமானது வேபாக்கு – வேதல்

என்னும் குறளால் அறிந்து மகிழலாம்.

இன்ப இலக்கியம்.

மேற்சொன்ன இரண்டு நிகழ்ச்சிகளும் இன்பத்துறையில் வள்ளுவர் கண்ட கற்பனைக் காட்சிகள் என்றாலும் தலைவனும் தலைவியும் எவ்வளவு அன்பு கொண்டு வாழ வேண்டும் என்பதை உலகிற்கு நயமாக உணர்த்தியிருக்கும் ஆசிரியரின் உரை உணர்ந்து சுவைத்து பின்பற்றத்தக்கதாகும்.

அடுத்த பிறவியில் பிரிந்துவிடுவாரா?

தலைவன் தலைவி குறித்த மற்றொரு கற்பனைக் காட்சிகளைக் காண்போம். தலைவன் தன்னை விட்டுப் பிரியாதிருக்க விரும்பினான். அதனால் அவன், இன்னுயிர்த் தலைவியே நான் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து விட மாட்டேன். என் வாழ்நாள் முழுவதும் இந்தப் பிறவி முழுவதும் உன்னைவிட்டுப் பிரியமாட்டேன். இது

முற்றிலும் உண்மை என்றான். தலைவன் உறுதிமொழியைக் கேட்டத் தலைவிக்குக் கண்களில் நீர் சுரந்துவிட்டதாம். ஏனெனில் இந்தப் பிறவியில் பிரியமாட்டேன் என்றால் அடுத்த பிறவியில் பிரிந்துவிடுவாரோ என்று அய்யம் ஏற்பட்டதால் உண்டானக் கண்ணீர் இதுவாகும். எத்தனை பிறவி எடுத்தாலும் தலைவனுடனே வாழ வேண்டும் என்பது தலைவியின் ஆசையாகும். இதன்மூலம் தலைவனை விட தலைவி பல மடங்கு உயர்ந்துவிட்டாள். நேரத்திற்கு நேரம் மாறும் மக்கள் மனநிலைக்கு சம்மட்டி அடியாக தலைவன் கூறுவதை,

“இம்மைப் பிறப்பில் பிரியலாம் என்றேனாக்
கண்ணிறை நீர்கொண் டனள்”

எனும் குறட்பாவால் அறியலாம்.

நற்றிணை, குறுந்தொகைக் கருத்துக்கள்

மேற்கண்ட கருத்துக்கள் நற்றிணையில்,

“சாதல் அஞ்சேன் அஞ்சுவல் சாவில்
பிறப்புப் பிறிதாகுவ தாயின்
மறக்குவன்கொல் என் காதல் எனவே”

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கருத்து குறுந்தொகையில்,

“இம்மை மாறி மறுமையாயினும்
நீயாகியர் என் கணவனை
யானாகியர் நின் நெஞ்சு நேர்பவளே”

என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேற்கண்ட நற்றிணை, குறுந்தொகைப் பாடல்களைவிட தலைவி கூறும் கருத்து திருக்குறளில் நயமாக உள்ளது. சுவையாக உள்ளது. இதைவிட நயமாக, சுவையாக, சிறப்பாக எந்த நாட்டில் எந்த மொழியில் எந்த நூலில் எந்தப் புலவன் பாடியிருக்கிறான் என்பது தெரியவில்லை.

எனவே வள்ளுவர் கண்ட இன்ப இலக்கியமாகிய காமத்துப்பால், கணவரை நோக்கிக் கண்சிமிட்டும் கயமைக்கு இடம் தருவதன்று. கனிந்த காதல் இன்ப வாழ்வைப் பரிந்துரைப்பது. கலங்காத கற்பு நெறியை வற்புறுத்துவது என்பது புலனாகுமே! வள்ளுவர் கண்ட இன்ப இலக்கியம் என்றென்ன! தமிழ்மொழியில் உயர்ந்த புலவர்களால் எழுதப்பெற்ற எல்லா இன்ப இலக்கியங்களும், திருக்குறளின் வரிசையில் வைத்து மதித்துப் போற்றத்தக்கனவே! எல்லாவற்றிலும் உள்ள அடிப்படைக்கருத்து இன்ப வாழ்வே!

5. செல்வத்தின் சிறப்பு

(வித்துவான். பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார்)

‘பணம் பந்தியிலே குலம் குப்பையிலே’ என்பது நமது நாட்டுப் பழமொழியாகும். குலத்தை விட பணமே முன் நிற்க வல்லதாகும். இப்பணத்தினால் மதிக்கப்படாதவர்களும் மதிக்கப்படுவர். இதனைத் திருவள்ளுவர்,

“பொருள்அல் லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருள் அல்லதில்லை பொருள்”

என்று கூறினார். பொருள் வெற்றி தரும்; பெருமை தரும் ; கல்வி தரும் ; அழகு தரும் ; அடங்கி இருந்தவர்களை விளக்கமுறச் செய்யும். ஆகவே, இதைவிடச் சிறந்தது எதுவும் இல்லை.

சேல்வம் பற்றி இலக்கியங்கள் புராணங்கள் தரும் கருத்து:

ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றான சீவக சிந்தாமணி,

“வென்றி ஆக்கலும் மேதக வாக்கலும்
அன்றியும் கல்வியோடழ காக்கலும்
குன்றினார்களைக் குன்றென ஆக்கலும்”

என்றுக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

கந்தபுராணம் பணம் அல்லது பொருள் பற்றி,

“அளப்பரும் விஞ்சையே அன்றி மேன்மையும்
உளப்படு தன்மையும் உயர்ந்த கீர்த்தியும்
கொளப்படு கொற்றமும் பிறவும் கூட்டலால்
வளத்தினில் சிறந்தது மற்றொன்றில்லையே”

என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. இதே போன்று கம்பராமாயணமும் பொருள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளது. வளையாபதியும்,

“குலம்தரும் கல்வி கொணர்ந்து முடிக்கும்
அலந்த கிளைகள் அழிபசி நீக்கும்”

என்றுக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

செல்வத்தின் சிறப்பு

கையில் பொருள் இல்லை எனில் எவரும் நம்மை மதிக்கமாட்டார். இகழ்ந்தும் பேசுவர். செல்வம் நம்மிடம் இருந்தால் வராதவர்களும் வருவர். சிறப்புச் செய்வர். இக்கருத்தை வள்ளுவர்,

“இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர் செல்வரை
எல்லோரும் செய்வர் சிறப்பு”

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். பழமொழி நானூறும் வள்ளுவர் கருத்தை அடியொற்றி,

“அருளுடை யாரும் மற்றல்லா தவரும்

பொருளுடை யாரைப் புகழாதார் இல்லை”

என்று கூறியுள்ளது. இதே போல நல்வழி, நீதி நெறி விளக்கம் ஆகியனவும் பொருள் பற்றிக் கூறியுள்ளன. சீவகசிந்தாமணி, செல்வர்க்கே சிறப்புச் செய்யும் திருந்துநீர் மாந்தர் என்று கூறுகிறது. இத்தகையக் கருத்தில் ஏழையைக் கண்டால் மோழையும் பாயும், கையில் பணம் உண்டானால் காத்திருப்பார் ஆயிரம்பேர் எனும் பழமொழிகள் நாட்டில் வழங்கிவருகின்றன.

அன்பு அருள்

அன்பு, அருள் என்பன குறித்துப் பரிமேலழகர், அருளாவது தொடர்பு பற்றாது இயல்பாக எல்லா உயிர்கள் மேலும் செல்வதாகிய கருணை என்கிறார். அன்பாவது வாழ்க்கைத் துணையும் புதல்வரும் முதலிய தொடர்புடையவர்கள் மேல் காதல் உடையார் ஆதல் ஆகும் என்கிறார். அன்பின் வளர்ச்சிக்கு செல்வமே அடிப்படை என்பது திருத்தக்கதேவர் கருத்தாகும். இத்தகையச் சிறப்புடையப் பொருளை நாம் தேட வேண்டும்.

பொருள் பற்றித் திருவள்ளுவர்:

நாம் செல்வத்தை தேட வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்திக் கட்டளை இடுவார் போன்று ‘செய்க பொருள்’ என்றார். இப்பொருள் நம்மிடம் இருக்குமானால் அது நமக்குரிய படைக்கலமாக இருந்து நமது எதிரிகளை அழிக்கும். இதை,

“செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்கறுக்கும்

எ.கதனில் கூரிய தில்”

என்றுக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பொருள் பற்றி அகநானூறு, கலித்தொகை கூறுவன

தமிழ் மறையின் அடிப்படையில் எழுந்தக் கருத்துக்கள் அகநானூற்றில் தரப்பட்டுள்ளது. அப்பாடல்,

“செறுவோர் செம்மல் வாட்டலும் சேர்ந்தோர்க்கு

உறுமிடத்து உவக்கும் உதவி ஆண்மையும்

இல்இருந் தமைவோர்க் கில்எண் றெண்ணி

வெஞ்சரம் இறந்தனர்”

என்பதாகும்.

கலித்தொகையில்,

‘பெரியதாய பகைவென்று பேணாரை தெறுதலும்

தரும்எனப் பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயின்

சென்றநம் காதலர்”

என்று அந்தப்பாடல் அமைந்துள்ளது. பொருளின் சிறப்பைத் தனித்த முறையில் எடுத்துக்கூற தமிழில் ‘பணவிடுதாது’ எனும் நூல் உருவானது.

மக்கள் அடையவேண்டியவை

மக்கள் அடையவேண்டியவை நான்காகும். அவை, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பனவாகும். இங்கு வீடு என்பது சிந்தையும் மொழியும் செல்லாத நிலைமை உடையது. ஆகவே பெரிதும் அறம், பொருள், இன்பம் எனும் மூன்றைப் பற்றியே கருத்தைச் செலுத்துதல் உலகில் நடைமுறையாக இருந்து வருகிறது. அறம், பொருள், இன்பம் எனும் வைப்பு முறையில் பொருள் நடுவிலமைந்துள்ளது. பொருள் நமக்குக் கைவரப்பெற்றால் இதற்கு முன்னும் பின்னும் உள்ள அறமும் இன்பமும் தாமே வந்து சேரும். இந்தப் பொருள் இல்லாவிட்டால் துன்பமே வரும். இக்கருத்துக்களை உள்ளடக்கி நாலடியார் எனும் நூல்,

‘வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றின்
நடுவண தெய்த இருதலையும் எய்தும்
நடுவண தெய்தாதான் எய்தும் உலைப்பெய்து
அடுவது போலும் துயர்’

என்று குறிப்பிட்டுள்ளது.

பணவிடுதாது இப்பணத்தைப் பற்றி பலபடி புகழ்ந்துள்ளது. அது பணத்தை,

“பணமே என்னைப் படைத்த பாக்கியவானே வங்
கணமே என் ஆருயிரே கண்ணே குணநிதியே
கோலம் பல எடுத்துக் கோவேநீ செய்யும் இந்திர
காலம் பிறர் அறியத் தக்கதோ ஞாலமிசை
பணம் என்று உன்னைப் படைக்காத சென்மம்
பிணம் என்பர் கண்டார் பெரியோர்”

என்று கூறியுள்ளது. அனைத்துப் பண்புகளுக்கும் காரணமான பணத்தை எந்தவழியிலும் தேடலாம் என்று நம்முன்னோர்கள் கூறவில்லை. நாம் தேடும் பொருள் தீதின்றி வரும் பொருளாக இருக்க வேண்டும். அன்பாலும் அருளாலும் வரும் பொருளாக அமைதல் வேண்டும். இவ்வாறாக அமையாத பொருள் அறத்தையோ இன்பத்தையோ தராது. ஆகவே தீயவழியில் வரும் பொருள் தேவையில்லை. அதனை ஒழிக்க வேண்டும் என்றுக் கண்டித்து திருக்குறள், சீவகசிந்தாமணி, கந்தபுராணம் ஆகியவை கூறியுள்ளன. ஆதனால் நாமும்,

“காடுமலை நாடும் கடலோடியும் - பொருளைத்
தேடவே வேண்டும்”

என்று தினகர வெண்பா கூறுவதற்கேற்ப நல்வழியில் பொருள் தேடிச் சிறப்புடன் வாழ்வோமாக.

6. தொல்காப்பியமும் சமுதாய இயலும்

(முனைவர். சி. பாலசுப்பிரமணியன்)

தொல்காப்பியத்தின் சிறப்பு பாயிரத்தில் தமிழ்நாட்டு முடிமன்னர் மூவரும் நன்கு வாழ்ந்திருந்த காலத்தில் திருவிற்பாண்டியன் அவையில் அதங்கோட்டாசான் கேட்பத் தொல்காப்பிய இலக்கண நூல் அரங்கேற்றப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மதுரைக் காஞ்சியில் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனை மாங்குடி மருதனார்,

‘நிலந்தந்த பேருதவிப்

பொலந்தார் மார்பின் நெடியோன் உம்பல்’

என்று நிலநட்டு திருவிற் பாண்டியன் வழிதோன்றல் என்கிறார். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தொல்காப்பியம் அரங்கேறிய நிலந்தரு தருவின் நெடியோன் வழியில் வந்தவனாகக் கருதப்படுகிறான். மதுரைக் காஞ்சியின் காலம் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டின் தொடக்கமாகவோ அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமாகவோ கருதப்படுவதால் அக்காலமே தொல்காப்பியர் வாழ்ந்திருந்த காலமாகும்.

தொல்காப்பியமும் பன்னிருபடலமும்

தொல்காப்பியர் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்பு தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்தவர். தொல்காப்பியர் வாழ்ந்த காலத்தின் மக்கள் இயல்புகளைக் குறிப்பிடுகிறது. இலக்கணப் புலவரான தொல்காப்பியர் தொல்காப்பியம் எனும் இலக்கண நூலை மட்டும் இயற்றினார். பன்னிரு படலத்தில் வெட்சிப் படலத்தைத் தொல்காப்பியனார் இயற்றியதாகப் பன்னிருபடலப் பாயிரம் கூறுகிறது.

தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படும் வெட்சித்திணையின் இலக்கணத்திற்கும் பன்னிருபடலத்தில் கூறப்படும் வெட்சித்திணையின் இலக்கணத்திற்கும் வேறுபாடிருந்தாலும், பன்னிருபடலச் செய்திகள் பல தொல்காப்பியச் செய்திகளுடன் மாறுபட்டிருந்தாலும் தொல்காப்பியத்தை எழுதிய தொல்காப்பியரும், பன்னிருபடலத்தில் வெட்சிப்படலம் இயற்றிய தொல்காப்பியரும் வேறுவேறானவர்கள்.

உலக வழக்கம் செய்யுள் வழக்கம் - பொருளதிகாரம்

தொல்காப்பியர் தம் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வந்த உலக வழக்கம், செய்யுள் வழக்கம் ஆகியவற்றுடன் முந்நூலையும் ஆராய்ந்து தமது நூலைச் செய்ததாகத் தொல்காப்பியம் பாயிரம் கூறுகிறது. மக்கள் இயலை அறிந்து கொள்ள தொல்காப்பியரின் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் ஆகியவற்றை விட பொருளதிகாரம் அதிகமாகப் பயன்தரும்.

சமுதாயம்

மன்பதை என்ற சொல்லும் 'பைஞ்ஞீலி' என்ற சொல்லும், 'மக்கள் பரப்பை உணர்த்தும்' என்று திவாகரம் முதலான நிகண்டுகளும் கூறுகின்றன. திவாகர நிகண்டு திரண்டோர் பெயரை

“சங்கமும் குழுவும் கூட்டமும் கணமும்
தங்கிய தொகுதியும் சவையும் அவையும்
இங்கிவை திரண்டோர் யாவர்க்கு முரிய”

என்று கூறுகிறது. ஆனால் சூடாமணி நிகண்டு திரண்டோர் பெயரைக் கூறும் பொழுது,

“சவைசம வாயம் சங்க சமுதாயம் சமுகம் கோட்ட
அவை குழாம் குழுவே கூட்டம் அடர்திரள் கணங்களா
றிவைதிரண் டோர்போ”

என்று கூறுகிறது. இங்கே சமுதாயம் எனும் சொல் வந்துள்ளது. இது திரண்டோர் பெயரைக் குறிக்கும் என்று சூடாமணி நிகண்டாசிரியர் கருதுகிறார். இச்சமுதாயம் எனும் சொல் இக்காலத்தே மன்பதை என்ற சொல்லினைப் போல மக்கள் பரப்பை எல்லாம் உணர்த்துகிறது. தொல்காப்பியர் கால மக்கள் பரப்பின் இயலை இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரமும் சமுதாய இயலும்

தொல்காப்பியர் தொல்காப்பியத்தில் மக்களின் ஒழுக்க நெறியை அகவொழுக்கம், புறவொழுக்கம் என இரண்டாகப் பிரித்து அவற்றை அகத்திணை புறத்திணை என்று முறைப்படுத்தியுள்ளார். அகவொழுக்கத்தை அகத்திணை இயல் என்ற பொதுவியலாலும் களவியல், கற்பியல் என்ற சிறப்பியல்களாலும் பொருளில் என்றப் பொதுவியலாலும் கூறியுள்ளார்.

புற ஒழுக்கத்தைப் புறத்திணையியல் என்ற ஒரு இயலிலேயே கூறியுள்ளார். இரண்டொழுக்கத்திற்கு வேண்டும் பொதுச் செய்திகளை மெய்ப்பாட்டியல், உவம இயல், செய்யுளியல், மரபியல் எனும் நான்கு இயல்களில் கூறுகிறார். இவற்றைப் பார்க்கையில் தொல்காப்பியர், அகஒழுக்கத்திற்கே அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார்.

வெளிநாட்டுப் பழைய இலக்கியங்களில் புற ஒழுக்கமாகிய விர நிலையே முதன்மையும் சிறப்பும் வாய்ந்ததாக உள்ளது. ஆனால் தமிழ்நாட்டில் மட்டும் அகஒழுக்கமாகியக் காமநிலையே முதன்மையும் சிறப்பும் வாய்ந்ததாக இருந்தது என்ற உண்மையைத் தொல்காப்பியர் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

அகஒழுக்கத்திற்குச் சிறந்தவர்கள்

அகத்திணை இயலில் மக்களைக் குறிப்பிடும் பொழுது ஆயர், வேட்டுவர் என்று முல்லைத்திணை மக்களையும் குறிஞ்சித்திணை மக்களையும் முதலில் குறிப்பிடுகிறார்.

அவர்களுள் தலைமக்களை ‘கிழவி’ என்ற சொல்லால் கூறுகிறார். மருதத்திணை, நெய்தல் திணை மக்களை ‘ஏனோர்’ என்ற சொல்லால் கூறுகிறார். எனவே தமிழ்நாட்டு மக்களுள் ஆயர், வேட்டுவர் முதலான திணை மக்களும் அவர் தம்முள் தலைமக்களும் அவ்வொழுக்கத்திற்கு சிறந்தவராகக் கருதப்படுகிறார். இவர்களுக்கு வேறாக அடியோர், வினைவலர் என்ற இரண்டு பகுதியினரைக் குறிப்பிட்டு அவர்களை உயர்ந்த அகத்திணை ஒழுக்கத்திற்கு உரியவர்கள் இல்லை கைக்கிணை, (ஒருதலைக் காதல்) பெருந்திணைக்கே (பொருந்தா காதல்) அவர் உரியவர் என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

தமிழ் கூறு நல்லுலகம்

“மாயோன் மேயகாடுறை உலகம் என்றும் - (முல்லை)
 சேயோன் மேயமைவரை உலகமென்றும் - (குறிஞ்சி)
 வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமென்றும் - (மருதம்)
 வருணன் மேய பெருமணல் உலகமென்றும் - (நெய்தல்)

என்று பிரிக்கப்பட்டு அவற்றிற்கு முறையே முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்று பெயர் வழங்கப்பட்ட முறைமையையும் முல்லை முதலான ஒவ்வொன்றிற்கும் தெய்வம், உணவு, விலங்கு, மரம், புள், பறை, யாழின் பகுதி, பூ செய்தி என்றக் கருப்பொருள் முறைமையையும் அவற்றிற்குரிய புணர்தல் முதலான உரிப்பொருள் முறைமையையும் நாம் கருதினால் அகப்பொருள் இலக்கியம் அந்தக் காலத்தில் எவ்வளவு கட்டுக்கோப்பான முறையில் இயங்கி வந்தது என்ற உண்மையை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

அகத்திணை இயலில் பிரிவினை கூறும்பொழுது உயர்ந்தோர், வேந்தர், மன்னர், பின்னோர், வேந்தனின் ஓர்இய ஏனோர் திணைதோறும் வாழ்ந்து வந்த பழந்தமிழ் மக்கள் என்பதும் பார்ப்பனர், மன்னர், வணிகர், வேளாளர் எல்லாம் அப்பழந்தமிழ் மக்களிலிருந்து தோன்றிச் செயல் முறையால் வேறுபட்டு எல்லாத் திணையிடத்தும் வாழ்ந்தும் பிறரை ஏவிக் கொள்ளும் ஏவல் மரபின் ஏனோர் என்பதும் உய்த்து உணரப்படுகின்றன.

அகஒழுக்க மக்களின் செயல்கள்

அகத்திணை ஒழுக்கத்திணையுடன் மக்கள் ஒதவும் பகையை வெல்லவும் தூது உரைக்கவும் கோயில்களில் தவறு ஏற்பட்டால் அதனைக் காக்கவும் பொருள் ஈட்டவும் பிரிந்து செல்வதுண்டு. அவ்வாறு பிரிந்து செல்லும் போது தலைவியை அழைத்துச் செல்வான் தலைவன். ஆனால் கடல் வழியில் தலைவன் பொருளீட்டிச் செல்லும்பொழுது தலைவியை அழைத்துச் செல்லமாட்டான்.

களவில் ஈடுபடும் தலைவன் தலைவியின் பெற்றோர், உறவினர் திருமணத்திற்கு ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டால் தலைவியைப் பெற்றோர்க்குத் தெரியாமல்

அழைத்துச் செல்வான். இது உடன்போக்கு என்பதாகும். இதைத் தொல்காப்பியர் கொண்டு தலைக்கழிதலென்று கூறி, பாலைத்திணை என்று கூறினார்.

தலைவனுடன் சென்றத் தலைவி திரும்ப வருவது குறித்தும் நற்றாய் முதலியோர் நிமித்தம் பார்ப்பர். அவள் துன்பமின்றி இருத்தல் குறித்து நற்சொல் கேட்டலும் தெய்வத்தை வழிபடுதலும் முதலான செயல்களைச் செய்வர். தலைவன் தலைவியரின் காதல் ஒழுக்கத்தை மறைத்துக் கூறுவதும் வெளிப்படையாகக் கூறவும் உள்ளுறை, உவமம் ஆகியவற்றைப் பின்பற்றுவர். இவற்றைத் தொல்காப்பியர் அகத்திணை இயலில் கூறியுள்ளார்.

அகத்திணைச் சமுதாயம்

தொல்காப்பியர் அகத்திணை சமுதாயத்தை, அக ஒழுக்கத்தை கைக்கிளை, ஐந்திணை, பெருந்திணை என மூன்று வகையாகவும் ஏழு திணையாகவும் பாகுபாடு செய்துள்ளார். தலைவனும் தலைவியும் வயது ஒத்தவர்களாக இருந்து நுகரும் இன்பத்தை ஐந்திணைக் காமம் என்று கூறுகிறார். இந்தக் காமம் தொல்காப்பியரால் மிகவும் செப்பமுடையதாக விரிவாகப் பேசப்படுகிறது. இக்காமத்தை அவர் மக்கள் நுதலிய அகனனந்திணை என்றும் இன்பமும் பொருளும் அறமென்றாங்கு அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை என்றும் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார். ஐந்திணையின் பகுப்பாகிய களவு, கற்பு எனும் இரண்டும் தலைவன், தலைவி இருவரின் அன்பின் பெருக்கத்தாலே அமைவதால் இறையனார் அகப்பொருள் ஆசிரியர்,

“களவு கற்பெனக் கண்ணிய ஈண்டையோர்

உளநிகழ் அன்பின் உணர்ச்சி மேன”

என்று கூறுவர். ஐந்திணைப் பகுதியைப் படிக்கும் பொழுது இன்பம் சுரக்கும் என்பர் அறிஞர்.

தலைவன் தலைவி இருவரும் அன்பினால் புணர்தலைக் குறிஞ்சி என்றும், வினை தொடர்பாக தலைவியைத் தலைவன் பிரிதலைப் பாலை என்றும், பிரிந்த பொழுது தலைவி ஆற்றியிருத்தலை முல்லை என்றும், அவன் ஆற்றி இராமல் இரங்குதலை நெய்தல் என்றும், தலைவனிடத்தே தலைவி ஊடுதலை மருதம் என்றும் ஐந்து பிரிவாகப் பிரிக்கப்படுதலால் இக்காமம் ஐந்திணை என்றப் பெயரைப் பெற்றது. கைக்கிளை, பெருந்திணையை இப்படிப் பிரிக்க முடியாது. ஐந்திணை அன்புடைய காமத்திற்கே ஏற்றதாயிற்று.

ஐந்திணைத் தலைவன், தலைவியை தொல்காப்பியர் கிழவர், கிழவி, தலைவன், தலைவி என்ற பெயராலேயே கூறுகிறார். இருவரும் முன்பே களவினால் கூடி ஒழுகி பின்னர் திருமணம் செய்து கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தும் கற்பு ஒழுக்கத்தை மெற்கொள்வர்.

அகத்திணை சமுதாயத்தில் தலைவன்

அகத்திணை சமுதாயத்தில் வரும் தலைவன் பெருமை வாய்ந்தவன். அறிவுடையவன். பெருமை என்பது பழி, பாவத்திற்கு அஞ்சுவதாகும் என்கிறார் உரையாசிரியர் இளம்பூரணார். தலைவன் தன்னைத் தானே புகழ்ந்து கூறிக் கொள்ளக்கூடாது. ஆனால் தலைவன் வினை (தொழில்) மேற்கொண்டு ஒழுகும் பொழுது தலைவி முன் தன்னை புகழ்ந்து பேசுவான்.

அகத்திணைச் சமுதாயத்தில் தலைவி

தலைவனை விட தலைவியின் பண்பைத் தொல்காப்பியர் அகத்திணை சமுதாயத்தில் மிகுதியாக கூறுகிறார். அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்தித் தோன்றும் என்கிறார்.

“கற்பும் காமமும் நற்பா லொழுக்கமும்
மெல்லிய பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்
பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்”

என்கிறார். தலைவி தானே தலைவனுடன் பழகினாள். இதையறிந்த பெற்றோர் வேறு மணமகனுக்கு மணம் செய்ய முயன்றனர். தான் விரும்பிப் பழகியத் தலைவனையே மணக்க வேண்டும் என்பதற்காக தலைவனுடனான பழக்கத்தை தோழி முதலானோருக்குத் தலைவி தெரிவிக்கிறாள். இதைத் தொல்காப்பியர், ‘அறத்தொடு நிற்பல்’ என்கிறார். தலைவியின் மாண்புகளைத் திருக்குறள்

“இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென்
இல்லவன் மாணாக் கடை”

என்று நினைவூட்டுகிறது.

அகத்திணைச் சமுதாயத்தில் வாயில்கள்

தலைவன், தலைவியின் களவு வாழ்க்கைக்கு உதவியாக இருப்பவர்களைத் தொல்காப்பியர் வாயில்கள் என்கிறார். வாயில்களை,

‘தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்
பாணன் பாட்டி இளைஞர் விருந்தினர்
கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பில் வாயில்கள் என்ப’

எனும் நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். இவ்வாயில்களில் அறிவர் முதலான மிக உயர்ந்தவரும் தோழி முதலான ஒத்தவரும் பாணன் முதலான தாழ்ந்தவரும் இருப்பதால் இவ்வாயில்களைப் ‘பணியாளர்’ எனும் சொல்லால் வழங்குதல் கூடாது.

தலைவன், தலைவி நன்கு வாழ வாயில்கள் இருப்பதால் 'வாயில்கள்' என்ற சொல்லால்தான் வழங்க வேண்டும். இவ்வாயில்கள் தலைவன், தலைவியரின் மகிழ்ச்சி மட்டுமே குறிக்கோளாக கொண்டுள்ளனர். இதை

“எல்லா வாயிலும் இருவர் தேளத்தும்
புல்லிய மகிழ்ச்சிப் பொருள் வென்ப”

என்பர். இவ்வாயில்கள் தலைவனிடம் சென்று தலைவியைப் பற்றிப் பேசினால் அவளது கற்பு, காமம், நல்ல ஒழுக்கம், பொறுமை, நிறை, விருந்து புறந்தருதல், சுற்றத்தாரைப் பராமரித்தல் முதலான நற்பண்புகளையே கூறுதல் வேண்டும். குறிப்புச்சொல், வெளிப்படைச் செல் இரண்டில் வெளிப்படையாகக் கூறப்படும் வெளிப்படைச் சொல்லினையே கூற வேண்டும்.

புறப்பொருள் சமுதாயம்

தொல்காப்பியர் புறத்திணையை அகத்திணையோடு இணைத்தே கூறியுள்ளார். புறத்திணையில் போரும் வெற்றியும் பலவகை நிலையாமை, பாடப்படுகின்றவனின் பண்பாடு குறித்தே பேசப்படுகிறது. இவற்றுள் போர்ச் சமுதாயம் குறித்து இங்குக் காணலாம்.

புறத்திணையில் போர்ச்சமுதாயம்

உலகில் நிகழும் எல்லாப் போர்க்கும் அடிப்படைக் காரணம் பகைவரின் மண்ணைக் கொள்ளக் கருதியதேயாகும். பகைவரின் அரணோடு கூடிய தலைநகரைப் பற்றி அவரை அழிக்கும் போராகும். அவை தவிர இரண்டு மன்னர்கள் தங்களின் ஆற்றலை நிலைநாட்டக் கருதிச் செய்யும் போராகும் என போரைப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். இவற்றை முறையே வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை எனப் பெயரிட்டுள்ளார் தொல்காப்பியர். இந்நான்கும் அரசர்க்குரியதாகும்.

வெட்சித்திணை முதலியத் திணைகளை எல்லாம் பல பகுப்புகளாகப் பிரித்து, அவற்றிற்குப் பெயர் வைத்துத் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார்.

வெட்சித்திணை குறிஞ்சி எனும் அகத்திணைக்குப் புறனாகும். ஒரு நாட்டு வீரன் மற்ற நாட்டு பசுக்களைப் பிடித்து வந்து வைத்தலாகும். வஞ்சித்திணை, முல்லைக்குப் புறனாகும். பகைவர் மண்ணைக் கவரக்கருதி நிகழ்வதாகும். இதன்பின் மருதத்துப் புறனாகிய உழிஞைத் திணை பகை மன்னர் அரணை முற்றுகையிடலும் பற்றுதலும் என்னும் இரண்டு வகையில் நிகழும். நெய்தலுக்குப் புறனாகிய தும்பைத் திணை தம் மைந்திணை நிலைநாட்டக் கருதி நிகழும் என்று கூறுவர். இத்திணைகளில் கூறப்பட்டுள்ள துறைகளில் வெட்சியில் கூறப்பட்டுள்ள ஊர்கொலையும், வஞ்சியில் கூறப்பட்டுள்ள எரிபரந்தெடுத்தல் எனும் துறையும் போரினால் பகைவர் நாட்டுப் பொதுமக்களுக்கு ஏற்படும் துன்பத்தை எடுத்துக்காட்டும்.

நல்ல நாள் பார்த்துப் போர் தொடங்கும் முறையை குடைநாட்கோள், வாள்நாட்கோள் எனும் துறைகளால் அறிந்து கொள்ளலாம்.

புறத்திணையில் வாகைச் சமுதாயம்

புறத்திணையிலில் வேந்தர்க்குரிய போர் வகையைக் கூறி, அவற்றின் பின் அப்போர்களில் அம்மன்னர்க்கு கிடைக்கும் வெற்றிகளைக் கூறுதல் வாகை ஆகும்.

வாகை என்பது அகக்காழ் உடைய உறுதியான மரவகையுடன் ஒன்று. அதன் பூவைச்சூடி வெற்றி கொண்டாடுவர். வாகை என்பது வெற்றிக்கு ஒரு பெயர் என்று திவாகர நிகண்டு கூறுகிறது. வாகைத் திணைக்குப் பொருள் கூறுமிடத்து அரசர்கள் வெட்சி முதலிய திணையை நிகழ்த்தி அவற்றால் பெற்ற வெற்றியே வாகைத்திணை என்று கூறாமல் நாட்டில் உள்ள எல்லா மக்களும் தத்தம் தொழில் கூற்றில் மிகுதிப்படுத்தலாகிய வெற்றியையே வாகைத்திணை என்பர்.

புறப்பொருளில் காஞ்சி

தொல்காப்பியம் பல நெறியால் உலகில் உள்ள நிலையாமையைக் கூறுதலே பெருந்திணைப் புறனாகிய காஞ்சியாகும். உண்மைப் பொருளை உணர்கின்றவர்களுக்கு நிலையாமை உணர்ச்சி உறுதி பயக்குதலால் பாங்கரும் சிறப்பினை உடையது என்பர்.

புறப்பொருளில் பாடாண்திணை

கைக்கிளை என்பது அகத்திணை இயலில் முதற்கண் கைக்கிளை, முதலா என்று முதலாவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அக்கைக்கிளையின் புறனாகியப் பாடாண் புறத்திணை இயலில் இறுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வியலில் தெய்வத்தையும் தெய்வத்தை ஒத்தவரையும் மக்களையும் பலவகை நெறியால் பாடும் முறை கூறப்பட்டுள்ளது.

இங்ஙனம் தொல்காப்பியர் அகச்சமுதாய இயலையும் புறச்சமுதாய இயலையும் கூறிச் செல்கின்றார். இவ்வியல்புகளில் மூவகைக் காலத்திலும் ஒத்து நடக்கும் நல்ல சமுதாய இயல்புகளை அறிந்து நடந்து உலகம் நன்னெறிப்படுவதாகுக.

7. சிறந்த கவிதை

(அ.ச. ஞானசம்பந்தன்)

சிறந்த கவிதை என்று கூறும் மேல் நாட்டுத் திறனாய்வாளர் மாத்பூ அர்னால்ட். “சிறந்த சொற்களைச் சிறந்த முறையில் அடுக்கப்பெற்றதே சிறந்த கவிதையாகும்” என்கிறார். சிறந்த கவிதைக்குரிய இலக்கணங்கள் இரண்டு.

1. கவிதையில் அமையப்பெறும் சொற்கள் சிறந்த சொற்களாக அமைய வேண்டும். சொற்களில் சிறந்தவை, சிறப்பில்லாதவை என இரண்டு உண்டு. நிறைந்த

பொருள் ஆழம் பெற்று விளங்குகின்ற சொற்களைச் சிறந்தவை என்றும் பொருள் செறிவு இல்லாமல் ஒரு பொருளைமட்டும் தாங்கி நிற்கும் சொற்களைச் சிறப்பில்லாதவை என்றும் கூறுவர். கவிதையில் இடம்பெற வேண்டிய சொற்கள் மிகச் சிறந்த பொருள் செறிவுடன் விளங்க வேண்டும்.

2. பொருள் செறிவுடைய சொற்களாயினும் சிறந்த முறையில் அவை அடுக்கப்பெற வேண்டும். இலங்கை சென்று பல இடங்களிலும் தேடி, இறுதியாகச் சீதையைக் கண்டேன் என்று கூற வருகிறான் சொல்லின் செல்வனாகிய அனுமன், ஆனால் சீதையைப் பற்றி பெருந்துயர் எய்தி நிற்கும் இராமன் முன்னர், நீண்டதொரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தி இறுதியாக சீதையைக் கண்டேன் என்று கூறுவது சாதாரணமாகச் சொற்களை அடுக்கும் முறையாகும். ஆனால் சிறந்த முறையில் இதை அடுக்க வேண்டுமானால் “கண்டனன் கற்பினுக்கு அணியைக் கண்களால்” என்று கூறுவதே சிறந்த முறையாகும்.

இலக்கண முறைப்படி பார்த்தால் கற்பினுக்கு அணியைக் கண்களால் கண்டனன் என்றே கூறி இருக்க வேண்டும். இம்முறையை விட்டு விட்டு கண்டனன் என்ற சொல்லை முதன்முதலில் சொல்வதே சிறந்த முறையில் சொற்களை அடுக்குவதாகும். எனவே கவிதை சிறந்த சொற்களைச் சிறந்த முறையில் அடுக்குதலால் பெறப்பெறுகின்ற ஒன்றாகும்.

தலைவியின் அக இருளைப் போக்கவில்லை

கோதை பிராட்டியாரின் பாடல்களுள்,

“தூமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரிய
தூபம் கமழ்த்துயில் அணைமேல் கண் வளரும்
மாமன் மகளே மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்”

என்ற பாடல் ஒன்றாகும். இப்பாடலில் தலைவி உறங்குகின்ற வீட்டின் பெருமை முதலடியில் பேசப்படுகிறது. வீடோ ஒளி பொருந்திய மணிமாடம். அந்த வீட்டிலும் சுற்றும் விளக்கு எரிகிறது. நல்ல நறுமணம் வீசும் வாசனைப் புகையும் மணம் வீசி நிற்கிறது. ஏற்கனவே ஒளி பொருந்திய மாடத்திற்கு மேலும் ஒளியூட்டுவதற்காகச் ‘சுற்றும் விளக்கெரிய’ என்று கூறுகிறார் ஆசிரியர். அனைவரும் உறங்குகின்ற விடியற்காலை நேரத்தில் மாளிகையின் அறைகளில் விளக்கு இருக்கலாம். ஆனால் அதைக் கூறாமல் ‘சுற்றும் விளக்கெரிய’ என்று ஆசிரியர் பாடுவதில் ஏதொ ஓர் உண்மை இருத்தல் வேண்டும். வெறும் மரபு பற்றி இவ்வாறு பாடிவிட்டார் என்று நினைத்தால் கவிதையை நன்கு உணராதவர்களாக ஆகிவிடுவோம். எனவே சற்று நின்று சிந்திக்க வேண்டும்.

அனைவரும் உறங்குகின்ற வீட்டை வருணிக்க வந்த ஆசிரியர் ‘சுற்றும் விளக்கு எளிகின்ற வீடு’ என்று கூறவந்த காரணம் யாது? பின்னர் கூறப்போகின்றக் கருத்தை வலியுறுத்துவதற்காகவே இதனை விரிவுப்படுத்திப் பேசுகிறார் என்ற உண்மையை அறிதல் வேண்டும். அதாவது தலைவி இறைவனுடைய புகழைப் பாடிக்கொண்டிருக்க வேண்டிய நேரத்தில் இன்னும் உறங்குகிறாள். எனவே அவளுடைய மனத்தில் இருள் மண்டிக் கிடக்கிறது என்றக் கருத்தை வலியுறுத்துகிறார் ஆசிரியர். வீட்டைச் சுற்றி விளக்கு எரிந்தாலும், அந்த விளக்குகள் புற இருளைக் கழைக்கின்றனவே தவிர, தலைவியினுடைய அகத்திலுள்ள இருளைப் போக்கவில்லை என்றக் கருத்தைப் பேசுகிறார். புற இருளைப் போக்குகின்ற விளக்கை நன்று வலியுறுத்துவதற்காகச் ‘சுற்றும் விளக்கெரிய’ என்று பாடுகின்றார். விளக்கு எளிகின்ற செயலை அதுவும் வீட்டைச் சுற்றி எளிகின்ற செயலை நம்முடைய கற்பனையில் கொண்டு வந்தவுடன், துயில் அணைமேல் பள்ளி கொள்ளும் தலைவியின் மன இருள் பளிச்சென்று நமது கருத்தில் காட்சி அளிக்கிறது.

துயில் ‘அணைமேல்’ தலைவி கண்வளர்கின்றாள் என்கிறார் ஆசிரியர். அதுவும் ஒரு கருத்தை உட்கொண்டே நிகழ்கிறது. துயிலணை எவ்வளவு மென்மை உடையதாக இருக்கிறது. புறத்தே துணியால் மூடப்பட்டிருந்தாலும் அகத்தில் மெல்லியப் பஞ்சன்றோ புதைந்து கிடக்கிறது. அப்பஞ்சு தன்னிடம் தலைசாய்ந்தார்க்கு தன்னுடைய இனிய மெல்லிய ஊற்றுணர்ச்சியால் இன்பம் பயக்கின்றது என்றாலும் என்ன? அத்தகையத் தலையணையில் தலை வைத்துக் கண்வளரும் தலைவியின் உள்ளத்தின் மென்மைத்தன்மை சிறிதும் இல்லை. இறைவனை நினைத்து உருகாத மனம் கல்லினும் கடியது. ‘வல் நெஞ்சப் பேதையர் போல்’ என்றே மணிவாசகரும் கூறுகிறார். எனவே வீட்டையும் தலையணையையும் வருணிக்கின்ற முறையில் தலைவியின் அக இருளையும் மனத்தின்மையையும் ஒப்புயர்வற்ற முறையில் இப்பாடல் விளக்குகிறது. இம்முறையைக் கைவிட்டு வேறு எம்முறையில் தலைவியின் நிலையை, அவளது இருண்ட உள்ளத்தை ஆசிரியர் கூறியிருந்தாலும் அது சிறந்த கவிதையாக ஆகாது. ஆகவேதான் இப்பாடலில் திறனாய்வாளரின் முழு இலக்கணமும் நன்கு அமைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

8. தமிழக மகளிர்

(பேராசிரியர். ஆ. காமாட்சிகுமாரசாமி)

“மனைக்கு விளக்காகிய வாணுதல் கணவன்
முனைக்கு வரம்பாகிய வெவ்வேல் நெடுந்தகை”

என்பதற்கிணங்க, பெண்கள் வீட்டின் விளக்கைப் போல் விளங்குபவர்கள். போர்க்களம் சென்று, நாட்டு வாழ்க்கைக்கே உரியவராய் விளங்குபவர்கள் ஆண்கள். ஒவ்வொரு வீடும் செம்மையாக இருந்தால் நாடும் செம்மையாக இருக்கும் என்பது

உலகம் கண்ட உண்மை. எனவே வீடு செம்மையுற காரணமாயிருக்கும் மகளிரின் அருமை பெருமைகளை ஆராய்கிறது இக்கட்டுரை.

சங்ககால மக்கள் பண்பாட்டுடன் விளங்கினர். அதனால் அக்கால மக்களின் தன்மைகளை ஆராய்வது தகுதியுடையதாகும். பண்டையத் தமிழ்நாட்டு மகளிரை நினைத்தவுடன் பெரும்படை போன்ற மகளிர் தொகுதியே நம் கண்முன் வந்து நிற்கிறது. அவர்களுள் புலவர் ஓளவையார், கோப்பெருந்தேவி, பூதப்பாண்டியன் மனைவி போன்ற அரசியர் கண்ணகி, மணிமேகலை போன்ற காவியத் தலைவியரும் உள்ளனர். தமிழக மகளிரின் வீட்டு, நாட்டு வாழ்க்கைச் செய்திகள் சிலவற்றை இக்கட்டுரை விளக்குகிறது.

வீட்டு வாழ்க்கை

வீட்டிலுள்ள பெண்கள் இல்லறக் கடமைகளோடு தம் உயிராக விளங்கியத் கணவரைப் பேணினர். பெண்ணின் பெருமையாகத் தமது கற்பினைக் காத்தனர். மயக்குறு குழந்தைகளை மாண்புற வளர்த்தனர். வருந்தி வரும் விருந்தினரை உபசரித்தனர். குடும்பச் சுற்றத்தைப் பேணிக் காத்தனர். கடவுளை வணங்கினர். கலைகளை வளர்த்தனர். துன்பம் துடைத்து இன்பம் பெருக்கினர். கணவன் மனைவி இருவரின் தொடர்பைப் பலவகை உவமைகளால் புலவர்கள் கூறியுள்ளனர். திருக்குறள் அதை,

“உடம்பொடு உயிரிடை யென்ன மற்றன்ன
மடந்தையொடு எம்மிடை நட்பு”

என்று கூறுகிறது. இப்பெண்ணுடன் எனக்கு உண்டான உறவு, உடம்போடு உயிருக்கு எத்தகையத் தொடர்புண்டோ அத்தகையது என்கிறது குறள். இதையே கணவனின் இன்றியமையாமையை நற்றிணை மற்றொரு உவமையில்,

“நீரின்ற றமையா வுலகம் போலத்
தம்மின் றமையா தந்நயத் தருளி”

என்று தலைவியின் கூற்றில் திகழும் கருத்து கணவனை இழந்த மனைவியின் வாழ்க்கை வறண்டு விடுவதை விளக்குகிறது.

“கணவனை யிழந்தோர்க்குக் காட்டுவ தில்லென்று
இணையடி தொழுது வீழ்ந் தனளே மடமொழி”

என்ற சிலப்பதிகார அடிகளால் செல்வம் கொழிக்கும் அரசியின் வாழ்வும் கணவன் இறக்க வறண்டு விடுவதை அறிய முடிகிறது. அதேபோல அறிஞர் தடுத்தும் உடன்கட்டை ஏறத்துணிந்த பூதப்பாண்டியன் மனைவியின் செயலும் குறிப்படத்தக்கது.

சோர்ந்து வந்த கணவனுக்கு அறுசுவை உணவளித்து மகிழ்வது மனைவியின் முதல் கடமையாகும். இதை,

“தான் றுழத் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே” (குறு. (167)

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இந்த உண்மையான அன்பினால் வன்மையான ஆடவரையும் மென்மையான மகளிர் பிணித்து விட்டனர்.

“மென்மை மகளிர்க்கு வணங்கி வன்மையின்
ஆடவர்ப் பிணிக்கும் பீடுகெழு நெடுந்தகை” (புறம் 68)

என்று சோழன் நலங்கிள்ளியைப் பற்றிப் புறநாநூற்றில் கோவூர்கிழார் கூறுவர். இதைத் திருக்குறளும்

‘ஒண்ணுதற் கோலு உடைந்ததே ஞாட்பினுள்
நண்ணாரும் உட்கும்என் பீடு’

(குறள் 1088)

என்று கூறியுள்ளது. இவ்வாறு வீட்டு வாழ்வில் அன்பின் கயிற்றால் மகளிர் பிணித்து விடுவதை வேற்றார், மாற்றார் கண்டால் அடிமைப்படுத்துவது போன்றே தோன்றும், இக்கருத்தை குறுந்தொகையில் மனைவியின் மாற்றாளான பரத்தையின் கூற்றில் வைத்து ஆண் புலவர் ஒருவர் கூறி மகிழ்கிறார்.

“கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்
ஆடிப்பாவை போல
மேவன செய்யும்”

(குறு.8)

என அவ்வடிகள் குறிக்கின்றன. வீட்டு வாழ்க்கையில் எவ்வாறாயினும் சிறப்பாகச் செயல்பட நாட்டு வாழ்க்கையான வெளிவாழ்வில் மனையுள் உள்ள மகளிரது ஏவலுக்குப்பட்டு வினையாண்மையை ஆண்கள் இழத்தல் கூடாது என்று எச்சரிக்கை விடுப்பர் பெண்வழிச் சேறல் என்ற அதிகாரத்தில் வள்ளுவர். இதனால்தான் இவ்வதிகாரம் இல்லறவியலில் வைக்காமல் பொருட்பாலில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வறவுரையை ஆண்கள் மட்டுமின்றி மகளிரும் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். இதைத் தலைவி மறந்தாலும் தோழி நினைவுறுத்துவாள்.

“வினையே ஆடவர்க்குயிரே
மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிரென
நமக்குரைத் தோருந்தாமே” (குறுந் 135)

என்னும் அறவுரை ஒரு பெண்ணின் கூற்றாகும்.

மக்கள் பேணல்

சங்க காலத்திலும் இன்றுபோல் செல்வமும் வறுமையும் மக்களிடம் இருந்தன. மாடமாளிகை, கூடகோபுரம் அருகில் கூரை குறைந்த குடிசைகளும் இருந்தன. விதியின் சதியால் செல்வந்தர் வீட்டில் குழந்தைகள் குறைவாகவும் வறுமையில் வாடுவோர் வீட்டில் குழந்தைகள் அதிகமாகவும் இருந்துள்ளன. இன்பமான வாழ்க்கையைத் துவங்கிய கண்ணகிக்குக் குழந்தைப்பேறு பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. மாதவி மகள் மணிமேகலை ஆவாள். வறுமையில் வாடிய பெருஞ்சித்திரனார் மனைவி அதிகக் குழந்தைகள் உள்ளவராகக் காட்டப்படுகிறார். அவள் தன் குழந்தைக்கு உணவின்மை காரணமாக, பால் கொடுக்க முடியாததால் சோற்றைத் தேடி அக்குழந்தை உள்ளே சென்று பார்க்கிறது. உணவில்லாத பாத்திரங்கள் உள்ளன. அதைப் பார்த்து அழுகிறது. அழுகையை நிறுத்த மற்புலியைக் கூறி பயமுறுத்திப் பார்த்தாள். உன் தந்தை வந்தால் முகத்தில் எவ்வாறு சினம் காட்டுவாய் என்று கேட்டும் பார்த்தாள். குழந்தையின் பசித்துன்பத்தை புறநானூறு (பாடல் -160) காட்டுகிறது. இவ்வாறு குழந்தையின் பசித்துன்பத்தைக் கண்டு கண்கலங்கி நிற்கும் நிலை ஒருபுறமிருக்க, இதற்கு மாறாக மற்றொரு காட்சியும் உள்ளது. செல்வக் குடியானதால் பெற்ற தாய் ஒருபுறம் இருக்க, வளர்ப்புத்தாயான செவிலித்தாய் தேன் கலந்த பால் சோற்றினை பொன் கிண்ணத்தில் வைத்துக்கொண்டு சிறுகோலோச்சி அச்சுறுத்தியும் செல்வக்குழந்தையாதலின் பசியின்றி உண்ண மறுத்துக் காற்சிலம்பதிரத் தோட்டப் பந்தலின் முன்னும் பின்னமாக ஓடியாடும் காட்சி மற்றொரு புறம், இதை,

“பிரசங் கலந்த வெண்கவைத் தீம்பால்
விரிகதிர்ப் பொற்காலத் தொருகை யேந்திப்
புடைப்பிற் சுற்றும் பூந்தலைச் சிறுகோல்
உண்ணென் றேக்குபு புடைப்பத் தெண்ணீர்
முத்தரிப்பொற் சிலம் பொலிப்ப பந்தரோடி”

இப்பாடல்களில் (பிரசங் கலந்த – தேன் கலந்த) இருவேறு காட்சிகள் இருவேறு தன்மைகள் குழந்தையின் பசியைப் போக்கும் முயற்சி, பின்னது குழந்தையின் பசியால் உண்டாகும் முயற்சியாகும்.

தமிழக மகளிர் வாழ்விலும் தாழ்விலும் தமது பிள்ளைகள் சான்றோர் எனக் கேட்ட போதுதான் ஈன்ற பொழுதினும் பெரிதும் மகிழ்ந்தனர். அறிவுடையப் பிள்ளைகளையே தாய்மார்கள் போற்றினர் என்பதை,

“பிறப்போரன்ன உடன்வயிற் றுள்ளும்
சிறப்பின் பாலால் தாயுமனந்திரியும்”

(புறம் 183)

என்றப் புறநானூற்று அடிகள் விளக்குகின்றன. இதற்கு முற்றிலும் மாறாக தன் மகன் சான்றோர் பழிக்கும் தீயோன் என்றால் அதைக் கேட்டு வாழ்வதைவிட, அவனைப் பெற்ற வயிறு பற்றி எரிய அவ்வயிற்றுடன் வாழ்வதைக் காட்டிலும் அவ்வயிற்றையே கிழித்துப் பழிவாங்கிப் பின்னர் இறப்பேன் என முழங்கினாள் ஒருதாய் என்றால் தமிழகத்தாய்மார்களின் தாய்மைக் கடமை உணர்ச்சி எவ்வளவு பெரியது என்பதை,

“வாதுவல் வயிறே வாதுவல் வயிறே
நோலா அதகைத்து உன்னீன்ற னனே!

எம்மில் செய்யா அரும்பழி செய்த
கல்லாக் காளை நின்னீன்ற னனே!”

(தகடூர் யாத்திரை)

‘கல்லாக் காளை’ என்னும் தொடர் அந்தக்கால கூழலுக்கு வெற்றி வீரம் இல்லாத காளை எனப் பொருள் பெறினும் இக்காலத்திற்கு ஏற்ப பல வாய்ப்புகளைப் பெற்றுக் கல்வி பயிலாக்காளை என்னும் கல்வியில்லை என்றாலும் அறிவு ஒழுக்கம் இல்லாக் காளை என்றும் பொருள்படும். இன்றும் தாயுள்ளந்தனில் இவ்வுணர்ச்சி எழுமானால் திருந்திவிடும் இளைஞர் உலகம்.

விருந்தோம்பல்

உணவு விடுதிகள் இல்லாதக் காலத்தில் வாணிபம் பற்றியோ, வேறு வேலை பற்றியோ வீடு தேடி வரும் விருந்தினர்க்கு (விருந்து என்பது புதுமை எனப் பொருள்படும்) வயிறு நிறைய உணவளித்து உடலார இருப்பிடம் கொடுத்து, உள்ளம் குளிர புன்முறுவல் பூத்து இன்முகம் காட்டி இனியவை கூறி, விருந்தோம்பல் வீடு தோறும் இல்லறத்தாரின் இன்றியமையாத கடமையாக இருந்தது. வறுமையில் வாடியோரும் கூட குப்பைக் கீரையைப் பறித்து வந்து உப்பில்லாமல் உணவுடன் விருந்து படைத்தனர். இதைச் சிலப்பதிகாரத்தில் காணலாம். வீடுதோறும் கீரையும் காய்கறிச் செடி கொடிகளும் அக்காலத்தில் இருந்தன. இதை,

“_____ சிற்றி லாங்கண்

பீரை நறிய சரையிலர் மருங்கின்”

(புறம். 16)

எனும் அடிகளால் அறியலாம். “விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த வென்னை” என்று கண்ணகி கூறுவதன் மூலம் விருந்தோம்பல் எவ்வளவு சிறந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது. விருந்தோம்பலால் வீட்டின் தலைவன் தலைவியும் ஊடல் நீக்கிக் கூடுவதற்கு வாய்ப்புள்ளது. இதனால்தான் தொல்காப்பியரும் வாயிலாக இதைக் கண்டு வைத்தார்.

கலையறிவு

இல்லற கடமையுடன் மகளிர் பல கலைகளைக் கற்றிருந்தனர். கலையுணர்ச்சி பொங்கத் தம்மை ஒப்பனை செய்துக் கொண்டனர். தமது சிறுவர் சிறுமியருக்கும் ஒப்பனை செய்தனர். மகளிர் ஓவியம் தீட்டல், காவியம் புனைதல், ஆடல், பாடல் என பல கலைத்துறைகளில் சிறந்து விளங்கியதைச் சங்கப் பாடல்கள் கூறுகின்றன. மாதவியின் ஆடல், பாடல் திறன் கலைத்திறனுக்கு எடுத்துக்காட்டாகும். திணைப்புனங்காக்கச் சென்ற கன்னி ஒருத்தி தன் இன்னிசையால் மதகரியையும் மயக்கியுறங்கச் செய்தாள் என அகநானூறு கூறுகிறது. இக்கால குடிசைத் தொழில்களான நூல் நூற்பு, ஓலை வேலை அக்காலத்தில் நடந்ததை பருத்திப் பெண்டிர், இரும்பனங்குடை என்ற சொற்றொடர்கள் விளக்கும். பனை, தென்னை இவற்றின் இளங்காய்களால் சிறுதேர் செய்து சிறுவருக்குக் கொடுத்தனர். மாதவியின் விருந்தினளாய் சென்றபோது கண்ணகி தன் கணவன் அமர்ந்து உண்ண ஆயர் மகளை அருந்திறனோடு பனங்குருந்தோலையால் செய்த அழகிய பாயினை இட்டாள் எனப் பின்வரும் சிலப்பதிகார அடிகள் சித்தரிக்கும்.

தாலப் புல்லின் வால்வெண் தோட்டுக்
கைவல் மகடுஉக் கவின்பெறப் புனைந்த
செய்வினைத் தவிசு

இயற்கையோடியைந்த இனிய வாழ்வு, பண்டைக் காலத்துத் தமிழக மகளிர் நடத்தினர். சிறுமியர் கரையிலிருந்து ஆரவாரம் செய்து பாராட்டிப் புகழுமாறு சிறுவர் குளக்கரையிலுள்ள உயர்ந்த மரத்தின் உச்சியேறி, நீரில் வீழ்ந்து குளத்தின் அடிவரை பாய்ந்து அடிமண் கொண்டு கரை சேர்ந்து வெற்றி கொண்டாடி மகிழ்வர் எனத் தொடித்தலைவிழுத்தண்டினார் (புறம் 243) புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் எடுத்துக்காட்டுகிறார். இளம் வயதில் வெற்றிக்கு ஊக்கமூட்டினர் மகளிர். இன்னும் ஆற்று மணலில் பாவை விளையாட்டு கடற்கரையில் நண்டுகளைப் பிடித்து விளையாடும் அலவன் ஆட்டு, மணல் வீடு கட்டல், சிப்பி முதலியவற்றோடு விளையாடல் ஆகியவற்றில் மகளிர் ஈடுபடுவர். பருவ மகளிர் பரண் மீது இருந்து பயிர்காத்தல், முழுச்சந்திரன் மற்றும் நல்ல நாட்களிலும் மாலையில் ஆடவர் மகளிரும் கூடி வட்டமாக இருந்து கைகோர்த்து குரவை கூத்தாடுவர். செல்வப் பெண்கள் மாலை நேரத்திலும் நிலாக்காலங்களிலும் நிலா முற்றங்களில் இருந்து மகிழ்வர்.

இறைவழிபாடு

இயற்கையோடியைந்து வாழ்ந்த மகளிர் இறைவனையும் பலவகையில் தொழுதனர். சிவன், திருமால், குமரவேள், புத்தர் ஆலயங்களுக்குச் சென்று வழிபட்டனர். வீட்டிலும் மகளிர் மாலையில் மல்லிகை மலர்ந்ததும் பொழுதறிந்து விளக்கேற்றி இருள் போக்கி ஒளிதரும் விளக்கினை நெல்லும் மலரும் தூவி வழிபட்டதை நெடுநல்வாடை கூறியுள்ளது.

நாட்டு வாழ்க்கை

மகளிர் சிலர் நாட்டின் நலத்திலும் நாட்டம் கொண்டு வெளி வாழ்க்கையிலும் வெற்றி கொண்டனர்.

அறிவும் ஆற்றலும்

நாடுவிட்டு நாடு சென்று ஓளவையார் தூது உரைத்தாள். வழக்குரைஞரை நாடாது மன்னனின் மாபெரும் மன்றத்தில் தானாக தன் வழக்கைத் திறம்படக் கூறிய கண்ணகியின் சொல்வன்மை குறிப்பிடத்தக்கது. கரிகாற்சோழனும் பெருஞ்சேரலாதனும் வெண்ணிப்போரில் போரிட்டனர். அப்போது ஏற்பட்ட விழுப்புண்ணை புறப்புண்ணாக எண்ணி வடக்கிருந்து உயிர்விடத் துணிந்தான் சேரன். அதே சமயம் வளவன் தன் வெற்றியைக் கொண்டாடியபோது வெண்ணிக்குயத்தியார் எனும் பெண்புலவர் அக்கூட்டத்தில் பகைவரைப் பாராட்டினார் இப்பண்பு,

“வென்றோய்! நின்னினும் நல்லனன்றே
மிகப்புக(ழு)லக மெய்திப்
புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்தோனே” (புறம் -66)

என்றப் புறப்பாடலில் காட்டப்பட்டுள்ளது. இவரது அறிவு, ஆற்றல், அஞ்சாமை பாராட்டத்தக்கது. திருமணத்திற்குப் பின் எவ்வளவு செல்வச்செழிப்பு தன் தந்தை வீட்டிலிருந்து வந்தாலும், தன் கணவன் வளம் சுருங்கினாலும், ஒரு நாளில் ஒரு நேர உணவு உண்டாவது வாழ்வதை நற்றிணைப்பாட்டு காட்டுகிறது.

அவள் அறிவும் ஒழுக்கமும் கல்லூரியில் கற்கவில்லை. வாழ்க்கை அனுபவத்தால் கற்றாள். குடும்பத்தில் அனுபவம் பெற்றாள். இவ்வாறு பொது அறிவுடன் வாழ்க்கை நடத்தினால் ஆண்களுக்குக் கவலை இருக்காது. அதன் அறிகுறியாகத் தலையில் நரையும் வராது. இதைப் பிசிராந்தையார் புறநானூறு 191-வது பாடலில்,

“யாண்டு பலவாக நரையிலவாகுதல்
யாங்காகியரென வினவுதி ராயின்
மாண்ட என் மனைவியோடு மக்களும் நிரம்பினர் அறிவால்” (புறம்: 191)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

துறவும் தொண்டும்

தன்னலமின்றி மக்கள் நலங்கருதி மக்கள் தொண்டாற்றிய மணிமேகலை துறவுக்கும் தொண்டுக்கும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. உண்டி கொடுத்தோர், உயிர் கொடுத்தோரே என உணவுக் கொடை புரிந்து, சிறைக் கோட்டமெல்லாம் அறக்கோட்டமாய் மாற அருங்கனவு கண்டும் பெருந்தொண்டாற்றியவள் மணிமேகலை.

வீரம்:

ஆடவரைப் போன்றே முதுகுடிமகளிர்க்கும் மறமாகிய வீரவுணர்ச்சியுண்டு என்பதை,

ஆடல்வேல் ஆடவர்க் கன்றியம் அவ்வில்
மடவரல் மகளிர்க்கு மறம்மிகுத் தன்று”

என்று மூதின் முல்லை இலக்கணச் செய்யுள் குறிப்பிட்டுள்ளது. இவ்விலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாக எண்ணிறந்த பாடல்கள் புறநானூற்றில் உண்டு. கணவனும் தமையனும் களத்திலிறக்க, போர்க்கோலம் புனைவித்துப் போருக்கனுப்பிய தாயின் வீரம் முதாட்டி, தன் முதுமைப் பருவத்து அருமையாய்ப் பெற்ற ஒரு தனி மகனும் போரிலிறக்க வருந்தாது ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதும் மகிழ்ந்த தாயின் வீரம் (புறம்.277) இப்பாடல்களில் பொலிந்து விளங்குகிறது.

இவ்வாறு வீட்டிலும் நாட்டிலும் புகழுடன் பொலியும் மகளிர், ஆடவர் என்னும் கருத்து, குறுந்தொகைப் பாட்டொன்றில் சிறந்து விளங்கும். ஒரு தலைவன் தன்னூர்ப் பெருந்தெருவில் செல்லும்போதெல்லாம் பலரும் அவனைச் சுட்டிக் காட்டி, நம்மூர் நல்லாள் கணவன் இதோ செல்கின்றான்!” எனக்கூறுவது, சற்று நாணத்தைத் தருவதென்றாலும் அதனையே பெரும் பேறாகக் கருதினானாம்!

“..... அரிவையைப்

பெறுக தில்லம்ம யானே பெற்றாங்கு

அறிக தில்லம் மஇவ்வூரே மறுகில்

நல்லோள் கணவன் இவனெனப்

பல்லோர் கூறயா நாணுகஞ்சிறிதே”

(குறு. 14)

என்ற அளவுக்குத் தமிழக மகளிர் தம் கணவன்மாருக்குப் பெருமை தேடித்தந்தனர். இவ்வாறு வாழ்ந்தோங்குக தமிழக மகளிரின் தனிப்பெரும் பண்பாடு.

9. இலக்கியமும் கடவுள் நெறியும்

(தவத்திரு. குன்றக்குடி அடிகளார்)

தமிழ் தன்னிகரில்லாத மொழி. தொன்மை நலம் சார்ந்த தென்மொழி. புதுமை பூக்கும் புதுமொழி. பழமையும் புதுமையும் கலந்த மொழி. இனிமைப் பண்பில் சிறந்து விளங்கும் மொழி. கன்னித்தமிழ்மொழி. இத்தமிழில் நிறைய இலக்கியங்கள் உள்ளன. சங்கத்திற்கு முன்பும் பின்பும் தமிழ்ப் பெருமக்களின் உணர்வுத் திறனிலிருந்து உருவெடுத்துள்ள இலக்கியங்கள் பல. அவற்றுள் சில நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. கடல்கோள்களால் பல இலக்கியங்கள் அழிந்தன. கறையான்கள் சிலவற்றை சுவைத்து அழித்தன. இருப்பினும் சில இலக்கியங்கள் இன்றும் உள்ளன.

எது இலக்கியம்

மனிதனின் அன்றாட வாழ்க்கை துன்பம் நிறைந்த வாழ்க்கை. இவ்வாழ்வில் தளர்வு, துன்பம், வெறுப்பு, வழிதவறிச் செல்ல வேண்டிய நிலை என்று வாழ்வில் பல நேரிடும். அப்போது நல்ல நினைவையும் அறிவையும் உணர்வையும் ஊட்டித் தளர்ச்சியை நீக்கி நேர்மை பொருந்திய நெறியிலே அழைத்துச் செல்லும் திறமுடையனவே நல்ல இலக்கியங்கள். நல்லெண்ணங்களின் தொகுப்பே இலக்கியம் என்பார் எம்சன். மக்களுக்கு நல்ல ஒழுக்கத்தைக் கற்றுக் கொடுத்து வாழ்வாங்கு வாழச் சொல்லிக் கொடுப்பதே நல்ல இலக்கியத்திற்குரியச் சான்று. இலட்சியம் நிறைந்த வாழ்க்கை நெறியில் அழைத்துச் செல்லும் ஒப்பற்ற தொண்டை திறம்படச் செய்வதே பேரிலக்கியம் என்று கருதினர் தமிழ் மக்கள். அதனால்தான் தமிழர்கள் 'இலக்கு' என்ற சொல்லிலிருந்து தொடங்கி வளர்ந்துள்ளனர்.

தமிழ் இலக்கியங்கள்

சங்க நூல்களான எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் மக்களின் அன்பு, அறம், அருள் ஆகியவற்றிலிருந்து ஏற்பட்ட வாழ்க்கை அனுபவங்களிலிருந்து பிறந்தவையாகும். பல அறிஞர்கள் தமிழின் வளர்ச்சிக்காக இனம், மதம் கடந்து மாறுபாடுகளைக் கடந்து பணியாற்றியுள்ளனர். திருவள்ளுவர், திருத்தக்கதேவர், சேக்கிழார், கம்பர், இளங்கோவடிகள், உமறுபுலவர், தேவாரம் பாடிய மூவர், மாணிக்கவாசகர், ஆழ்வார் பெருமக்கள், தாயுமானவர், வள்ளலார், பாரதியார் முதலிய பல பெரும் புலவர்கள், சமுதாயச் சிற்பிகள், எல்லோருக்கும் தெரிந்தவர்கள், தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவர்கள் வையகமும் வானகமும் வாழும்வரை இவர்களுடையக் கருத்தோவியங்கள் வாழும் தகுதியுடையன.

தமிழிலக்கியம் காட்டும் நெறி

தமிழர் குலம் அனைத்தும் ஒரு குலம் என்பது தமிழரின் தனித்த இயல்பு. "யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்" என்ற உயரிய நாகரிகம் தமிழர் நாகரிகம். இத்தகைய புனித நாகரிக வாழ்க்கையிலிருந்து தமிழர் நழுவினர். அதிலும் 'ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்' என்று கூறி மகவெனப் பல்லுயிரையும் ஒக்கவே பார்க்கும் பண்பினை நல்கும் சமயத்தின் பெயரால் குறுகியப் பல சாதிப் பிரிவுணர்ச்சிகளையும் வகுப்புவாத உணர்ச்சிகளையும் கற்பித்துக் கொண்டனர். சமய நெறிக்குச் சாதிப்புன்மை உடன்பட்டதன்று. மக்களினம் அனைத்தும் ஓரினம். அந்த இனத்தில் தமிழர் ஓர் குலம் என்றப் பேருண்மையைத் தமிழ் இலக்கியங்கள்,

“பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே”

என்று கூறி, உயர்வு தாழ்வுப் பண்புகளைப் புறக்கணிக்கிறது தமிழிலக்கியம். ஒரு நாட்டு மக்களது வாழ்க்கையில் இன்பமே பொருந்தி விளங்க அமைதி நிலவும்

சூழ்நிலை தேவை. அமைதியும் ஓரிடத்திலிருந்து பூரண இன்பத்தைக் காண முடியாது.

குறிப்பறிந்து செயல்படுதல்

மக்கள் ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையிலும் இன்பம் ஏற்பட வீடு. ஊர், நாடு முதலிய மூன்றிடங்களிலும் அமைதி நிலவ வேண்டும். நிறைந்த அறிவும் ஒப்புரவுப் பண்பாடும் கடமையாற்றும் உணர்ச்சியும் உள்ள மக்களினம் வாழ்தலே அமைதிக்குக் காரணம். இல்லத்தில் அமைதி நிலவ வாழ்க்கைத் துணைவியும் மக்களும் ஏவலாளர்களும் அறிவுநலம் நிறையப் பெற்றவராய், குறிப்பறிந்து செயலாற்றும் திறமுடையராயிருத்தல் வேண்டும்.

தனிநாகரிகள்

ஊரில் அமைதி நிலவ சான்றோர் பெருமக்கள் அதிகம் வாழ்தல் வேண்டும். நாட்டில் அமைதி நிலவ அரசியல், அறத்திற்கு மாறுபட்டன செய்யாத நிலையில் அமைந்திருத்தல் வேண்டும். இப்படிப்பட்ட நாட்டில் கவலையற்ற இன்ப வழிவழி பூரண அமைதியும் நிலவும் என்பதை, ‘யாண்டு பலவாக நரையிலவாகுதல்’ என்று தொடங்கும் புறப்பாட்டு விளக்குகிறது. தமிழ் இலக்கியம் காட்டுகிற மற்றொரு பண்புநெறி, இனனாதன செய்தாருக்கும் இனியவை செய்தலாம். பயின்றோர் நஞ்சு கொடுப்பினும் உண்பர் நனி நாகரிகள் என்கிறது தமிழ் இலக்கியம். இதனை வள்ளுவர்,

“பெயக்கண்டும் நஞ்சுண் டமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டு பவர்”

என்கிறார். உலகம் பண்பாடு என்ற ஒன்றையே சார்ந்துள்ளது. பண்பாடற்ற உலகு இருப்பதைவிட அழிவதே நல்லது என்கிறார்.

“பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம் அதுவின்றேல்
மாண்புக்கு மாய்வது மன்”

என்கிறது குறள். இவ்வாறு தமிழ் இலக்கியங்கள் பரந்துபட்ட விரிந்த நோக்கத்தையும் ஒப்புரவுப் பண்பையும் வளர்த்து, மக்களினத்தையும் அமைதியும் இன்பமும் நிறைந்த பண்பாட்டிற் சிறந்த பெருவாழ்வு வாழ துணை செய்து நிற்கிறது.

இலக்கியமும் கடவுள் நெறியும்

தமிழர்களின் அறிவு, உணர்ச்சி, தெளிவு போன்ற குறைவில்லாத அனுபவங்களின் மூலம் எழுந்ததுதான், கடவுள் கொள்கை. தமிழர்கள் பழங்காலத்திலிருந்தே சமய வாழ்க்கை வாழ்ந்து கடவுள் வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தனர். தாம் கண்ட கலைகளான இசை, கூத்து, ஓவியம், சிற்பம், இலக்கியம் அனைத்தையும் கடவுள் சார்பில் நின்று வளர்த்து, வளப்படுத்தி, இறைப்பணிக்கே பயன்படுத்தினர். கடவுள் வழிபாடு தமிழ் இலக்கியங்களில் உயர்நிலையாக அமைந்துள்ளது.

பதினாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தென்குமரி நாட்டில் நகரமனையத் திருக்கோயில்கள் இருந்தன. பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப்பெருவழுதி என்பானைக் காரிக்கிழார் என்னும் தமிழ்ப்புலவர் தமது பாடல் மூலம் அம்மன்னனுக்கு நல்லுணர்வு ஊட்டுகின்றார். யாருக்கும் தாழாத கொற்றக்குடை தாழ்க என்று கூறுகிறார்

“பணியிய ரத்தை நின்குடையே முனிவர்

மக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே”

என்கிறது புறநானூறுப் பாடலடிகள்.

கற்றவர்கள் போற்றும் கலித்தொகையிலும் கடவுட்கடிநகர் என்று திருக்கோயில்கள் பேசப்படுகின்றன. இன்ப, துன்ப வாழ்வில் நல்லவை நாடி கைக்கொள்ளச் சாதனமாய் இருப்பது கடவுள் நெறிகள். கடவுள் நெறியும் வழிபாட்டு உணர்ச்சியும் நல்ல தெளிவில் இருந்து உருவாக்கும் உயர்ந்த நெறிகள். இளங்கோவடிகளும் “தெய்வந் தெளிமின் தெளிந்தோர்ப் பேணுமின்” என்று அறிவுரைக் கூறி நம்மை அருள்நெறியல் ஆற்றுப்படுத்துகிறார்.

இன்றைய நிலை

இன்று தமிழர் வாழும் தமிழன்பும் மக்களிடம் மலர்ந்துள்ளது. ஆனால் பழந்தமிழ்க் கொள்கைக்கு முரண்பட்ட நிலையில் ஒரு சாரர் தமிழை வளர்க்க, தமிழர் நிலையை உயர்த்தப்பாடுபடுகின்றனர். தமிழ் வேறு, சமயநெறி வேறு என்று கருதுகின்றனர். வாழ்க்கை வேறு சமயநெறி வேறு என்று கருதுகின்றனர். தமிழர் சமயப் பண்பினை வெறுக்கின்றனர். சமுதாயத்தின் பொதுநிலையங்களாக, உணர்வூட்டும் நிலையங்களாக, கலை வளர்கூடங்களாக காட்சியளிக்கும் திருக்கோயில்களைப் புறக்கணிக்கின்றனர். எனவே பண்டையத் தமிழர் வாழ்வைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

நமது கடமை

தனிவாழ்வு, பொதுவாழ்வு இரண்டிலும் தமிழ் மொழி சிறந்த இடம்பெறச் செய்ய வேண்டும். தமிழர்களது வீட்டிலோ, மன்றங்களிலோ, அரசியலிலோ, ஆலயங்களிலோ எங்கும் தமிழ் முழுக்கம் கேட்கப்பெற வேண்டும். உழைப்பால் தமிழகத்தைச் செல்வ நாடாக்க வேண்டும். பழந்தமிழ் இலக்கிய நல்ல நெறிகளை மக்கள் பின்பற்ற வேண்டும். நகர், கிராமம் இரண்டிலும் நல்ல தொண்டர்கள் மூலம் தமிழ் நாகரிக வாழ்வைப் பரப்பி வாழ வேண்டும். கலை கலைக்காகவே எனும் நெறிப்படி, இன்பத்தமிழ் இலக்கியங்கள் காட்டுகின்ற அறப்பொருள் வாழ்வு நெறியில் நாம் வாழவேண்டும். பிற மொழிகளையும் தழுவி தமிழின் வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்த வேண்டும். உலக மக்கள் அனைவரையும் உடன்பிறந்தவராகக் கருதிப் பேரன்பு காட்ட வேண்டும்.

அலகு - 4 - சிறுகதை
நவரத்தினக் கதைகள் -

தொகுப்பாசிரியர் - முனைவர். சு. நயினார்

1. ஒருநாள் கழிந்தது - புதமைப்பித்தன்
2. பேய் ஓடிப்போச்சு - பேரறிஞர் அண்ணா
3. குறட்டை ஒலி - மு. வரதராசன்
4. தற்கொலை - கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி
5. வலம்புரிச் சங்கு - நா. பார்த்தசாரதி
6. கதவு - கி. இராஜ நாராயணன்
7. அன்பளிப்பு - கு. அழகிரிசாமி
8. தனிமை - இராஜம் கிருஷ்ணன்
9. கந்தகக் கிடங்கினிலே - தனுஷ்கோடி ராமசாமி

அலகு - 4 - சிறுகதை

நவரத்தினக் கதைகள்

தொகுப்பாசிரியர் முனைவர் சு. நயினார்

1. ஒருநாள் கழிந்தது

(புதுமைப்பித்தன்)

கதைச்சுருக்கம்:

முருகதாசர் என்ற எழுத்தாளரின் குடும்பத்தில் நடந்த நிகழ்வே ஒருநாள் கழிந்தது என்ற கதையாக இடம்பெற்றுள்ளது. முருகதாசர் என்பது அவரது புனைப்பெயர். சாகா வரம்பெற்ற கதைகளைப் படைப்பதில் வல்லவர் என்பது அவர் நினைப்பு. ஆனால், வருமானம் இல்லாத காரணத்தால் பத்திரிகை வேலையை விட்டுவிட்டு, வெள்ளைக்கார விளம்பர நிறுவனத்தில் சமீபத்தில்தான் சேர்ந்தார் சோயாபீன்சு முதல் மெழுகுவர்த்தி வரை வெளிநாட்டிலிருந்து வந்து குவியும் பண்டங்களுக்குத் திறமையாக விளம்பரங்கள் எழுதிவந்தார். தமிழ் தெரியாத வெள்ளைக்காரனுக்கே அவர்மேல் அனுதாபம் வந்ததால், மாதச்சம்பளம் முப்பது ரூபாய் கிடைத்தது. அதற்குள் அவர் குடும்பத்தை நடத்தியாக வேண்டும். அவர் மனைவி பெயர் கமலம். அவர்களுக்கு ஒரு மகள் பெயர் அலமு.

அது இரண்டாம் உலப்போர் நடந்துகொண்டிருந்த காலம். மின்சாரத்தட்டுப்பாடு, மண்ணெண்ணெய்த் தட்டுப்பாடு என்று மக்கள் துன்புற்றனர். எழுத்தாளர் என்பதால், அவருக்குக் கதை எழுதுவதற்குத் தாள் தட்டுப்பாடு. சென்னை மின்வெட்டு நேர அட்டவணையைக்கூட மதிக்காமல் இருண்டுவிடும். அப்போதெல்லாம் அறையின் எதிரில் இருக்கும் மின்விளக்குக் கம்பத்திலிருந்து வரும் வெளிச்சத்தை வைத்துச் சமாளிப்பது அவரது வழக்கம்.

அந்தி நேரம், முருகதாசர் வெளியில் சென்றுவிட்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்தார். நடுவில் இரண்டாகக் கிழிந்திருந்த பாயை விரிக்கும் வித்தையைச் செய்தார். அதுதான் அவருடைய ஆஸ்தான இருக்கை. அதில் அமர்ந்துதான் அவர் தனது படைப்புகளைப் படைப்பார். மின்சாரம் இல்லை.

அரிக்கேன் விளக்கைத் தூக்கிக்கொண்டு, கமலம் இருக்கும் சமையலறைக்குச் சென்றார். மனைவியோ புகை சூழ வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ஈரமான விறகை வாங்கி வந்ததற்காக அவரைத் திட்டினாள். தீக்குச்சிக்காக வந்த முருகதாசரிடம், அலமுவைத் தீப்பெட்டி வாங்க அனுப்பியதைத் தெரிவித்தாள். அந்தி நேரத்தில் அலமுவைக் கடைக்கு அனுப்பியதை அவர் கண்டித்தார். வீட்டு வாடகைக்காக வந்த செட்டியர், மறுநாள் வருவதாகச் சொன்னார் என்றான் கமலம். வந்தால் வெறுங்கையை வீசிக்கொண்டு போவார் என்றார் முருகதாசர். நல்லெண்ணை வாங்கிவரச் சொன்னபோது, இருட்டிய பிறகு எண்ணெய் வாங்கக்கூடாது என்று

சாத்திரம் சொன்னார் அவர். காசில்லை என்றவரிடம் மூன்று துட்டு மிளகுப் பெட்டியில் இருப்பதாகத் தெரிவித்தாள் கமலம். அவரோ, எழுத்து வேலை என்று நகர்ந்துவிட்டார்.

மகள் அலமுவுக்காகத் தெருவில் காத்திருந்தார் முருகதாசர். அவளோ ஒரு ரிக்ஷாக்காரனிடம் வம்பு செய்து, ஏறி வந்து கொண்டிருந்தாள். எதிர் வீட்டு சப் ரிஜிஸ்திராரின் மகள் பங்கஜம் ரிக்ஷாவில் போகும் போது, தான் போகக் கூடாதா? என்று பொருளாதார நிலை தெரியாது கேட்டாள் குழந்தை. அவளுடன் வாடிக்கையாகப் பொருள் வாங்கும் கடைக்குச் சென்றார் முருகதாசர். பழைய பாக்கி இரண்டு ரூபாய் ஐந்து அணா நான்கு பைசா என்று கணக்குச் சொன்னான் கடைக்காரன். மறுநாள் சம்பளம் என்றும் இல்லையென்றால் திங்கட்கிழமை வந்துவிடும் என்று சொன்னார் முருகதாசர்.

தீப்பெட்டியை வாங்கிக் கொண்டு வரும் வழியில், பல்லு மாமா வருவதாகத் தெரிவித்தாள் அலமு. நண்பர் சுப்ரமணியபிள்ளை வந்துகொண்டிருந்தார். அவருக்குப் பல் முன்னால் துருத்திக்கொண்டிருக்கும் என்பதால் அந்தப் பட்டப்பெயர். வீட்டுக்கு ஓடிய அலமு கீழே விழுந்துவிட்டாள். முருகதாசர் ஓடிப்போய்த் தூக்கினார். தோளுக்கு மேலே தொண்ணூறு; துடைத்துப்பாத்தால் ஒன்றுமில்லை என்று பாடிக்கொண்டே ஓடினாள் குழந்தை.

சுப்பிரமணிய பிள்ளை, சுந்தரம் பிள்ளை என்பவனைப் பற்றி அவரிடம் பேசினார். அவரோ, சுந்தரத்தைப் பற்றி மோசமாகப் புறம் பேசினார். அப்போது சுந்தரமே வந்துவிட்டான். முருகதாசர் வேலையை விட்டது பற்றிக் கேட்டாள். முருகதாசர் தனது எதிர்கால நாவலைப்பற்றிப் பேச ஆரம்பித்த போது பேச்சைத் திசைமாற்றினார் சுப்பிரமணியம். காப்பி வந்தது. சுப்பிரமணியின் மடியில் அலமு அமர்ந்தாள். கழுத்து டையை இழுத்துத் துன்புறுத்தினாள். சுந்தரம் உதவிக்கு வந்தும் பயனில்லை. சுப்பிரமணியம் வைத்திருந்த காப்பியில் பாதியை அலமு குடித்தாள். அந்த எச்சில் டம்ளரை வாங்கிக் கொண்டு முருகதாசர் தனது டம்ளரை தந்தார்.

சுந்தரம் முதலில் கிளம்பினார். அடுத்துச் சுப்பிரமணியம் கிளம்பும்போது அவரிடம் மூன்று ரூபாய் கேட்டார் முருகதாசர். இல்லை என்றவரின் பர்ஸில் இருந்த எட்டணாவையும் விடாமல் அவர் வாங்கிக் கொண்டார். மனைவி வந்தாள். மறுநாளுக்குக் காப்பிப் பொடி இல்லை. அந்த எட்டணாவுக்குக் காப்பிப் பொடி வாங்கி வரச் சொன்னாள். கடைக்காரனுக்காக வாங்கியது என்று அவர் தயங்கினார். “திங்கட்கிழமை கொடுப்பதாகத்தானே சொன்னீர்களாம்?” “அதற்கென்ன இப்பொழுது!” “போய்ச் சீக்கிரம் வாங்கி வாருங்கள்” “திங்கட் கிழமைக்கு?” “திங்கட் கிழமை பார்த்துக்கொள்ளுகிறது” என்று கதை நிறைவடைகின்றது.

கதைச்சிறப்பு:

சிறுகதை மன்னன் என்று புகழ்பெற்ற புதுமைப்பித்தன், 1906-ல் பிறந்து இந்திய விடுதலையான மறு ஆண்டில், 1948ல் மறைந்தவர். இயற்பெயர் சொ. விருத்தாச்சலம். திருநெல்வேலி இந்துக் கல்லூரியில் பி.ஏ. 1931-ல் பட்டம் பெற்றார். அதே ஆண்டு, கமலா என்பவரைத் திருமணம் செய்து சென்னைக்கு குடிபெயர்ந்தார். 1934லிருந்து பத்திரிகைகளில் எழுதிக்கொண்டிருந்தார். அந்த வருமானத்தை வைத்து ஒவ்வொரு நாளையும் தள்ளுவது பிரச்சனையாக இருந்தது. அப்படிப்பட்ட ஒரு நாளைக் கதையாக எழுதி, நம் கண்முன் நீட்டுகிறார் புதுமைப்பித்தன். 1939-ம் ஆண்டு போர்க் காலத் துன்பச் சூழலை கதை சித்தரித்தாலும், ஒவ்வொரு வரியிலும் நகைச்சுவையும் நையாண்டியும் துள்ளி விளையாடுகின்றன.

2. பேய் ஓடிப்போச்சு (பேரறிஞர் அண்ணா)

கதைச் சுருக்கம்:

செல்லாயி செங்கோடனின் மகளாவாள். செல்லாயிக்குப் பேய் பிடித்துள்ளது என்று 'ஓடூர்' எனும் கிராமத்தில் அனைவரிடமும் செங்கோடனே கூறுகின்றான். இந்த பேயை ஓட்டக்கூடியவர் பூசாரி 'பொன்னன்' தான் என்று செங்கோடன் தான் சுயமாக நினைத்ததுடன் அனைவரிடமும் கூறவும் செய்தான். அதுபோல பூசாரி பொன்னன் போட்ட மந்திரத்தால் தான் தன் மகள் செல்லாயிக்குப் பேய் போய்விட்டது என்றும் நம்பினான். ஊரில் அதையே அனைவரிடமும் சொல்லியும் வந்தான். செங்கோடனின் மகன் 'சுப்பு' நகரில் 'உலகம்' என்னும் பத்திரிகையில் பார்சல் கட்டும் வேலை பார்ப்பவன். அவனோ பொன்னன் பூசாரியிடம் செல்லாயியைக் கூட்டிச் சென்று பேய் ஓட்ட வேண்டாம் என்று பெற்றோரிடம் கூறினான். அந்த ஊரில் படித்தவன் என்பதால் பல்வேறு செய்திகளைப் புதிதாகக் கூறுவான். அவற்றை கிராம மக்கள் ஆர்வமுடன் கேட்பர். அவன் எது சொன்னாலும் சரியாகத்தான் இருக்கும் என்று ஊர் மக்கள் நம்பினர். பத்துக்காணி பூமிக்குச் சொந்தக்காரனால் கூட அடைய முடியாத மதிப்பு அலுவலகப் பணி சுப்புவுக்கு அக்கிராமத்தில் இருந்தது.

உலகம் பத்திரிகையில் வெளிவந்த வண்ணப் படங்களைக் கத்தரித்து, ஒரு பெரிய நோட்டுப் புத்தகத்தில் ஒட்டி, செல்லாயிடம் கொடுத்தான் சுப்பு. நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் பெண்களுக்கு அதைக் காட்டுவதுதான் செல்லாயிக்கு வேலை. இதில் சில பக்கங்களைக் கிழித்ததற்குக் கூட பேய் பிடித்ததுதான் காரணம் என்று செங்கோடன் கூறினான். ஆனால் சுப்பு அதைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. அவளது உடல்நிலை குறித்துதான் கவலைப்பட்டான்.

வேலன் கோவிந்தன் மகன். செல்லாயிக்கு கணவனாக வர உள்ளவன். தன் தந்தைபோல் கள் குடிக்காதவன். கோவிந்தனுக்கு முடக்கு நோய் வந்ததால் விவசாயத்தை வேலன் பார்த்து ஊரில் நல்ல பெயர் பெற்றவன். வேலன் ஒரு பாட்டுப்பாடிய போதுதான் தன் மீது வேலனுக்கு ஆசை உள்ளது என்பதை அவள் அறிந்தாள். ஒரு சமயம் சுப்பு செல்லாயிடம் நம் கொல்லையில் உள்ள மரத்தின் பெயரைக் கேட்டபோது பிசினி மரம் என்றாள். அருகிலிருந்து செங்கோடன் சிரித்தான். தாலி கழுத்தில் ஏறும் முன்பு வேலன் பெயரைச் சொல்லக் கூடாதாம். பிசினி மரம் வேலமரம் என்று சொன்னால் அவன் பெயர் வருகிறது என்று அவளது யோசனையைப் பாருடாப்பா என்று செங்கோடன் கூறினான்.

போதையில்லாத நேரம் பார்த்து செங்கோடன் கோவிந்தனிடம் பேசினான். தை மாதம் வேலன் செல்லாயி திருமணத்தை முடித்திடுவோம் என்றான் கோவிந்தன். வேலன் கவர்ச்சியான தோற்றமுடையவன். உயர்ந்த குணமுள்ளவன். நல்ல உழைப்பாளி. அவனிடம் செல்லாயி உள்ளன்பு கொண்டுள்ளாள். இதை அறிந்த சுப்பு இது பொருத்தமான காதல் திருமணம் என்றான்.

சுப்பு அலுவலகத்திற்குச் சென்றான். அங்கு வேலை பார்த்து வரும் பொழுது, வீட்டிலிருந்து கடிதம் வந்தது. பதில் கடிதம் எழுதினான். “எனக்கு விடுமுறை இல்லை. அதனால் கடிதம் எழுதுகிறேன் தன் தங்கைக்கு, பேயும் கிடையாது; பூதமும் கிடையாது நோய்தான் அது. நல்ல மருந்து கொடுக்க வேண்டும். வீணாக மந்திரம், மாயம் செய்து செல்லாயி உடம்பைக் கெடுத்து விடாதீர்கள். நான் ஒரு பத்து நாளில் வருகிறேன்” என்று எழுதினான். செங்கோடனும் கொஞ்ச நாள் மகன் சொன்னபடிதான் மந்திரக்காரனைக் கூப்பிடவில்லை. ஆனால் செல்லாயிக்கோ உடம்பு இளைத்தது. ஒரே மயக்கம். தலைவிரிகோலமாகிக் கிடந்தாள். கிணற்றில் குட்டையில் விழுந்து விடுவேன் என்று கூறும் அளவிற்குப் பேய் முற்றிவிட்டது. உடம்பிற்கு என்ன செய்கிறது என்று தாய் செல்லாயியிடம் கேட்டால் கண்களில் நீர் வரும். சாப்பாடு சரியாகக் கிடையாது. அழுக்குப் புடவைதான். துவைப்பது கிடையாது. இதைப் பார்த்த ஊரார் பலர், “ஏப்பா செங்கோடா நம்ம பூசாரி பொன்னனைக் கூப்பிட்டு மந்திரம் செய்யச் சொல்லு, ஏன் முழிக்கிறாய்” என்று கூறினர். கோவிந்தனும் ஒரு நாள் செங்கோடனிடம், குடிவெறியில் “மாமரத்துப் பிசாசு புடிச்சவளை, என் மகன் தலையிலே கட்டலாம்னு நினைச்சயடா.... டேய்” என்று கேட்டான். அந்த நாய் சம்பந்தமே நமக்குக் கூடாது போ என்று செங்கோடனும் கத்தினான்.

வேலன் அப்போது ஊருக்கு வந்தான். கோவிந்தன் செயல்பாட்டை செங்கோடன் சுப்புவிடம் கூறினான். சுப்புவும் அவரை மடையன் முட்டாள் காட்டுப்பூச்சி என்று முணுமுணுத்தான். பொழுதுபோக்காகப் படப்புத்தகத்தைப் பாரேன் என்று சுப்பு தங்கைக்கு யோசனை கூறினார். செங்கோடன் படப்புத்தகத்தைக் கொண்டு வந்து சுப்புவிடம் காட்டி இதைக்கூட கிழித்துவிடுகிறது என்று கூறினான்.

இது மாமரத்து பேயின் வேலை என்றான். படப்புத்தகத்தை வாங்கிப் புரட்டினான் சுப்பு. அதில் இரண்டு ஏடுகள் கிழிந்து கிடந்தன. ஒன்று ஒரு மோட்டார் படம், இன்னொன்று அலங்காரப்புருஷன் ஆகிய இரண்டு படங்கள் அவை. இவைப் பற்றிக் கேட்டால் செல்லாயி விம்முகிறாள். விளக்கம் தருவதாக இல்லை. வேலனிடம் கேட்டபோது, அவனோ யார் கண்டாங்கே என்று பேசிவிட்டான். சுப்புவிற்குக் குழப்பம் ஏற்பட்டது. இரண்டு பக்கங்களை, படங்களை மட்டும் ஏன் கிழிக்க வேண்டும்? இந்தச் சிக்கலை அறுக்காமல் இருக்கக்கூடாது என்று முடிவு செய்தான் சுப்பு. இந்தப் புத்தகம் உலகம் இதழில் வந்ததை எடுத்து சுப்பு தயாரித்ததுதானே? யார் அவன் என்று யோசித்தான். அலுவலகத்திற்குச் சென்றான். அவன் பழைய இதழ்களைப் புரட்டி, அவன் சினிமா இயக்குனர் 'சிங்' என்று கண்டுபிடித்தான்.

'கிராமக் காதல்' என்ற உன்னதமான கதையைப் படமாக்கிய செய்தியும் அதிலிருந்தது. ஒரு வேளை இயக்குநர் கிராமக் காட்சியைப் படமெடுக்கப் போயிருந்தாரோ? அப்போது செல்லாயி ஒருவேளை அவரைக் கண்டிருப்பாளோ? இயக்குநரைச் சந்தித்து கேட்டால் ஒழிய இந்தச் சிக்கல் தீராது. பார்சல் கட்டும் வேலை பார்க்கும் என்னை இயக்குநர் சந்திப்பாரா? எப்படியாவது இயக்குநரைச் சந்திக்க வேண்டும் என முடிவு செய்தான். தற்செயலாக பத்திரிகை ஆசிரியரைப் பார்க்க இயக்குநர் வந்தார். கிராமக்காதல் படம் எடுத்துள்ளேன். 'ரஷ்' போட்டுக் காட்டுகிறேன் வருகிறீர்களா? என்று ஆசிரியரிடம் இயக்குநர் கேட்டார். என்ன காரணத்தினாலோ படம் பார்க்க சுப்புவையும் அழைத்துச் சென்றார் பத்திரிகை ஆசிரியர்.

படம் ஆரம்பமானது. எருமை ஒன்று வழக்கத்திற்கு மாறாக ஓடிவந்தது. அதன் பின்பு ஒரு பெண் ஓடி வருகிறாள். அவள் செல்லாயிதான். கழுத்தில் ஒரு ரோஜா மாலை போடப்பட்டிருந்தது. அருகில் ஓர் ஆலமரம். அதனடியில் வேலன் அண்ணாந்து பார்த்தபடி படுத்திருந்தான். நவ நாகரிகமாக திராட்சைப் பழக்கொத்தை அவன் வாய்க்கு நேராகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். அத்துடன் சுப்பு பதைக்கும்படியாக வேறு ஒரு காட்சியும் காட்டப்பட்டது. செல்லாய் ஓர் ஆப்பிளைக் கடிக்கிறாள். பின்பு அதை நாகரிக உடையணிந்த ஓர் ஆடவனிடம் கொடுக்கிறாள். மறுபடியும் இவள் கடிக்கிறாள் பின்பு அவனிடம் தருகிறாள் என்பதாகக் காட்சி ஓடியது.

காட்சி மாறியது. வேலனும் செல்லாயியும் சண்டையிடுகின்றனர். செல்லாயி தலைமுடியைப் பிடித்து வேலன் இழுத்துத் துன்புறுத்தினான். செல்லாயி அவன் கையைக் கடிக்கிறாள். ஒரு மரத்தின் மீது மோதும்படி செல்லாயியைத் தள்ளுகிறாள். இப்படி சண்டை நடக்கிறது. இதைப் பார்த்த பத்திரிகை ஆசிரியர் படம் முதல் தரம் என்றார். படம் முழுவதும் தயாரானால் படஉலகிற்கே இப்படம் பெருமை தரும் என்றார் இயக்குநர். இந்தக் கிராமியப் படத்தைத் தான் படம் பிடித்த விதம் குறித்து இயக்குநர் தெரிவித்தார்.

கிராமக் காட்சியைப் படம்பிடிக்க ஒருர் என்ற கிராமம் சென்றேன். கதாநாயகி ஓய்யாரியும் நாயகன் ஓங்காரமும் வந்திருந்தனர். ஓய்யாரியின் உண்மையான பெயர் குப்பி. சிங்காரம் என்பவனைத்தான் ஓங்காரம் என்று புதுப்பெயரிட்டேன். கதாநாயகனிடம் கோபித்துக் கொண்டு கதாநாயகி ஊடல் செய்வதாகக் கதை அமைகிறது.

கிராமத்தான் ஒருவனைக் கண்டேன். ஒருவாரம் என்னிடம் வேலைக்கு அமர்த்திக் கொண்டேன். ஓய்யாரியும் ஒரு பெண்ணை வேலைக்கு அமர்த்தி கொண்டாள். அந்த இருவரும்தான் இவ்வளவு சிறப்பாக நடித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு நடித்ததாகத் தெரியாது. எல்லாம் டிரிக்ஷாட்தான். மரத்தடியில் அவனைப் படுக்கச் செய்து முதலில் படம் பிடித்தேன். பிறகு ஓய்யாரி கையிலே திராட்சையைக் கொடுத்து, அதை யாருக்கோ அவள் தருகிற பாவனையுடன் ஒரு படம் பிடித்தேன். இரண்டையும் இணைத்தவுடன் கதை உருவாயிற்று. அழகான கிராமத்தானிடம் மையல் கொண்ட நாகரிக மங்கை அவனுக்குத் தன் இதயத்தைக் காணிக்கையாக்கி அவனுடன் காதல் விளையாட்டு நடத்துகிறாள். திராட்சை தருகிறாள். என்று கதை வளர்கிறது. கிராமப் பெண்ணிடம் ஓர் ஆப்பிளைக் கொடுத்து, கடிக்கச் சொல்லிக் காட்சிகள் எடுத்தேன் என்றார் இயக்குநர். இந்த இரண்டு சாட்சிகளையும் அவசர அவசரமாக சரிசெய்து பெண்ணுக்கு அவன் தொடர்புடையக் காட்சியும் போட்டுக் காட்டினேன். அதன் விளைவுதான் அந்த அற்புதமான சண்டை என்றார் இயக்குநர்.

இதைக்கேட்ட சுப்பு இயக்குநரை ஓங்கி அறைந்தான். அடுத்த வினாடி இயக்குநர் காலைப்பிடித்துக் கொண்டான் சுப்பு. இயக்குநர் பயந்துவிட்டார். சுப்பு, செல்லாயி, வேலன் விசயத்தை விளக்கியதும் இயக்குநர் பரிதாபப்பட்டார். மோட்டாரில் ஒருருக்கு சென்று விசயத்தை வேலனிடம் விளக்கினார். என் செல்லாயி பத்தரை மாத்துத் தங்கத்தை சந்தேகப்பட்டுவிட்டேனே என்று வருந்தினான். செல்லாயிக்கும் செய்தி விளக்கப்பட்டது. அவளும் வேலனை சந்தேகப்பட்டதற்காக வருந்தினாள்.

வேலன் செல்லாயி இருவருக்கும் இடையே இயக்குநரின் வேலை மூட்டிவிட்ட சந்தேகம் நாளாவட்டத்தில் பிசாசு ஆயிற்று என்பதை வேலனும் சுப்புவும் புரிந்து கொண்டனர். ஆனால் செங்கோடனுக்குப் புரியாது. அவன் பூசாரி பொன்னனை வேண்டிக் கொண்டான். அவன் தன் வழக்கமான வேப்பிலை வீச்சை நடத்தினான். இதற்குள் உண்மை விளங்கி சந்தேகம் நீங்கிவிட்டதால் செல்லாயிக்கு இருந்து வந்த மனசஞ்சலம், அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட மனக்குழப்பம், மயக்கம், ஏக்கம், திகில் யாவும் மறைந்துவிடவே அவன் பழையபடி சிரிக்கலானான். செங்கோடன், பூசாரி பொன்னனுடைய மந்திர பலத்தாலே தன் பெண்ணைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த மாமரத்துப் பிசாசு விலகி விட்டது என்றே நம்பினான். அதையே கிராமம் முழுவதும் கூறினான். இவ்வளவு நிகழ்வும் ஆலமரத்துப் பிசாசின் வேலை என்று செங்கோடன் அறியமாட்டான்.

கதைச்சிறப்பு:

கிராமப்புறங்களில் திருமணமாகாதப் பெண்களை அவ்வூரில் இளம் வயதிலேயே இறந்தவர்கள் பேயாக வந்து பிடித்துக்கொண்டு அவர்களின் செயல், பேச்சுக்களையே அந்தப் பேய் பிடித்த பெண் பேசுவார் என்று கிராமங்களில் நம்புகின்றனர் என்பதை 'பேய் ஓடிப் போச்சு' என்னும் அறிஞர் அண்ணாவின் சிறுகதை காட்டுகிறது. திரைப்பட இயக்குநர் செய்த டிரிக்ஷாட்தான் வேலன் செல்லாயி காதல் வாழ்வில் பல்வேறு சிக்கல்களை ஏற்படுத்தியது என்பதை அறியாத செங்கோடன், மற்றும் ஊர் பொதுமக்கள் மாமரத்துப் பிசாசு பிடித்து ஆட்டுவதாக கூறுகின்றனர். ஆனால் உண்மை நிலை வேறாக உள்ளது. கிராமங்களில் பெண்களைப் பேய் பிடிக்கிறது என்பதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. அவர்களுக்கு ஏற்படும் பய உணர்வு, ஏக்கம், மனக்குழப்பம், மயக்கம், திகில், படபடப்பு, மனஅழுத்தம் போன்றவையும் இன்னும் குறிப்பாக முன்னர் இறந்தவர்களை நினைக்கின்ற பொழுது ஏற்படும் பயஉணர்வும் அந்தப் பெண்ணைப் பேய் பிடித்த மனநிலைக்கு, பித்து பிடித்த மனநிலைக்குக் கொண்டு செல்கிறது. பேய் பிடித்ததாகப் பாதிக்கப்படும் பெண்ணின் வாழ்க்கையில் வேறு ஒரு மன அழுத்தம் காரணமாக இருக்கும் என்பதும் அதை அறியாமல், பேய், பிசாசு, மூடநம்பிக்கை என்று அப்பெண்ணின் வீட்டாரும், ஊராரும் செயல்படுகின்றனர் என்பதை அண்ணாவின் இச்சிறுகதை காட்டுகிறது. பேய் என்று எதுவும் இல்லை. பழமைவாதிகள், செங்கோடன் போன்றோர் இதுபோன்ற விசயங்களில் மூடநம்பிக்கையாகச் செயல்படுவர் என்பதும் அவர்களைப் போன்றோரை சிந்தனை அளவில் மாற்ற முடியாது என்பதையும் இச்சிறுகதை காட்டுகிறது.

3. குறட்டை ஒலி (டாக்டர் மு. வரதராசன்)

கதைச்சுருக்கம்

மு. வரதராசன் எழுதியுள்ள குறட்டை ஒலி சிறுகதையில் ஒரு வீட்டின் மாடியில் ஒரு குடும்பம் உள்ளது. வடபகுதியில் ஒரு குடும்பமும் தென் பகுதியில் ஒரு குடும்பமும் உள்ளன. வடபகுதி தென்பகுதி குடும்பங்களை மேல் மாடியில் குடியிருப்பவர் கவனித்து அக்குடும்பங்களில் நடப்பனவற்றைக் கண்டு கூறுவதாகக் கதை அமைந்துள்ளது.

தென்பகுதியில் குடியிருக்கும் குடும்பம் வறுமையால் வாடி இளைத்தவர்கள். கணவன், மனைவி, ஆறுகுழந்தைகள், ஒரு பாட்டி, ஒரு நாய் என்று பெரிய குடும்பம். சுந்தர் கிழவி எப்பொழுதும் இருமிக்கொண்டிருந்தார். இருமல் இல்லாத நேரத்தில் பாக்கு உலக்கையைப் பயன்படுத்தி வெற்றிலை பாக்கை நறுக்கி உரலில் குத்திக்கொண்டே இருப்பாள். அந்த வேலையும் இல்லாத போது வருவோர், போவோரிடத்தில் மருமகளைப் பற்றி வசைபாடிக் கொண்டிருப்பாள். இடையிடையே கிழவியின் வாழ்க்கைக்கு அமைந்த தாளம்போல் அவர்கள் வளர்க்கும் நாய்

தெருவழியே போவோரைப் பார்த்து உறுமிக்கொண்டும் குரைத்துக்கொண்டும் இருக்கும். வடபகுதியில் வாழ்கின்றக் குடும்பம் செல்வம் செழித்துக் கொழுத்தவர்கள். திருமணமாகி இருபதாண்டுகள் ஆகியும் குழந்தை இல்லாமல் ஏங்குபவர்கள். அவர்களின் வீட்டில் நிறைய படங்கள் உண்டு. ஏறும்பு முதலியவை தவிர அந்தக் கணவன், மனைவி இருவர்தான். இவர்கள் வீட்டை ஏழ்மையில் வாழ்பவர்கள் விலங்கினங்களின் மீது பாசமாகவும் அவற்றைக் காப்பாற்றவும் செல்வந்தர்களைவிட அதிகம் முயல்பவர் என்பதைக் குறட்டை ஒலி சிறுகதையில் மு. வரதராசன் குறிப்பிட்டுள்ள பாங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒரு வீட்டில் தென்பகுதியில் ஏழைக் குடும்பம் ஒன்றும் வட பகுதியில் செல்வக்குடும்பம் ஒன்றும் குடியிருந்து வருகின்றன. மாடியிலும் ஒரு குடும்பம் குடியிருந்து வருகிறது. அது 'நான்' என்று இக்கதையில் குறிப்பிடப்படுகிறது. தென்பகுதியில் உள்ள குடும்பத்தில் ஏற்கனவே ஆறு பிள்ளைகள் உள்ளனர். ஏழாவதாக ஒரு குழந்தை பிறந்தது. அதே வீட்டில் ஒரு நாயும் ஐந்து குட்டிகளை ஈன்றுள்ளது. வடபகுதி வீட்டாருக்கு குழந்தை இல்லை. ஒருநாள் வெளியில் சென்ற தாய் நாய் வீட்டிற்கு வரவில்லை. முனிசிபாலிட்டியர் நாயைப் பிடித்துச் சென்றுவிட்டனர். அதனால் நாய்க்குட்டிகள் பால் குடிக்காமல் 'க்யங்' என்று கத்தின. தென்பகுதி வீட்டு பெண் தனது பிள்ளைகள் இரண்டை வெளியில் அனுப்பி தாய் நாயைப் பார்த்து வரச் சொன்னாள். அவர்கள் பார்த்து வந்தும் நாய் இருப்பிடம் தெரியவில்லை. தென்பகுதி வீட்டு ஆணும் பணிமுடித்து வந்தார். அவரையும் வெளியில் சென்று பார்த்து வரக் கூறினாள். அவரோ தாய்நாய்க்கு இல்லாத அன்பா? என்று கூறி பேசாமலிருந்துவிட்டார்.

விளக்கு வைக்கும் நேரத்தில் வடபகுதி செல்வர் மனைவி மாடிக்கு வந்து என் மனைவியிடம் ஏதோ குறை சொல்லத் தொடங்கினாள். நான் பக்கத்து அறையிலிருந்து கேட்டேன். லைசென்ஸ் பணம் கட்ட முடியாதவர்கள் நாய் ஏன் வளர்க்க வேண்டும். நாங்கள் அவர்களோடு பேசுவதே இல்லை. நீங்களாவது கொஞ்சம் சொல்லுங்கள். இரவெல்லாம் தூக்கம் இல்லாமல் போய்விடும். எடுத்துத் தொலைவில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டால் வழியில் போகிறவர்கள் ஆளுக்கு ஒன்று எடுத்துக் கொண்டு போய்விடுவார்கள். நீங்கள் வந்து சொல்லிப் பாருங்கள் என்றாள். நாளை முனிசிபாலிட்டிக்குப் பணம் கட்டி, நாயை மீட்டுக் கொண்டு வந்து காப்பாற்றலாம் என்று கூறினார்கள் என்று என்னிடம் கூறினான். இதை வடபகுதியாரிடமும் கூறிவிட்டுத்தான் வந்தாள். வடபகுதியாரைக் கதவு, சன்னல் எல்லாவற்றையும் சாத்திவிட்டுக் குட்டிகளின் ஓசை கேட்காதபடி செய்துவிட்டுத் தூங்குங்கள் என்று வந்ததாக என்னிடம் கூறினார்.

இரவு ஒன்பது மணியானது. சிறுவர்கள் உறங்கிவிட்டனர். நாய்க்குட்டிகளின் ஓசை தொடர்ந்து பாட்டுப்போல் இருந்தது. வடபகுதியில் குங்குமப் பூவும் சர்க்கரையும் கலந்து சுண்டக்காய்ச்சியப் பாலைப் பருகிவிட்டு கதவை

சாத்திக்கொண்டார்கள். தென்பகுதித் தலைவி குட்டிகளின் அருகே உட்கார்ந்து, இரக்கத்தோடு பார்த்து அவற்றை மெல்லத் தடவிக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கணவன் இளங்குழந்தையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு, மனைவி குழந்தைக்குப் பாலூட்டச் சொன்னார். அவளும் பாலூட்டினாள். சிறிது நேரம் குட்டிகளை நின்று பார்த்துவிட்டு உள்ளே சென்றுவிட்டாள்.

எல்லோரும் உறங்கிவிட்டனர் என்று கூறி படுக்கச் சென்றேன். தூக்கம் வரவில்லை. நாய்க்குட்டிகளின் ஒலி கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. ஒருமுறை வடபகுதியார் விட்ட ஏப்பம் ஒலி கேட்டது. நாய்க்குட்டிகளின் ஒலி திடீரென்று குறைந்தது. என்னவென்று மேற்குநடையில் நின்று சாய்ந்து பார்த்தேன். அந்த ஏழையின் மனைவி மண்ணெண்ணெய் விளக்கை வைத்திருந்தாள். இடதுகையில் கொட்டாங்குச்சியும் வலது கையில் பஞ்சம் வைத்திருந்தாள். பஞ்சை தன் மார்பருகே கொண்டு சென்று தன் பாலால் அதை நனைத்து, அந்தக் குட்டிகளின் வாயில் நனைத்தாள். கடைசிக் குட்டிக்கும் அதுபோல் செய்தாள். அவை தூங்கிவிட்டன. அந்த விளக்கொளியில் அவள் முகம் மலர்ந்த செந்தாமரை போல மகிழ்ச்சியோடு விளங்கியதைக் கண்டேன். என் படுக்கைக்கு வந்து படுத்தேன். ஏப்ப ஒலி வந்த திசையிலிருந்து குறட்டை ஒலி வந்துகொண்டிருந்தது.

மு. வரதராசனார் குறட்டை ஒலி சிறுகதையில் சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அக்காலத்தில் ஏழ்மைக் குடும்பங்களில் குழந்தைகள் அதிகம் இருக்கும். வறுமை, ஏழ்மை இரண்டிலும் துன்பப்பட்டாலும் ஏழைக் குடும்பம் இரக்கம் உள்ளதாக இருக்கும் செல்வக் குடும்பப் பொருள்கள் வைத்த இடத்திலேயே இருந்தன. அவர்களின் தும்மல், ஏப்பம், கொட்டாவி, குறட்டை ஒலி தவிர வேறு எந்த ஒலியும் கேட்பதில்லை, என்பதை அழகாக கதையாக்கியுள்ளார். இவர்கள் வீட்டை எட்டிப் பார்த்தால் ஒன்றும் இருக்காது. தென்பகுதி வீட்டாரின் அமாக்களம் மற்றும் அலங்கோலமும் வடபகுதி வீட்டாருக்குப் பிடிப்பதில்லை. எந்தக்குடும்பமாவது வேறு வீடு பார்த்துப் போவார்கள் என்று நினைத்தால் அதுவும் நடக்கவில்லை. இரண்டு வீட்டாரும் மனப்பொருத்தம் இல்லாமல் தனித்தனியே வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

கதைச்சிறப்பு:

மு. வரதராசன் 'குறட்டை ஒலி' எனும் சிறுகதையில் சமூகம் எவ்வாறு ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் கொண்டுள்ளது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். ஏழ்மை குடும்பங்களில் அந்தக் காலத்தில் குழந்தைகள் அதிகம் இருக்கும் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். வறுமையிலும் ஏழ்மையிலும் வாழ்ந்தாலும் அந்தக் குடும்பம் இரக்கம் கொண்டக் குடும்பமாக இருக்கும் என்பதற்குத் தென்பகுதி குடும்பம் சான்றாக அமைகிறது. நாய்க்குட்டிகளை ஈன்ற தாய்நாய் வெளியில் சென்றது. வீட்டிற்கு வரவில்லை அதன் குட்டிகள் பாலில்லாமல் கத்திக் கொண்டே கிடக்கின்றன. இதை தென்பகுதி குடும்பம் இரக்கத்துடன் பார்க்கிறது. தென்பகுதிக் குடும்பத்தலைவி தனக்கு ஏழு குழந்தைகள் இருந்தாலும் தன் வீட்டில் நாய் ஈன்ற குட்டிகளை

அவற்றின் தாய் நாய் இல்லாத சூழலை இரக்கத்துடன் பார்க்கிறாள். தன் மாப்பிலிருந்து பாலைப் பீச்சி கொட்டாங்குச்சியில் வைத்து பஞ்சில் நனைத்து நாய்க்குட்டிகளின் வாயில் ஊற்றி நனைக்கிறாள். அந்தக் குட்டிகளும் வயிறு நிரம்பி தூங்கிவிடுகின்றன.

4. தற்கொலை (கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி)

கதைச்சுருக்கம்

ஐகந்நாதன் நன்றாகப் படிப்பவன். இண்டர்மீடியட் தேர்வில் முதல் தரத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவன். ஆனால் பி.ஏ. வகுப்பில் இரண்டு முறை தேர்வு எழுதியும் தோல்வி அடைந்தது அவனுக்கு அவமானத்தைத் தந்தது. இதற்குத் தீர்வு தற்கொலைதான் என்று முடிவு செய்தான்.

இந்தச் சூழலில் மனைவி செல்லம்மாள் முகத்தில் நான் எப்படி விழிப்பேன். இந்த அவமானத்தை எவ்வாறு சகித்துக் கொள்வாள். தேர்வுக்கு நான்கு மாதத்திற்கு முன்பு தேர்விற்குப் படிக்க இடையூறாக இருப்பாள் என்று அவளது தந்தை வீட்டிற்கு அனுப்பியது நினைவிற்கு வந்தது. நான் உங்கள் படிப்பிற்குக் குறுக்கே நிற்பதில்லை, பின் என்னை ஏன் அனுப்புகிறீர்கள்? நான் இருந்தால் உங்கள் அறையைச் சுத்தம் செய்வேன். புத்தகங்களை அடுக்கி வைப்பேன். குளிப்பதற்கு வெந்நீர் போட்டுக் கொடுப்பேன். இரவில் தூங்குவதற்கு படுக்கையை விரித்துவிடுவேன். ஹோட்டலில் சாப்பிட்டுக் கொண்டு, தனியறையில் இருந்தால் இவைகளை எல்லாம் நீங்கள்தானே செய்ய வேண்டும். எனக்காக நீங்கள் மாலையில் வெளியிலிருந்து வந்ததும் அரைமணி நேரம் மாடியில் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். இதைத் தவிர வேறு எந்த வகையிலாவது உங்கள் படிப்பிற்கு இடையூறாக நான் இருக்கிறேனா? உங்களை என்னைவிட யார் நன்கு கவனிக்க முடியும் என்றாள். முதல் பரிச்சையில்தான் தவறியதற்குத் தனது மனைவியே காரணம் என்று நினைத்ததால்தான் இப்போது இரண்டாம் பரிச்சைக்கு மனைவியை ஊருக்கு அனுப்ப முடிவு செய்தான். என்னை ஊருக்கு அனுப்பினீர்களே? இப்போது தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்றீர்களா? என்று கேட்டால் எப்படி பதில் கூறுவது? என எண்ணினான்.

அடுத்த நிலையில் ஐகந்நாதன் பெற்றோர்களைப் பற்றி நினைத்த போது வயிறு பகீர் என்றது. கடினமாக உழைத்துத் தந்தை முதல் மகனாகிய என்னைப் படிக்க வைத்தார். இப்போது அவருக்கு வயதாகிவிட்டது. ரூபாய் 1500 குடும்பக்கடன் உள்ளது. இன்னும் இரண்டு புதல்விகளுக்குத் திருமணம் நடத்த வேண்டும். ஒரு பையனைப் படிக்க வைத்தாக வேண்டும். நிலத்தில் வரும் வருமானம் எப்போதும் போதாது. ஐகந்நாதனுக்கு வாங்கின வரதட்சணை ரூ. 2000 பணம் முழுவதையும் அவன் பி.ஏ. படிப்பிற்காகக் கொடுத்துவிட்டார் தந்தை. அவன்

வேலைக்குச் சென்று பணம் ஈட்டுவான் என்பதே அவர் குடும்பத்திற்கு ஆதாரமாக இருந்தது. தேர்ச்சி பெறாததற்கு அனைவரும் அதிகமாக வருத்தமடைந்தனர். இரண்டாம் முறையும் தேர்வில் தோல்வியுற்றதை எப்படிப் பொறுப்பார்கள் என நினைத்தான். அவமானத்தையும் பொருட்படுத்த வேண்டாம். மனைவி, பெற்றோரைக் கவனிக்க வேண்டாம். வரதட்சணைப் பணம் ரூ. 2000-மும் மூன்று வருடங்களில் பி.ஏ. படிப்பிற்குச் செலவாகிவிட்டது. வங்கிக் கணக்கில் மூபாய் 30 மட்டுமே உள்ளது. இன்னொருமுறை தேர்வு எழுத பணமின்றி எப்படி இயலும்? மாமனாரிடம் பணம் கேட்பதைவிட நாக்கை பிடுங்கி உயிரை விடலாம். பி.ஏ. தேர்ச்சி பெறாமல் வேலைக்குச் சேர்ந்தால் ரூ. 30, 35 சம்பளம் கொடுப்பார்கள். இதை வைத்துக்கொண்டு நகரில் மனைவியுடன் எப்படி வாழ்க்கை நடத்துவது? சென்ற வருடம் ரூ. 60 போதாமல் துன்பப்பட்டோமே? பின்னர் பெற்றோருக்குப் பணம் அனுப்புவது எப்படி? தம்பியின் படிப்பு, தங்கைகளுக்குத் திருமணம் செய்ய எப்படிச் செலவு செய்வது என எண்ணினான்.

பி.ஏ. தேர்வில் மட்டும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தால் இன்கம்டாக்ஸ் ஆபிஸில் ஓர் வேலை கிடைத்திருந்தால் சம்பளத்தை வைத்து நீ வாழ்ந்து கொள். ‘மேல் வருமானத்தை நீ எனக்கு அனுப்பிவிடு’ என்று தந்தை அடிக்கடி கூறியது அவன் நினைவிற்கு வந்தது. இன்கம்டாக்ஸில் வேலை கிடைக்காவிட்டாலும் இரயில்வேயில் 100 ரூபாய் சம்பளத்தில் வேலை கிடைத்தால் போதும். இவற்றைப் பற்றி இனி யோசிக்கக்கூடாது. தற்கொலையை மட்டுமே யோசிக்க வேண்டும் என மனதில் நினைத்தான்.

நான் இறந்துவிட்டால் மனைவி, பெற்றோரின் கதி என்னவாகும்? மனைவி வீட்டார் கொஞ்சம் வசதியானவர்கள். அவளைப் பற்றிக் கவலையில்லை. உயிரோடு இருந்தாலும் பெற்றோருக்கு உதவி எதுவும் செய்ய முடியாது. அவர்கள் அனைவரும் அளவு கடந்த துக்கத்தில் ஆழ்ந்து விடுவார்கள். உயிருடன் இருந்து அவர்கள் துன்பங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைவிட, இறந்துவிட்டால் யார் எப்படி இருந்தால் நமக்கென்ன என நினைத்தான்.

இரவு ஏழு மணியானதும் மனைவிக்கு ஒரு கடிதமும் தந்தைக்கு ஒரு கடிதமும் எழுதி உறையிட்டு, விலாசம் எழுதி மேசைமீது வைத்தான். மரண விசாரணையில் அடையாளம் தெரிய சுயவிலாசத் தாளை சட்டைப்பையில் போட்டுக்கொண்டான். மனைவிக்கு எழுதியக் கடிதத்தில், என் அன்பே நான் பரிட்சையில் இம்முறையும் நான் தவறிவிட்டேன். இனி உன் முகத்தில் விழிக்க என்னால் முடியாது. தற்கொலை, செய்து கொண்டு இன்றிரவு உயிர் விடப்போகிறேன் ஜகந்நாதன் என்று எழுதியிருந்தான். தந்தைக்கும் இதுபோலவே சுருக்கமாக எழுதியிருந்தான்.

இரவு ஒன்பது மணி. அமாவாசை இருட்டு. தென்னிந்திய இரயில்வே பாதையில் ஒரு சிறு வாய்க்கால் பாலத்தின் மீது ஜகந்நாதன் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். நட்சத்திரங்கள் கண்சிமிட்டின. மேகம் மறைந்திருந்தது. மின்னல்

வந்தது. கிழக்கே வெகு தூரத்தில் நகரில் விளக்குகள் மங்கலாகத் தெரிந்தன. வாடைக்காற்று வந்தது. நரியின் கூக்குரல் கேட்டது. ஐகந்நாதன் தண்டவாளத்தின் மீது குறுக்காகப் படுத்து கண்ணை மூடிக்கொண்டான். இதயம் 'பட்பட்' என்று அடித்தது. அவன் மனைவி, தந்தை, தாய், மாமனார், மாமியார், தம்பி. தங்கைகள் ஒவ்வொருவராக கண்முன் தோன்றி, ஐயோ பைத்தியமே இப்படிச் செய்யாதே என்று கெஞ்சுவதுபோல் தோன்றியது. இதிலிருந்து விடுபட்டு கண்ணைத்திறந்து வெகு தூரத்தில் இரயில் வருவதைக் கண்டான். அவன் முன் ஒரு பூதம் தோன்றி, உறுமிக்கொண்டு தன்னை விழுங்க வருவது போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. அப்போது கண்ணை மூடிக்கொள்ளப் போனான். அச்சமயத்தில் சுமார் ஐம்பது அடி தூரத்தில் ரயில்பாதை ஓரமாக வெள்ளைத் துணியால் முக்காடணிந்த உருவம் ஒன்று தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்டான். ஐகந்நாதனுக்கு பேய் பிசாசு மீது நம்பிக்கை இல்லாவிட்டாலும் அவனுடல் நடுங்கியது. துணிகள் வியர்த்து நனைந்தன. அவ்விடத்திலிருந்து உடனே போய்விட வேண்டும் என்று தோன்றியது. அங்கிருந்து நகர்ந்து பாலத்திற்கு வந்து அங்கிருந்து வாய்க்காலில் சத்தமின்றி இறங்கிவிட்டான். ஏற்கனவே காரிருள், பாலத்தின் நிழல் இருந்தது. அங்கு நின்று அவ்வுருவத்தைப் பார்த்து நின்றான். அவ்வுருவம் ஐகந்நாதன் படுத்திருந்த இடத்திற்கே வந்து நின்றது. முக்காட்டுத் துணியை எடுத்து இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டது. பின் தண்டவாளத்தின் மீது குறுக்காகப் படுத்தது.

ஐகந்நாதன் இதைக்கண்டு சிரித்தான். ஏதோ துன்பத்தால் தன்னைப்போலவே தற்கொலை செய்துகொள்ள வந்த மனிதன் என்று தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டான். அவனைக் காப்பாற்றாவிட்டால் அக்கொலைபாதகத்திற்கு உடந்தையாயிருந்த பாவம் தன்னைச் சேரும் என்று அவனுக்கு ஓர் உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. இரயிலும் அருகில் வந்தது. ஐகந்நாதன் அவன் மீது பாய்ந்து படுத்திருந்த உருவத்தை முதுகில் தொட்டான். அப்படியே அவ்வுருவம் பீறிட்டு துள்ளி விழுந்தது. இரயில் தன் மீது ஏறிவிட்டது என்று அவன் நினைத்தான். ஐகந்நாதன் அவனைப் பாதி தூக்கிக் கொண்டும் பாதி இழுத்துக்கொண்டும் கீழே அடியில் கொண்டு வந்து சேர்த்தான்.

கடந்த மூன்றாண்டுகளாக அலையாத இடமில்லை. போகாத அலுவலகம் இல்லை. விண்ணப்பம் எழுதி கை செத்துவிட்டது. நடந்து காலும் ஓய்ந்துவிட்டது. மனைவியையும் இரண்டு குழந்தைகளையும் காப்பாற்றியாக வேண்டும். வங்கியில் இரண்டாயிரம் பணம் இருக்கிறது. நகரில் இருந்தால் செலவாகி விடும். அதை என் குடும்பம் பயன்படுத்தட்டும். இறுதி முடிவாக பி.ஏ. பட்டத்தை சர்வகலாசாலை ரிஜிஸ்ட்ராருக்கே திருப்பியனுப்பிவிட்டு உயிரை விடும் துணிவுடன் வந்தேன். நீ ஏன் குறுக்கே நின்றாய் என்றான் மகாதேவ ஐயர். ஐகந்நாதன் சிரித்தான். பிறர் துன்பம் அறிந்து சிரிக்கும் குணமுள்ளவர் நீ என்று தெரியாமல் போயிற்று என்றான் கோபத்துடன் மகாதேவ ஐயர். என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். நான் கூறப்போவதைக் கேட்டால் நான் சிரித்ததற்குக் காரணம் உண்டென்று நீங்கள் அறிவீர்கள் என்று கூறி தான் பி.ஏ. தேர்வில் இருமுறை தோல்வியுற்றது. தற்கொலை செய்ய இங்கு வந்தது.

தாங்களைக் கண்டு பயந்தது எல்லாம் கூறினான். பி.ஏ. தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்றும் வேலை கிடைக்காததால் ரிஜிஸ்ட்ராருக்கு அனுப்பி விட்டேன்... அந்தப் பட்டம் கிடைக்காததற்காக நான் தற்கொலை செய்ய வந்தேன் என்பதை நினைத்தபோது சிரிப்பு வந்தது. இப்போது சொல்லுங்கள் நான் சிரித்தது தவறா என்று கேட்டான்.

இதைக் கேட்டதும் மகாதேவ ஐயருக்கும் கூட சிரிப்பு வந்தது. இருவரும் சிரி சிரி என்று சற்று நேரம் சிரித்தார்கள். இந்த நள்ளிரவில் இவர்களின் சிரிப்பைக் கேட்டு பூச்சிகள், தவளைகள் கத்தாமல் வாய்மூடிக் கொண்டன. அருகில் உள்ள புளியமரத்தில் தூங்கிய ஒரு பறவை கண் விழித்து கிறீச் என்று கத்தியது.

உயிரை விடும் யோசனையை மறந்துவிடுவோம் என்றார் மகாதேவ ஐயர். இன்றிலிருந்து இருவரும் உயிர் நண்பராவோம் என்றான் ஜகந்நாதன். ஒருவர் உயிரை ஒருவர் காப்பாற்றினோம். இருவரும் ஒரே மனநிலையில் உள்ளோம். நாமிருவரையும் சேர்த்து வைக்க வேண்டும் என்பது கடவுளின் எண்ணம் என்றான். நண்பர் ஒருவர் இல்லாத காரணத்தினாலே நான் இவ்வளவு விரைவில் மனம் சோர்ந்துவிட்டேன். இனிவரும் காலங்களில் உற்சாகமாக வாழ்வில் இறங்குவோம். இனி தேர்வைப் பற்றி கவலை வேண்டாம். என்னிடம் உள்ள இரண்டாயிரம் ரூபாயை வைத்துக்கொண்டு தொழில் நடத்துவோம் என்று இருவரும் கைகோர்த்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

மறுநாள் ஜகந்நாதனுக்கு அவருடைய மனைவியிடமிருந்து கடிதம் வந்தது இக்கடிதத்தில் இந்த துக்க சமாசாரத்தில் நமக்கு ஒரு சந்தோசமான அம்சமும் இல்லாமல் போகவில்லை. அத்தைக்கு என் மீது பிரியம் அதிகம். அந்தக் காலத்தில் அத்தைக்கு நான் செய்தப் பணிவிடை பலமடங்கு உயர்த்திவிட்டது. எனவே அவரது மரண சாசனத்தில் பாங்கில் அவர் பெயரில் இருந்த ரூபாய் மூவாயிரத்தை எனக்குக் கொடுத்துவிட்டதாக எழுதி வைத்துள்ளார். இந்தப் பணம் தாங்களாலே எனக்குக் கிடைத்தது என்று நினைவூட்டுகிறேன் என்னைக் கட்டாயப்படுத்தி பிறந்தகத்திற்கு அனுப்பி இருக்காவிட்டால் அத்தைக்குப் பணிவிடை செய்திருக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்காது. இப்போது அவர் எனக்குப் பணம் கொடுப்பது நிச்சயமில்லை. ஆதலால் அந்தப் பணம் முழுவதும் உங்களுக்குரியதேயாகும். உங்கள் தேர்வு முடிவு தெரிந்திருந்தால் நீங்கள் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தால் பரவாயில்லை. தேர்ச்சி பெறாவிட்டால் நாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. பட்டம் பெற்றவர்களுக்குக் கூட வேலை இக்காலத்தில் கிடைப்பதில்லை என்று பலரும் கூறுகின்றனர். வேறு எந்த வேலையும் உங்கள் இயல்பிற்கு ஒத்துவராது. அதனால் இந்தப் பணத்தை வைத்துக்கொண்டு ஏதாவது ஒரு தொழில் தொடங்கினால் என்ன? மற்றவை நேரில் என்று அந்தக் கடிதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது.

மேற்சொன்ன நிகழ்ச்சிகள் நடந்து ஐந்து ஆண்டுகளாகின்றன. இப்போது மகாதேவ ஐயரும், ஜகந்நாதனும் இணைந்து 'மகாநாதன் கம்பெனி' என்ற பெயருடன்

புத்தக வியாபாரமும் வெளியீடும் நடத்தி நல்ல இலாபம் சம்பாதித்து வருகின்றனர். ஜகந்நாதன் தந்தை மட்டும் என்னதான் இருந்தாலும் மாதம் மாதம் சம்பளமும் அதன் மீது கொஞ்சம் மேல் வரும்படியும் கிடைப்பது போல் ஆகுமா என்று சொல்லி வருகிறார்.

5. வலம்புரிச்சங்கு

(நா. பார்த்தசாதி)

கதைச்சுருக்கம்

பூமாலை யோசித்துப்பார்த்தான். அன்றைக்குச் ‘சங்கு குளிக்கப் போவதா? வேண்டாமா?’ என்று எண்ணினான். குடிசைக்குள் அவன் மனைவி கோமதி, வலி பொறுக்க முடியாமல் முனங்கிக்கொண்டிருந்தாள். ‘எப்படியும் அன்றைக்கு உச்சிப் பொழுதுக்குள் குழந்தை பிறந்துவிடும்’ என்று மருத்துவச்சி சொல்லி விட்டுப் போயிருந்தாள்.

“ஏலே, பூமாலே! இன்னிக்கு ஒரு நாளைக்குப் போவாட்டி என்னடா குடி முழுகிப் போச்சு? குழந்தை முகத்தைப் பார்த்திட்டுப் பிறகு போலாட்டா!” வயதானவளாகிய அவன் தாய் கூறினாள்.

“அதுக்கில்லே அம்மா! வருஷம் முழுதுமா சங்கு குளிக்க முடியுது? ஏதோ இந்த இரண்டு மூன்று மாசத்திலே நாலு காசு பார்த்தால்தானே உண்டு”.

காசு கிடக்குதடா... விடு! தாயும் குழந்தையுமா இவங்களைப் பார்க்கிறதை விடவா காசு பெரிசு?”

“சரி, உன் இஷ்டம்! இருக்கேன்... கண்டிராக்டர் எசுமான் கூப்பிட்டுவிடாமல் இருக்கணும்!” பூமாலை குடிசையிலேயே தங்கிவிட்டான். அன்று அவன் சங்கு குளிக்கப் போகவில்லை.

சங்கு குளிக்க மற்ற ஆட்கள் வந்திருந்தார்கள். ஆனால் பூமாலைபோல வேகமாகச் சங்கு குளிக்கக் கூடிய ஆட்கள் அந்தப் பிரதேசத்திலேயே வேறொருவரும் இல்லை. சல்லடத்தைக் கட்டிக் கொண்டு கடலில் குதித்தால், பொழுது சாய்வதற்குள் சங்குகளை வாரிக் குவித்துவிடுவான். மற்றக் கூலிக்காரர்களோ, பத்து இருபது சங்குகளைக் குளிப்பதற்குள்ளேயே மூச்சுத் திணறிக் கூலியை வாங்கிக்கொண்டு ஓடிவிடுவார்கள். நான்கு மாதங்கள்தான் அவரது காண்டிராக்டர் ஆயுள். ஆயிரக்கணக்கான பணத்தைக் கொட்டிக் கண்டிராக்டர் எடுத்திருந்தார். இந்த நான்கு மாதங்களுக்குள் லாபம் பார்த்தால்தான் உண்டு. இல்லையானால், நஷ்டமடைந்து கையைச் சுட்டுக்கொண்டு போகவேண்டியதுதான்.

“இன்றைக்கு ஏண்டா பூமாலையை இன்னும் காணோம்?” என்று கேட்டார் பரமசிவம்.

“அவன் பெஞ்சாதி பிள்ளைத்தாச்சியா இருக்காங்க... அதுக்கு இன்றைக்கு நாளுங்க... அதனாலே அவன் வரமாட்டானுங்க...”

“நான் கையோட கூட்டிக்கிட்டு வரச்சொன்னேன்னு போய்க் கூட்டிக்கிட்டு வாடா!... உடனே திரும்பிடலாம்னு சொல்லு. அப்பொழுதுதான் பயல் வருவான்...”

காண்டிராக்டர் பரமசிவம்பிள்ளையின் கட்டளையைச் சிரமேல் தாங்கிக் கொண்டு பூமாலையைக் கூட்டி வருவதற்குப் புறப்பட்டான். ஒரு கூலியாள்.

காலை எட்டு மணிக்குமேல் ஆகிவிட்டது. தூத்துக்குடி துறைமுகத்திலிருந்து கொழும்புக்குச் செல்லும் முதல் கப்பல் புறப்படுவதற்குத் தயாராக ஒலியை முழக்கிக்கொண்டிருந்தது. துறைமுகத்தில் போவோரும் வருவோருமாக ஒரே கூட்டம். கடல் நீரின் முடை நாற்றத்தை ஏற்றுமதி இறக்குமதிக்காக குவிக்கப்பட்டிருந்த சாமான்களின் வாடை அமுக்கிக் கொண்டிருந்தது. பரமசிவம் பிள்ளையும் அவருடைய கூலியாட்களும் பூமாலையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் சங்கு குளிக்கச் செல்லவேண்டிய பகுதி கடலில் சிறிது தொலைவு தள்ளி இருந்தது. அங்கே போவதற்குப் பெரிதும் சிறிதுமாகப் படகுகள் துறைமுகத்தில் தயாராக இருந்தன.

போனவன், அரை நாழிகையில் பூமாலையோடு திரும்பி வந்து சேர்ந்தான்.

“ஏண்டா பூமாலே! குழந்தை பிறந்தால் வீட்டிலேயிருந்து ஆள் அனுப்பமாட்டாங்களா? அதற்காக நீ வீட்டிலேயே இருக்கணுமோ?” என்று கேட்டார் பரமசிவம்.

“இல்லீங்க... அம்மா சொல்லிச்சுங்க... இன்றைக்கு ஒரு நாளைக்கு மட்டும் போகவேண்டாம்னு...”

“போடா போ! ஒரு நாள் சம்பாத்தியத்தை வீணாக்கணும்கிறாயே, சல்லடத்தைக் கட்டிக்கிட்டு வேலையைப் பாருடா! குழந்தை பிறந்த தகவல் வந்த உடனே உன்னை வீட்டுக்கு அனுப்பிடுறேன்...”

“இல்லை எசமான்! இன்றைக்கு வேண்டாமுங்க... என் மனசு சரியாயில்லீங்க. ஞாபகத்தை எல்லாம் வீட்டிலே வைச்சிக்கிட்டு இங்கே வேலை செய்யறதுன்னா...?”

“அட சரிதான்! பெரிய மனசைக் கண்டவன் கணக்காகப் பேசுகிறாயே? நான் சொல்கிறேன் கேளு பூமாலே!” பரமசிவம்பிள்ளை வற்புறுத்தினார்.

பூமலை துணிந்து மறுக்கும் சக்தியை இழந்தான். வேறு வழியில்லை சல்லடத்தைக் கட்டிக்கொண்டு மற்றக் கூலியாட்களோடு படகில் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டான். காண்டிராக்டர் பரமசிவம்பிள்ளை, பூமாலையைச் சம்மதிக்கவைத்த மகிழ்ச்சியோடு தாமும் ஒரு தனிப் படகில் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டார். படகுகள் முத்துக் குளித்தல், சங்கு குளித்தல் முதலியவற்றுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த கடல்பகுதியை நோக்கிச் சென்றன.

விநாடிக்கு விநாடி பின்னுக்கு நகர்ந்து மங்கிக் கொண்டிருக்கும் துறைமுகத்தையும், ஊரையும் கரையையும் வெறித்துப் பார்த்தவாறே படகில் போய்க் கொண்டிருந்தான் பூமலை. அவன் மனதில் நிம்மதி இல்லை. வழக்கம்போல் நிறையச் சங்குகளை வாரிக் குவிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையும் இல்லை. வேண்டா வெறுப்பான ஒரு மனநிலை.

“டேய்! பூமாலைக்கு என்ன குழந்தை பிறக்குமடா?”

“ஆம்பளைக் கொழந்தைதாண்டா...”

“இல்லேடா! பொம்பளைக் குழந்தைதான்!”

“என்ன பந்தயம்டா கட்டறே?”

“இன்றைக்குச் சங்கு குளிக்கிற கூலி முழுதும்டா...!”

“அட! என்ன குழந்தையானால் என்ன? நல்லதாகப் பிறக்கட்டும். அதுதான் வேணும். நீங்க ஏண்டா பந்தயம் போட்டு மடியறீங்க? கூட இருந்த கூலிக்காரர்கள், வேடிக்கையும் விளையாட்டுமாக ஏதேதோ பேசிக்கொண்டே வந்தனர். பூமாலை அதில் கலந்துகொள்கிறவனைப் போலச் சிரித்துத் தலையைக் குனிந்துகொண்டானே ஒழிய, மனமார அவனால் அந்தக் குதூகலத்தில் ஈடுபடமுடியவில்லை.

படகுகள் குறிப்பிட்ட இடத்தை அடைந்தன. உடலின் சூடு குறையாமல் இருப்பதற்காகக் கொழுப்புக் கலந்த ஒரு வகை எண்ணெயைச் சங்கு குளிப்பவர்கள் எல்லோரும் தடவிக்கொண்டிருந்தார்கள். பூமாலை சும்மா உட்கார்ந்திருந்தான்.

“ஏய் பூமாலை! நீ என்ன சும்மா குந்திகிட்டிருக்கே? எண்ணெய் பூசிக்கிட்டு இறங்கு, சொல்கிறேன்... வீட்டை நினைச்சுக் கவலைப்படாதே. எல்லாம் நல்லபடியாக முடியும்...!” பரமசிவம் பிள்ளை இரைந்தார்.

‘ பூமாலை, கொழுப்பு எண்ணெயைச் சூடு பறக்கத் தேய்த்துத் தடவிக் கொண்டான்.

சங்கு குளிப்பவர்கள், நாலா திசைகளிலும் முங்கி எடுத்துக்கொண்டு வருவதற்கு வசதியாகப் படகோட்டிகள் படகுகளை ஒருவிதமான வியூகத்தில் வளைத்து நிறுத்தினார்கள்.

ஆட்கள் ஒவ்வொருவராகக் கடலில் குதித்தனர். கடைசியாகப் பூமாலை குதித்தான். ஆவலோடு கடற் பரப்பைப் பார்த்துக் கொண்டு படகில் உட்கார்ந்திருந்தார் கண்டிராக்டர் பரமசிவம்பிள்ளை.

நேரம் ஆக ஆகப் படகுகள் சங்குகளால் நிறைந்து கொண்டிருந்தன. பூமாலை ஒருவன் மட்டும் மற்றவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து எடுத்த அவ்வளவு சங்குகளையும் போல இரண்டு மடங்கு எடுத்துக் குவித்திருந்தான் பரமசிவம் பிள்ளைக்குப் பரம சந்தோஷம். உச்சிப்போழுது ஆகிவிட்டது. எல்லாக் கூலியாட்களும் அலுத்துப் போய்ப் படகுகளில் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டு சோற்று மூட்டைகளை அவிழ்க்க ஆரம்பித்து விட்டனர்.

பூமாலை இன்னும் சங்கு குளித்துக் கொண்டதான் இருந்தான்.

போதும்டா பூமாலை! வா! படகில் ஏறு. சாப்பாட்டுக்கு மேலே மறுபடியும் பார்க்கலாம்!” பிள்ளை அவனைக் கூப்பிட்டார்.

“இருங்க எசமான்!” கடைசித் தடவையாக ஒரே ஒரு முங்கு போட்டு வந்துடறேன்.”

“சரி செய்து பார்!...” பூமாலை முங்கினான். அவன் தலை தண்ணீருக்குள் மறைந்ததும் கரைப் பக்கமிருந்து படகு ஒன்று வருவதைக் கவனித்தார் பரமசிவம்

பிள்ளை. படகு அருகில் வந்தது. பூமாலையின் தம்பி அதைச் செலுத்திக்கொண்டு வருவதைக் கவனித்தார் அவர்.

அவனுடைய தோற்றத்தையும், முகபாவத்தையும் கவனித்ததுமே அவருக்குத் தெரிந்துவிட்டது விஷயம்.

“என்னடா! இவ்வளவு அவசரமாய்ப் படகிலே வந்திருக்கே?”

“கோமதிமதினி காலமாயிடிச்சங்க. அண்ணனைக் கூட்டிட்டுப் போக வந்தேன்”.

“ஐயையோ!”... குழந்தை பிறக்கலையாடா?”

“அது பொறக்கும் போதே செத்துப் போய்த்தான் பிறந்திச்சிங்க... மதினி அதுக்கப்புறம் வலி எடுத்து வேதனை தாங்க முடியாமே...”

“அட கண்ணாவியே...!” அவர் பூமாலையின் தம்பியை விசாரித்து கொண்டிருந்தபோது கடல் நீர் அலம்பி வடிந்தது. பூமாலை ‘குபுக்’கென்று வெளியே வந்தான்.

‘எசமான், எசமான்! இதோ பாருங்க, என் கையிலே வலம்புரிச் சங்கு! அதிர்ஷ்டம்னா இதுல்லே அதிர்ஷ்டம்!’ பூமாலை மூச்சுத் திணறி நீரின் மேல் தத்தளித்துக்கொண்டே வலது கையை அலைக்கு மேல் உயர்த்திக் காட்டினான். எல்லோரும் வியப்புத் தாங்காமல் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

‘வலம்புரி சங்கு’ என்றால் சாதாரணமானதா அது? ஒரு சங்கே லக்ஷக்கணக்கில் விலை போகக்கூடியது. நூறு இருநூறு வருஷங்களுக்கு ஒருமுறை எப்போதாவது அபூர்வமாகக் கடலில் கிடைக்கக்கூடியது. இதை வைத்திருப்பவர்களுக்குச் சகல சித்திகளும் கூடிவரும் என்பதனால் சமஸ்தானாதிபதிகளும் கோடிஸ்வர்களும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வாங்குவதற்கு ஓடி வருவார்கள்.

பரமசிவம்பிள்ளை கண்களை அகல விரித்துப் பார்த்தார். பூமாலையின் கையில் ஒரு நல்ல செவ்விளநீர் அளவுக்கு வலப்புறம் வளைந்து திருகிய அற்புதமான வலம்புரிச் சங்கு ஒன்று இருந்தது. ஒரே மகிழ்ச்சி ஆரவாரம். பூமாலை அதைப் படகில் வைக்கக் கையைத் தூக்கினான்.

“அண்ணாச்சி கோமதிமதினி காலமாயிடிச்ச...” விக்கி அழுதுகொண்டே பூமாலையின் தம்பி அவன் அருகில் படகைக் கொண்டு வந்தான்.

விலை மதிக்க முடியாத வலம்புரிச் சங்கு, பரமசிவம் பிள்ளையின் படகில் விழுவதற்குள் பூமாலையின் கையிலிருந்து நழுவிக்கடலில் விழுந்தது.

“ஐயோ! பூமாலை... அது ஆழத்திலே போகுதுடா... எடு! எடு! எடுடா... லக்ஷக்கணக்கில் பெறும்டா...” அவர் இரைந்து கத்தினார்.

பூமாலை எடுக்கவில்லை. தம்பியின் படகைப் பிடித்துக்கொண்டு உணர்வுகளைச் சோகத்தில் புதைத்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

பரமசிவம்பிள்ளை துடித்தார். பூமாலை அசையவில்லை. “டேய்! அப்புறம் சோறு தின்னலாம். நீங்க குதிச்சு எடுங்கடா!” சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த

மற்றவர்களைத் தூண்டினார். அத்தனை கூலியாட்களும் உடனே சாப்பிடுவதை நிறுத்திவிட்டுத் தண்ணீரில் குதித்தனர். தமக்குத் திடீரென்று கிடைத்த வலம்புரிச் சங்கை இழந்த சோகத்தில் அவன் மனைவியையும் குழந்தையையும் இழந்து நின்றான் என்பது கூட அவருக்கு மறந்துபோய்விட்டது.

‘அட! நாசமாய்ப் போகிற பயலே! அவன் சங்கைப் படகில் வைத்துவிட்டுக் கரையேறினபின் உன் சமாசாரத்தைச் சொல்லித் தொலைச்சா என்ன! நல்ல சமயத்தில் கெடுத்துவிட்டாயேடா!’ அவர் பூமாலையின் தம்பியைத் திட்டினார். அந்தச் சின்னப்பயல் அவரை முறைத்துப் பார்த்தான். பூமாலை கேவிக் கேவி அழுதுகொண்டிருந்தான். அவன் தம்பி கைகொடுத்துத் தூக்கி அவனைப் படகுக்குள் ஏற்றிக்கொண்டு கரையை நோக்கிச் செலுத்தினான்.

பரமசிவம்பிள்ளை உள்ளே முங்கிய மற்ற கூலிகளை எதிர்பார்த்து ஆவலோடு காத்திருந்தார். ஒவ்வொருவனாக வெளிவந்தான்.

‘எசமான்! அது அகப்படலீங்க. அத்தனை கூலிகளும் இதே பதிலைத்தான் கூறினார்கள். திடீரென்று கண் பெற்றுப் பிறகு உடனேயே பழைய குருடனாக ஆனாற்போல இருந்தது அவர் நிலை. இன்னும் பத்து வருஷங்கள் இதே கண்டிராக்கு எடுத்தாலும் பெறமுடியாத லட்சாதிபதிப் பதவியை இந்த ஒரே ஒரு வலம்புரிச் சங்கின் மூலம் அவர் பெற்றிருக்க முடியும். அதைப் பூமாலை கெடுத்துவிட்டான்! பூமாலையின் தம்பியையும் அவன் கொண்டுவந்த இழவுச் செய்தியையும் அவர் வாய் ஓயத் தூற்றினார்.

‘எப்படியும் அந்த வலம்புரிச் சங்கை எடுக்காமல் விடுவதில்லை என்று உறுதி பூண்டுவிட்டார் அவர். கூலிகளைத் திரும்பத் திரும்ப அதே இடத்தில் மூழ்கச் செய்தார். சங்கு குளிப்பதில் பூமாலைக்கு அடுத்தப்படித் திறமைசாலிகளாக வேறு சிலரை வருவித்துக் குளிக்கும்படி ஏவினார். எல்லோரும் சேர்ந்து ஏமாற்றும் ஒன்றையே அவருக்கு அளித்தார்கள். வலம்புரிச் சங்கு கிடைக்கவே இல்லை. ஏமாற்றத்தின் நடுவே விளைகின்ற ஆத்திரம் பஞ்சுப் பொதியின் இடையே விழுகின்ற நெருப்புத் துண்டு போலப் பயங்கரமானது.

நீண்ட நேர ஆலோசனைக்குப் பிறகு போலீஸ் ரிப்போர்ட் செய்வது என்ற முடிவுக்கு வந்தார் பரமசிவம்பிள்ளை.

‘என்னிடம் வெகு நாட்களாகச் சங்கு குளிக்கும் கூலியாக வேலை பார்த்து வரும் பூமாலை என்பவன் நேற்றுக் காலை லக்ஷக்கணக்கான ரூபாய்கள் விலையுள்ளதும் எனக்குச் சேர வேண்டியதுமான ஒரு வலம்புரிச் சங்கைக் கடலில் எறிந்துவிட்டான். அவன் எறிந்த இடத்தில் அவனையே மூழ்கச் செய்து அந்தச் சங்கை எடுத்துக் கொடுத்து உதவவேண்டும். அல்லது அவனைத் தகுந்த நடவடிக்கையின் பேரில் சரியானபடி தண்டிக்க வேண்டும்.

பெரும்பான்மை பொய்யும் சிறுபான்மை மெய்யும் கலந்த இந்த ரிப்போர்ட்டைப் போலீஸுக்கு மறுநாள் காலையில் பரமசிவம்பிள்ளை அனுப்பி வைத்தார். அதோடு நேரில் போய்ப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரைச் சந்தித்து ‘சார், நீங்கள் அந்தப் பயலை

மிரட்டி அழைத்துக்கொண்டுவந்தால் எப்படியும் சங்கைப் போட்ட இடத்திலிருந்து எடுத்துக் கொடுத்துவிடுவான்” என்று அவர் கூறியிருந்தார்.

“நீங்கள் சங்கு குளிக்கும் துறையில் தயாராக இருங்கள்! நான் அந்தப் பயலுடைய குடிசைக்குப் போய் ஆவனை அதட்டி அங்கே இழுத்துக் கொண்டு வருகிறேன். எப்படியும் அந்த வலம்புரிச் சங்கை எடுத்துவிடச் செய்வோம்” என்று இன்ஸ்பெக்டரும் வாக்களித்தார்.

வலம்புரிச் சங்கு என்றால் அது இலேசான விஷயமா? பரமசிவம் பிள்ளை தலைகீழாக நின்றாவது அதை எடுத்தாக வேண்டும் என்று உறுதியான மனத்தோடு இருந்தார்.

குழந்தையையும் தாயையும் கொண்டுபோய்ப் பொசுக்கிவிட்டு வந்த வேதனையோடு குடிசைத் திண்ணையில் சுருண்டு விழுந்துகிடந்தான் பூமாலை. நேற்றும் சரி, இன்றும் சரி. அவன் சாப்பிடவில்லை. எதுவும் தோன்றாமல் அழுதுகொண்டேயிருந்தான். உள்ளே பூமாலையின் தாய் இரைந்த குரலில் ஒப்பாரி வைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

‘வரம்புரிச் சங்கு கைநழுவிட்டுதேயின்னு துடிச்சானே தவிர அண்ணாச்சி சம்சாரத்தையும் குழந்தையையும் பறிகொடுத்துவிட்டு நிற்கிறேன்னு அந்தக் கண்டிராக்டர் கொஞ்சமாவது வருத்தப்படவில்லையே? அவனுக்கு என்ன திமிரு?’ என்று தமக்குள் பரமசிவம்பிள்ளையைக் கறுவிக் கொண்டுருந்தான் பூமாலையின் தம்பி.

போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரும் இரண்டு மூன்று காண்ஸ்டபிள்களும் அமைதியாகக் குடிசை வாயிலுக்கு வந்தனர். திண்ணையில் சுருண்டு கிடந்த பூமாலையை அவன் தூங்குவதாக எண்ணிக்கொண்டு கைத்தடியினால் தட்டினான் ஒரு காண்ஸ்டபிள். முழித்துக்கொண்டிருந்த பூமாலை துள்ளி எழுந்தான். இன்ஸ்பெக்டர் அவனை அருகில் வருமாறு சைகை காட்டி அழைத்துக்கொண்டு போனார். அவனிடம் விஷயத்தைக் கூறினால், அவன் ஏதாவது குழப்பம் விளைவிப்பான் என்று எண்ணியே அவர் இப்படிச் செய்தார்.

‘என்னை எங்கே கூட்டிக்கிட்டுப் போறீங்க? நான் ஒண்ணும் தப்புத் தண்டாச் செய்யலீங்களே? குழந்தையையும் மனைவியையும் பறிகொடுத்திட்டுச் சாகமாட்டாமல் இருக்கிறவனை நீங்க வேறே...’

“ஏய் பூமாலை! பேசாமல் வரமாட்டே? இப்போ நீ ஜெயிலுக்குப் போகும்படியான நிலை உனக்கு வந்திருக்கு. அதிலிருந்து நீ தப்ப வேண்டுமானால், நான் சொல்கிறபடி ஒழுங்காகச் செய்துவிடு”.

“ஐயையோ! அப்படி நான் என்னங்க செய்தேன்? ஒரு பாவமும் தெரியாதுங்களே!” என்று அழுதான் அவன்.

“புளுங்காதே, அப்பனே! நேற்று சங்கு குளிக்கிறபோது ஒரு வலம்புரிச் சங்கைக் கடலிலே போட்டுட்டே இல்லே, அதை இன்றைக்கு எடுத்துக் கொடுக்கலென்னா ஜெயில்தான், அடிதான், உதைதான் ஆமாம், பார்த்துக்க...”

“நான் அதை வேணும்னு போடலீங்களே? அதை எடுத்துக்கிட்டு வெளியிலே வந்தப்போ என் சம்சாரம் பிரசவிச்ச குழந்தையோடு செத்துப் போயிட்டாளுன்னு தம்பி வந்து சொன்னாங்க. அந்த அதிர்ச்சியிலே அது தவறி விழுந்திடிச்சங்க...”

‘அதெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியாது! கண்டிராக்டர் பரமசிவம் பிள்ளை ரிப்போர்ட் பண்ணியிருக்காரு. நீ திரும்பக் குளிச்சு அதை எடுத்தாலொழிய உன்னை இலேசில் விடமாட்டோம்.’

இன்ஸ்பெக்டர் மிரட்டினார். கான்ஸ்டபிள்கள் பூமாலையைப் பிடித்து இழுத்தபடியே, அவன் ஓடிவிடாமல் ஜாக்கிரதையாகக் கொண்டு போனார்கள்.

துறையில் பரமசிவம்பிள்ளை ஆட்களோடும், படகுகளோடும் காத்துக்கொண்டிருந்தார். இன்ஸ்பெக்டர், கான்ஸ்டபிள்கள் பூமாலையோடு வந்து சேர்ந்ததும் படகுகள் சங்கு குளிக்கும் இடத்துக்குப் புறப்பட்டன.

முதல்நாள் வலம்புரிச் சங்கு விழுந்த இடத்துக்கு வந்ததும் படகுகள் அன்றுபோலவே வியூகமாக நிறுத்தப்பட்டன. இன்ஸ்பெக்டரும், பரமசிவம்பிள்ளையும் பூமாலையைத் தூண்டினர்.

“எசுமான்! இப்பொழுது என் மனசு படுகிற சங்கடத்திலே என்னாலே தண்ணீருக்குள்ளே மூச்சு அடக்க முடியாதுங்க. இரண்டு நாளாகப் பட்டினிவேறே. இன்னைக்கு வேண்டாம். இன்னொரு நாள் பார்க்கலாமுங்க”.

பூமாலை காலில் விழாத குறையாக அவர்களைக் கெஞ்சினான். ஆனால், அவர்கள் அவனை இறங்கித்தான் ஆகவேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடித்தனர். சல்லடம் மாதிரி வரிந்து கட்டிக்கொண்டான். எண்ணெய் படகில் இருந்தது. அதைத் தடவிக்கொண்டான். இன்னும் சிறிது நேரம் அவன் தாமதித்தால் அவர்களே பிடித்துத் தள்ளிவிடுவார்கள் போல் இருந்தது. மூச்சை அடக்கி தம் பிடித்துக் கொண்டுக் கடலில் குதித்தான். வலம்புரிச் சங்கு கிடைத்துவிடும் என்று அவன் ஆவலோடு குதித்து மூழ்கிய இடத்தையே உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் பரமசிவம்பிள்ளை.

கால் நாழிகை ஆயிற்று! அரை நாழிகை ஆயிற்று! அதற்கு மேலும் ஆயிற்று! பொறுமை இழந்த பிள்ளை வேறொரு ஆளையும் பூமாலையைப் பின்பற்றி அதே இடத்தில் குதிக்கச் சொன்னார். ஆள் குதித்தான். குதித்தவன் சீக்கிரமே எதையோ பற்றி இழுத்துக்கொண்டு மேலே வந்துவிட்டான்.

‘ எல்லோருடைய கண்களும் ஆவலோடு கடலிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட பொருள் என்னவென்று தேடின.

அவன் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வந்தது வேறொன்றுமில்லை. பூமாலையின் பிணம்! கான்ஸ்டபிள்கள் தண்ணீரில் இருந்தவனுக்கு உதவியாகக் கைக்கொடுத்துத் தூக்கினார்கள். பூமாலையின் சவம் படகுக்கு வந்தது.

என்ன ஆச்சரியம்! சவத்தின் வலது கையில் அந்த வலம்புரிச் சங்கு இறுகப் பிடித்துக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது!

போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரும், பரமசிவம்பிள்ளையும் தங்களையும் மறந்து ‘ஆ’ வென்று அதிசயத்தால் கூவினர்!

சங்கை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறபோது மூச்சுத் தாங்காமல் இறந்திருக்கணுமுங்க! மற்றவன் முணுமுணுத்தான். பரமசிவம் பிள்ளை பிணத்தின் வலது கையிலிருந்து சிரமப்பட்டு அதைப் பிரித்து எடுத்தார்.

பூமாலை இறந்ததைப் பற்றிய நினைப்பே பரமசிவம் பிள்ளையின் மனத்தைவிட்டு மறைந்தது. சரித்திரப் புகழ் பெற்றதும் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை தோன்றக்கூடிய அபூர்வப் பொருளுமான வலம்புரிச் சங்கைப் பார்த்ததும் அவர் மெய்மறந்து போனார். இத்தகைய தெய்வீக மதிப்பு வாய்ந்த வலம்புரிச் சங்கு யாருக்கேனும் எளிதில் கிடைத்துவிடுமா? ஜன்ம ஜன்மாந்திரங்களில் செய்த நல்வினையின் பயனால் கண்டிராக்டர் பரமசிவம்பிள்ளைக்கு அது கிட்டியது. அதுவும் அந்த வலம்புரிச் சங்கு கிடைத்ததில் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி இருந்தது. அவருக்கு எதிர்பாராமல் கிடைத்தது ஒன்று. ஒருமுறை கிடைத்துக் கைநழுவிப் போன பொருள், மாண்டவன் மீண்டதுபோல் மீண்டும் அவரது சாகசத்தினால் கிடைத்தது. ஆக இரண்டு. இந்த மகிழ்ச்சி மிகுதியில் அவர் திணறியதில் வியப்பு என்ன இருக்கிறது?

வலம்புரிச் சங்கு அற்புதமாகத்தான் இருந்தது. லக்ஷக்கணக்கிலென்ன? கோடி ரூபாய்கூடப் பெறும் இது!” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

வலம்புரிச் சங்கை வைத்திருப்பவர்களுக்கு அஷ்ட ஐசுவரியமும் பெருகுமென்கிறார்களே? அது நிஜம்தானா? நிஜமானால் அந்தப் பாவி பூமாலை ஏன் மூச்சுத் திணறிப்போய் இறந்தான்? அதைப்பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்க யாருக்கும் அவகாசம் இருக்கவில்லை!

6. கதவு

(கி. ராஜநாராயணன்)

கதைச்சுருக்கம்

கதவு ஆட்டம் ஆரம்பமாகிறது. பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தைகளும் ஆரவாரத்தோடு கலந்துகொண்டார்கள். “எல்லோரும் டிக்கட் வாங்கிக் கொள்ளுங்க” என்றான் சீனிவாசன். உடனே “எனக்கொரு டிக்கட், உனக்கொரு டிக்கட்” என்று சத்தம் போட்டார்கள்.

“எந்த ஊருக்கு வேணும்? ஏய் இந்த மாதிரி” இடிச்சித் தள்ளினா என்ன அர்த்தம்.... அப்புறம் நான் விளையாட்டுக்கு வரமாட்டேன்.

இல்லை, இல்லை இடிச்சித் தள்ளலெ”.

“சரி எந்த ஊருக்கு டிக்கட் வேணும்?”

குழந்தைகள் ஒருவருக்கொருவர் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டார்கள். ஒருவன் திருநெல்வேலிக்கு என்று சொன்னான். “திருநெல்வேலிக்கு! திருநெல்வேலிக்கு!” என்று கூப்பாடு போட்டுச் சொன்னார்கள் எல்லோரும்.

லட்சுமி ஒரு துணியால் கதவைத் துடைத்துக்கொண்டிருந்தாள். சீனிவாசன் வெறுங்கையால் டிக்கட் கிழித்துக்கொடுத்து முடித்ததும், கதவில் பிடித்து

தொங்கிக்கொண்டார்கள். சிலர் கதவை முன்னும் பின்னும் ஆட்டினார்கள். தன்மீது ஏறி நிற்கும் அக்குழந்தைகளை அந்த பாரமான பெரிய கதவு, பொங்கிப் பூரித்துப்போய் இருக்கும் அக்குழந்தைகளை, வேகமாக ஆட்டி மகிழ்வித்தது. திருநெல்வேலி வந்தாச்சி என்றான் சீனிவாசன். எல்லோரும் இறங்கினார்கள். கதவைத் தள்ளியவர்கள் டிக்கட் வாங்கிக் கொண்டார்கள். ஏறினவர்கள் தள்ளினார்கள். மீண்டும் கதவாட்டம் தொடங்கியது.

அது பழைய காலத்துக் காரை வீடு. பெரிய ஒரே கதவாகப் போட்டிருந்தது அந்த வீட்டுக்கு. அதில் வசித்துவந்தவர்கள் முன்பு வசதி உள்ளவர்களாக வாழ்ந்தவர்கள். இப்பொழுது ரொம்பவும் நொடித்துப் போய்விட்டார்கள். அந்த வீட்டிலுள்ள குழந்தைகளில் மூத்ததற்கு எட்டு வயது இருக்கும். பெயர் லட்சுமி. அடுத்தவன் சீனிவாசன். ஆறு வயது இருக்கும். இன்னொரு கைக்குழந்தை.

அம்மா காட்டுக்கு வேலை செய்யப் போய்விடுவாள். அப்பா மணிமுத்தாறில் கூலிவேலை செய்யப் போய்விட்டார். லட்சுமியும், சீனிவாசனும் கைக்குழந்தையை தாய் காட்டிலிருந்து வரும்பரை வைத்துக்கொண்டு கதவோடு விளையாடிக்கொண்டிருப்பார்கள். ஒருநாள் தெருவில் ஒரு தீப்பெட்டிப் படம் ஒன்றை லட்சுமி கண்டெடுத்தாள். படத்தில் ஒரு நாய் இருந்தது. அழுக்காக இருந்ததால் படத்தில் எச்சிலைத் துப்பித் தன் பாவாடையால் துடைத்தாள். இதனால், சில இடங்களில் இருந்த அழுக்கு படம் பூராவும் பரவிற்று. ஆனால் லட்சுமிக்கு மிகவும் திருப்தி. படம் சுத்தமாகிவிட்டது என்று.

படத்தை முகத்துக்கு நேராகப் பிடித்து தலையைக் கொஞ்சம் சாய்த்துக்கொண்டு பார்த்தாள். அப்புறம் இந்தப் பக்கமாகச் சாய்ந்துகொண்டு பார்த்தாள். சிரித்துக் கொண்டாள். காண்பிக்கப் பக்கத்தில் யாராவது இருக்கிறார்களா என்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். ஒருவரும் இல்லை. வீட்டை நோக்கி வேகமாக நொண்டி அடித்துக்கொண்டே போனாள். சந்தோஷம் தாங்கமுடியாமல் லட்சுமி வீட்டுக்கு வந்தபோது, சீனிவாசன் நாடியைக் கையில் தாங்கிக்கொண்டு வாசல் படிக்கட்டில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனைக் கண்டதும் லட்சுமி படத்தைப் பின்புறமாக மறைத்துக் கொண்டு, டேய் நான் என்ன கொண்டு வந்திருக்கிறேன் சொல்லு பார்ப்போம் என்றாள்.

“என்ன கொண்டு வந்திருக்கிறாயோ, எனக்குத் தெரியாது”

சொல்லேன் பார்ப்போம்”

“அதென்னமோ எனக்குத் தெரியாது”

லட்சுமி தூரத்தில் இருந்தவாறே படத்தைக் காண்பித்தாள்.

“அக்கா அக்கா, எனக்கு தரமாட்டியா” என்று கேட்டுக்கொண்டே இறங்கி வந்தான் சீனிவாசன். “முடியாது” என்ற பாவனையில் தலையை அசைத்து படத்தை மேலே தூக்கிப் பிடித்தாள். சீனிவாசன், அவளைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தான்.

“ஊஹும், முடியாது. மாட்டேன்.... நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுத் தேடி எடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன் தெரியுமா?” என்றாள்.

“ஒரே ஒருதடவை பார்த்துவிட்டுக் கொடுத்துவிடுகிறேன் அக்கா, அக்கா என்று கெஞ்சினான்.

“பார்த்துவிட்டுக் கொடுத்துவிட வேண்டும்”.

“சரி”

“கிழிக்கப்படாது”

“சரி சரி”

சீனிவாசன் படத்தை வாங்கிப் பார்த்தான் சந்தோஷத்தினால் அவன் முகம் மலர்ந்தது.

“டேய் உள்ளே போய்க் கொஞ்சம் கம்மஞ் சோறு கொண்டா இந்த படத்தை நம்ம கதவில் ஒட்டணும்” என்றாள்.

“ரொம்ப சரி” என்று உள்ளே ஓடினான் சீனிவாசன்.

இரண்டு பேருமாகச் சேர்ந்து கதவில் ஒட்டினார்கள். படத்தைப் பார்த்து சந்தோஷத்தினால் கைதட்டிக்கொண்டு குதித்தார்கள். இதைக் கேட்டுப் பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தைகளும் ஓடிவந்தன. மீண்டும் கதவு ஆட்டம் தொடங்கியது.

அந்தக் கதவைக் கொஞ்சம் கவனமாகப் பார்க்கிறவர்களுக்கு, இந்தக் குழந்தைகள் ஒட்டிய படத்துக்குச் சற்று மேலே அதே மாதிரி வேறு ஒரு படம் ஒன்றை ஒட்டி இருப்பது தெரியவரும். அந்தப் படம் ஒட்டி எத்தனையோ நாட்கள் ஆகிவிட்டதால், அழுக்கும் புகையும் பட்டு மங்கிப் போய் இருந்தது. ஒரு வேளை அது லட்சுமியின் தகப்பனார் குழந்தையாக இருக்கும்போது ஒட்டியதாக இருக்கலாம்.

குழந்தைகள் இப்படி விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது, கிராமத்துத் தலையாளி வந்தான்.

“லட்சுமி உங்க ஐயா எங்கே?”

“ஊருக்குப் போயிருக்காக”

“உங்க அம்மா?”

“காட்டுக்குப் போயிருக்காக”

“வந்தா தீர்வையைக் கொண்டுவந்து போடச் சொல்லு. தலையாரித் தேவரு வந்து தேடிட்டுப் போனாருன்னு சொல்லு”.

“சரி” என்ற பாவனையில் லட்சுமி தலையை ஆட்டினாள்.

மறுநாள், தலையாரி லட்சுமியின் அம்மா இருக்கும்போதே வந்து தீர்வைப் பாக்கியைக் கேட்டான்.

“ஐயா, அவரு ஊரிலே இல்லை. மணிமுத்தாறு போயி அஞ்சி மாசமாச்சி. ஒரு தகவலையும் காணோம். மூணு வருசமாக மழை தண்ணி இல்லையே. நாங்க என்னத்தை வச்ச உங்களுக்கு தீர்வைப் பாக்கியைக் கொடுப்போம்.

ஏதோ காட்டிலே போய்க் கூலி வேலை செய்து இந்தக் கொளந்தைகளைக் காப்பாத்துறதே பெரிய காரியம். உங்களுக்கு இது தெரியாதா? என்றாள்.

இந்த வார்த்தைகள் தலையாரின் மனசைத் தொடவே இல்லை. இந்தமாதிரியான வசனங்களைப் பலர் சொல்லக் கேட்டவன் அவன்.

“நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும்மா? இதற்கு இந்த வருசம் எப்படியாவது கண்டிப்பாகத் தீர்வை கொடுத்துவிடவேண்டும். அப்புறம் எங்கள் மீது சடைத்துப் புண்ணியம் இல்லை” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான்.

ஒரு நாள் காலை, வீட்டின் முன்னுள்ள மைதானத்தில் குழந்தைகள் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். தலையாரி நான்கு பேர் சகிதம், வீட்டை நோக்கி வந்தான். வந்தவர்கள், அந்தக் கதவைத் தூக்கிக் கழற்ற முயன்றார்கள். முடியவில்லை. குழந்தைகள், வீட்டுப்பக்கம் ஓடிவந்து பார்த்தார்கள். அவர்களுக்கு இது ஒரு வேடிக்கையாக இருந்தது. தலையாரியும் சேர்ந்து பிடித்து ஒரு மாதிரிக் கழற்றி, நான்கு பேரும் கதவைத் தூக்கித் தலையில் வைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். அந்தக் குழந்தைகளுக்கு என்ன என்று தோன்றியதோ தெரியவில்லை. அதை ஒரு ஊர்வலம் என்று நினைத்தார்களோ தெரியவில்லை. ஒருவன் நாதஸ்வரம் வாசிப்பவனைப்போல் கைகளை வைத்துக்கொண்டு பிப்பீ...பீ...பீ என்ற சத்தம் கொடுத்தான்.

இன்னொருவன் இரண்டு கைகளாலும் ஆள்காட்டி விரல்களை நீட்டிக்கொண்டு, உடலைப் பின்வளைத்துத் துடைகளின் மேல் ஓங்கி அடிப்பதாகப் பாவனை செய்து, திடும்... திடும்... ததிக்குண... ததிக்குண என்று தவல் வாசிப்பவனைப்போல் முழங்கினான். சீனிவாசனும் இதில் பங்கெடுத்துக்கொண்டான். இப்படி உற்சாகமாகக் குழந்தைகள், கதவைத் தூக்கிக்கொண்டு செல்கின்றவர்களின் பின்னே ஊர்வலம் புறப்பட்டார்கள்.

தலையாரியால் இதைச் சகிக்க முடியவில்லை. இப்போ போகிறீர்களா இல்லையா கழுதைகளே என்று கத்தினான். குழந்தைகள் ஓட்டம் பிடித்தன.

அவர்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பிவரும்போது, லட்சுமி வாசல்படியில் உட்கார்ந்து அழுதுகொண்டிருந்தாள். எல்லோரும் ஆரவாரம் செய்யாமல் அவளுக்குப் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டனர். ஒருவரும் ஒன்றும் பேசவில்லை. சீனிவாசனும் முகத்தை வருத்தமாக வைத்துக்கொண்டான். இப்படி வெகுநேரம் அவர்களால் அங்கு இருக்க முடியவில்லை. தற்செயலாக ஒரு பெண், நான் வீட்டுக்குப் போறேன் என்று எழுந்தாள். உடனே எல்லோரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

லட்சுமியும் சீனிவாசனும் மாத்திரம் அங்கிருந்தார்கள். வெகுநேரம் அவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் பேசவில்லை.

கைக்குழந்தை அழும் குரல் கேட்கவே, லட்சுமி உள்ளே திரும்பினாள். அதற்குள் சீனிவாசன் அக்குழந்தையை எடுத்துக்கொள்ளப்போனான். குழந்தையைத் தொட்டதும் கையைப் பின்னுக்கு இழுத்தான். அக்காவைப் பார்த்தான். லட்சுமியும் பார்த்தாள்.

பாப்பாவைத் தொட்டுப்பாரு அக்கா உடம்பு சுடுது என்றான். லட்சுமி தொட்டுப்பார்த்தாள். அனலாகக் கொதித்தது.

சாயந்திரம் வெகுநேரம் கழித்து, அம்மா தலையில் விறகுச் சுள்ளிகளுடன் வந்தாள். சுள்ளிகள் சேகரிக்கும் போது, கையில் தேள் கொட்டி இருந்ததால் முகத்தில் வலி தோன்ற அமைதியாக வந்து குழந்தைகளின் பக்கம் அமர்ந்து கைக் குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டாள். உடம்பு சுடுகிறதே என்று தனக்குள் கேட்டுக்கொண்டாள். இதற்குள் குழந்தைகள் காலையில் நடந்த சேதியை அம்மாவிடம் சொன்னார்கள்.

இந்தச் செய்தியைக் கேட்டதும் ரங்கம்மாவுக்கு மூச்சே நின்றுவிடும் போலிருந்தது. உடம்பெல்லாம் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு நடுக்கம் பரவியது. அவள் விடும் சுவாசத்தின் வெப்பம் அதிகமாகியது. வயிற்றில் தாங்க முடியாத ஒரு வலி தோன்றியதுபோல், குழந்தையை இறுகப்பிடித்துக் கொண்டாள். குழந்தைகளுக்கு முன் அழக்கூடாது என்று எவ்வளவுதான் அடக்கினாலும் முடியவில்லை. என்னைப் பெற்ற தாயே என்று அலறிவிட்டாள். பயத்தினால் குழந்தைகள் அவள் பக்கத்திலிருந்து விலகிக்கொண்டார்கள். இனம் தெரியாத காரணத்தினால், அவர்களும் அழ ஆரம்பித்தனர்.

மணிமுத்தாறிலிருந்து ஒரு தகவலும் வரவில்லை. நாட்கள் சென்றுகொண்டே இருந்தன. இரவு வந்துவிட்டால், குளிர்ந்தாங்கமுடியாமல் குழந்தைகள் நடுநடுங்குவார்கள். கதவு இல்லாததால், வீடு இருந்தும் பிரயோஜனமில்லாமல் இருந்தது. கார்த்திகை மாசத்து வாடை விஷக் காற்றைப்போல் வீட்டினுள் வந்து வந்து அலைமோதிக்கொண்டே இருந்தது காற்று. கைக்குழந்தையின் ஆரோக்கியம் கெட்டுக்கொண்டே வந்தது. ஒருநாள் இரவு வாடை தாங்காமல் அது அந்த வீட்டைவிட்டு, அவர்களையும் விட்டுப் பிரிந்து சென்றுவிட்டது. ரங்கம்மாளின் துயரத்தை அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாது. லட்சுமிக்காகவும் சீனிவாசனுக்காகவுமே அவர் உயிர் தரித்திருந்தான்.

சீனிவாசன் பள்ளிக்கூடம் போகிறான். ஒருநாள் அவன் மதியம் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து திரும்பும் போது ஒரு தீப்பெட்டிப் படம் கிடைத்தது. அவனுக்கு கொண்டுவந்து தன் அக்காவிடம் காண்பித்தான். லட்சுமி அதில் அவ்வளவாக ஆர்வம் கொள்ளவில்லை.

“அக்கா எனக்கு சீக்கிரம் கஞ்சி ஊத்து, பசிக்கிறது சாப்பிட்டுவிட்டு இந்தப் படத்தை ஒட்டணும்”.

“தம்பி கஞ்சி இல்லை” இதை அவள் மிகவும் பதட்டத்தோடு சொன்னாள்.

“ஏன் காலையில் நீ காச்சும்போது நான் பார்த்தேனே?” “ஆம்” என்ற முறையில் தலையசைத்துவிட்டு, நான் வெளியே போயிருந்தேன். ஏதோ நாய் வந்து எல்லாக் கஞ்சியையும் குடித்துவிட்டுப் போய்விட்டது. கதவு இல்லையே என்றாள் துக்கமும் ஏக்கமும் தொனிக்க. தன்னுடைய தாய் பசியோடு காட்டிலிருந்து வருவாளோ என்று நினைத்து உருகினாள் லட்சுமி.

சீனிவாசன் அங்கே சிதறிக் கிடந்த கம்மம் பருக்களை எடுத்துப் படத்தின் பின்புறம் தேய்த்து ஒட்டுவதற்கு வந்தான். கதவு இல்லை. என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. சுவரில் ஒட்டினான். படம் கீழே விழுந்துவிட்டது. அடுத்த இடத்தில், அடுத்த சுவரில் எல்லாம் ஒட்டிப் பார்த்தான்; ஒன்றும் பிரயோஜனம் இல்லை. ஏமாற்றத்தாலும் பசியாலும் அழ ஆரம்பித்தான்.

சாயந்திரம் லட்சுமி சட்டி பாணைகளைத் தேய்த்துக் கழுவிக் கொண்டிருந்தாள். சீனிவாசன் முகத்தில் ஆவல் துடிக்க, மேல்முச்சு கீழ்முச்சு வாங்க லட்சுமியிடம் ஓடி வந்தான்.

“அக்கா அக்கா நம்ம பள்ளிக்கூடத்துக்குப் பக்கத்திலே சாவடி இருக்கு பாரு. அதுக்குப் பின்புறம் நம்ம வீட்டு கதவு இருக்கக்கா கண்ணாணை, நான் பார்த்தேன்” என்றான்.

“அப்படியா! நிஜமாகவா? எங்கே வா பார்ப்போம்” என்று சீனிவாசனின் கையைப் பிடித்தாள். இருவரும் சாவடியை நோக்கி ஓடினார்கள்.

உண்மைதான், அதே கதவு சாத்தப்பட்டு இருந்தது. தங்கள் நண்பனை இனம் கண்டு கொண்டார்கள் அச்சிறுவர்கள். பக்கத்தில் யாராவது இருக்கிறார்களா எனச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார்கள். ஒருவரும் இல்லை.

அவர்களுக்கு உண்டான ஆனந்தத்தைச் சொல்ல முடியாது. அங்கே முளைத்திருந்த சாரணாரியும் தை வாழைச் செடிகளும் அவர்கள் காலடியில் மிதிபட்டு நொறுங்கின. அதிவேகமாய் அந்தக் கதவின் பக்கம் பாய்ந்தார்கள். அருகில் போய் அதைத் தொட்டார்கள். தடவினார்கள். அதில் பற்றி இருந்த கரையான் மண்ணை லட்சுமி தன் பாவாடையால் தட்டித் துடைத்தாள். கதவோடு முகத்தை ஒட்ட வைத்துக்கொண்டாள். அழ வேண்டும் போல் இருந்தது அவளுக்கு. சீனிவாசனை கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டாள். முத்தமிட்டாள். சிரித்தாள். கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது. சீனிவாசனும் லட்சுமியைப் பார்த்துச் சிரித்தான். ஆவர்கள் இருவரின் கைகளும் கதவைப் பலமாகப் பற்றி இருந்தன.

7. அன்பளிப்பு (கு. அழகிரிசாமி)

கதைச் சுருக்கம்

அன்பளிப்புக் கதையைச் சொல்பவர் ஒரு பத்திரிகையின் துணையாசிரியராக வேலை பார்ப்பவர். ஞாயிற்றுக் கிழமை அதிக நேரம் தூங்கிய அவரைச் சிறுவர் பட்டாளம் ஒன்று விளையாட்டாக அடித்து எழுப்புகிறது. ஆறு பேர்கள் கொண்டது அச்சிறுவர் குழு. பதின்மூன்று வயது சுந்தராஜன். அவன் தங்கை ஒன்பது வயது சித்ரா, சுந்தராஜனின் வகுப்புத் தோழன் சாரங்கராஜன். சித்ராவுடன் ஒன்றாகப் படிக்கும் பிருந்தா, தேவகி, தேவகியின் ஐந்து வயதுத் தங்கை கீதா, அவர்களில் முதலில் அவருக்கு அறிமுகமானவர்கள் சுந்தராஜனும் அவன் தங்கை சித்ராவும். அவர்கள் இருவராலும் அறிமுகமானவர்கள் மற்ற நால்வரும். ஆசிரியரும் அவருடைய அம்மாவும் மாம்பலம் வீட்டுக்கு வந்து நான்கு வருடங்களாகிவிட்டன. அந்த வீட்டுக்கு வந்ததால் கிடைத்த 'பொக்கிஷம்' என்று அந்தக் குழந்தைகளை அவர் மதித்தார். அவருடைய தாயாரோ, அவர் சிறுவர்களோடு பழகுவதைக் கண்டித்தார். பழகிய ஆரம்பத்தில், சுந்தராஜனும் சித்ராவும் அவரிடம் ஏற்கனவே இருந்த மதிப்புரைக்கு வந்த புத்தகங்களைப் படித்துத் தீர்த்தனர். எனவே, அவர்களுக்குப் புதிய புத்தகங்களை வாங்கி வந்து அன்பளிப்பாகத் தருவது அவரது வழக்கமானது. குழந்தைகள் ஆசிரியரை எழுப்பிய அந்த ஞாயிற்றுக் கிழமை, ஏழு புத்தகங்களைச் சித்ராவுக்கும் ஆறு புத்தகங்களை சுந்தராஜனுக்கும் அன்பளிப்பு என்று கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்தார். அவ்விருவரும் அவருக்கு முதல் அறிமுகக்காரர்கள் என்பதால், மற்றவர்களும் தங்களுக்கு அன்பளிப்புக் கிடைக்காதது பற்றிக் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. சாரங்கன், அவரிடமிருந்த ஒரு புத்தகத்தைத் தனக்குக் கேட்டபோது, அவன் பள்ளி இறுதி வகுப்பு வரும்போதுதான், அதனைப் படிக்க இயலும் என்று அவர் வாங்கிவிட்டார். பிருந்தாவுக்குக் காய்ச்சல் வந்தபோது, தயக்கத்தை மீறிய அன்பினால், அவர் அவளுடைய வீட்டுக்குத் தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் சென்று அவளைப் பார்த்தார். எதிர் வீட்டில் இருந்த சாரங்கன், அவரைத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்தான். அவரும் ஞாயிற்றுக் கிழமை வருவதாக ஒரு பேச்சுக்கு ஒப்புக்கொண்டார். சனிக்கிழமையன்று, புத்தாண்டு நாட்குறிப்பேடுகள் இரண்டு வாங்கி, முறையே சுந்தராஜனுக்கும் சித்ராவுக்கும் அன்பளிப்பு என்று எழுதிக்கொடுத்தார். அவர் மீண்டும் தான் கேட்ட புத்தகத்தையே மறுபடியும் அவரிடம் சாரங்கன் கேட்டான். அவரோ அவனுக்குப் புரியாது என்று சொல்லி மறுத்துவிட்டார். அவன் அழுது சென்றான். அவருக்கு அவன் அழுத காரணம் புரியவில்லை. மறுநாள் சாரங்கன் வந்து அவரை வற்புறுத்தித் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றான். அவருடைய மறுப்பையும் மீறிச் சிற்றுண்டி உண்ணும்படிச் செய்தான். முந்திய நாள் அவர் மற்ற இருவருக்கும் அன்பளிப்பாக அளித்த அதே போன்று நாட்குறிப்பேட்டை எடுத்து மேசை மேல் வைத்து ஒரு பேனாவை அவர் கையில் கொடுத்து எழுதும்படிச் சொன்னான். 'என்ன எழுது?' என்று அவர் கேட்டார். என் பிரியமுள்ள சாரங்கனுக்கு அன்பளிப்பு என்று எழுதுங்கள்' என்றான்.

8. தனிமை (இராஜம் கிருஷ்ணன்)

கதைச் சுருக்கம்

மனிதன் ஒரு சமுதாய விலங்கு. அவன் கூடி வாழ்வதையே பண்பாகக் கொண்டவன். தனித்து வாழ்வது என்பது அவனுக்கு நரகத்துக்கு ஒப்பானது. அந்தத் தனிமையின் கொடுமையை அனுபவிக்கும் ஒருத்தியின் தனிமைக்கான காரணத்தை இராஜம் கிருஷ்ணன் 'தனிமை' என்ற கதையில் தனக்கே உரிய நடையில் சித்தரிக்கிறார்.

பிரேமா ஒரு நடுத்தர வயது பெண். அவளுடைய கணவர் தாவரஇயல் மூலிகை ஆராய்ச்சியாளர். இவர்களுக்கு இரண்டு மகன்கள். மூத்த மகன் ரஜனி, இளைய மகன் உதயா. தந்தையார் மூலிகை ஆராய்ச்சிக்காக மலைக்காட்டில் மூலிகை எடுக்கச் சென்றபோது தந்தையின் அகால மரணத்தின்போது இருவரும் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தனர். உடற் பரிசோதனைக்குப் பின்னர் வீடு வந்து சேர்ந்த உடலுக்கு, மாணவர்களும் சக ஆராய்ச்சியாளர்களும் பெருங்கூட்டமாக வந்து மரியாதை செய்தார்கள். இறுதிச் சடங்கு செய்ய வேண்டிய நேரத்தில் கணவரின் சகோதரி வந்து சேர்ந்தாள். அவளுக்கு இரண்டு மகன்கள், ஒரு மகள். மூத்தவன் சோமு. இளையவன் மணி இருவரும் உருப்படாத குடிகாரப் பயல்கள். ரஜனியைச் சோமுவுக்கு மணம் முடித்துச் சொத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்பது அத்தையின் திட்டம். ஆண்பிள்ளைதான் இறுதிச் சடங்கு செய்ய வேண்டும் என்றும், பெண்பிள்ளை கொள்ளி வைப்பதை ஏற்க முடியாது என்றும் மற்றவர்கள் சொன்னார்கள். முரண்டு பிடித்த ரஜனியை அறைக்குள் தள்ளிப் பூட்டிய சோமு மருத்துவரை வைத்து மயக்க ஊசி போட்டுவிட்டான். அவனை ஈமச் சடங்குகளைச் செய்தான். புரோகிதரும் அவன் செய்வதைத் தான் ஏற்றார். அதை குடும்பத்துக்கு இடம் கொடுத்த அம்மா மேல் ரஜனிக்குக் கோபம். அந்தப் புரோகிதனைக் கழுத்தை நெரிக்க வேண்டும் என்று அவளுக்கு வெறி. மனம் கசந்துபோனவள், ஆராய்ச்சிப் படிப்பு என்று அமெரிக்கா சென்றுவிட்டாள். ரஜனி தங்கையை கணினி மென்பொருள் படிக்க வைத்து தன்னோடு அமெரிக்காவுக்கு இழுத்துக்கொண்டாள். படிப்பும் திறமையும் அற்ற அத்தையின் மகளுக்கு, மகன்களுக்குத் தெரியாமல் திருமணத்துக்குப் பண உதவி செய்தாள். பிரேமா, அத்தையின் மகன்கள் இருவருக்கும் திருமணமானது. அதையும் இறந்து போனாள். மகன்கள் வெளிநாட்டில். பிரேமா சென்னையில் தனிமையில். கதை தொடங்கும்போது சிறுமி கீதா அழைப்புமணியை அடித்தாள். அவளுடைய தந்தையை ஒரு சங்கடத்திலிருந்து பிரேமா காப்பாற்றியிருந்தாள். அதற்கு நன்றிகடனாக ஒரு செம்பருத்திப் பூங்கொத்தைச் சிறுமியின் அம்மா கொடுத்தனுப்பியிருந்தாள். கீதாவும் ஒரு வளர்ப்புப் பெண். பெண் என்றால் யாருமே மட்டமாக நினைக்காதபடி நாம் பண்ணுவோம் என்றாள் பிரேமா.

9. கந்தகக் கிடங்கினிலே

(தனுஷ்கோடி இராமசாமி)

கதைச் சுருக்கம்

படுத்திருந்த இடத்திலேயே சாப்பிட்டுவிட்டு, கைகழுவி, மீண்டும் படுத்துவிட்டு தூங்கிடுவான் முத்துகிடன். இதைப் பார்த்தவுடன் தாய் பூமாலைக்கு மிகவும் மனத்திற்குத் துன்பமாக இருக்கும். நடு இரவில் பாலகிடன் எழுந்து தம்பிக்கு எப்படி இருக்கிறது என்று கேட்பான். காய்ச்சல் சரியாகிவிட்டதா என்று கேட்பான். முத்துகிடன் தம்பியின் நெஞ்சில் கைவைத்துப் பார்த்தான். காய்ச்சல் அதிகமாக இருந்தது. தம்பியை சாத்தூர்க்குப் பெரிய மருத்துவரிடம் அழைத்துச் செல்கிறோம். நல்ல மாத்திரையாகக் கொடுப்பார். அதைச் சாப்பிட்டால் காய்ச்சல் உடனே விட்டுவிடும். திரும்ப வராது என்றான் முத்துகிடன். தம்பி அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தான். அம்மா மனம் கலங்கினாள். கடந்த ஐந்து நாட்களாக இப்படித்தான் காய்ச்சல் விட்டுவிட்டு வருகிறது என்றாள்.

நகரில் இளம் பெண்கள் சாமி கும்பிட்டு, சிரிப்பும் கும்மாளமுமாகச் செல்கின்றனர். இதைப் பார்த்த பூமாலைக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அவர்களுக்குப் பக்தி முத்திப் போச்சு போல என எண்ணினாள். இதைப் பார்த்தவுடன் பூமாலைக்குத் தங்கள் ஊரில் முன்பு நடந்த ஆடி மாதத் திருவிழா, பொங்கல் விழா ஆகியவற்றிற்கு எங்கள் ஊரிலும் இப்படித்தான் நடக்கும். இனிமேல் அந்த காலம் வருமா என எண்ணினாள்.

கார்த்திகைக்கு மச்சான் கொழுந்தனைத் தேடி அவர்கள் தலையில் ஒட்டுப்புல்ல தேய்க்கிறது என்ன? அவர்கள் இந்தப் பெண் பிள்ளைகளைத் தேடி, மறைந்திருந்து வந்து அவர்கள் தலையில் அதக்கிட்டு ஓடுகிறதென்ன...? என்று முன்பு தமது ஊரில் நடந்ததை நினைத்துப் பார்த்தான்.

பொங்கல், சித்திரைப் பிறப்பிற்கு மஞ்சள் நீராடுவது என்ன? எல்லாம் போய்விட்டது. என்னென்ன விளையாட்டு விளையாடுவோம். மழைக்காலத்திற்கு ஒரு விளையாட்டு, பனிக்காலத்திற்கு ஒரு விளையாட்டு விளையாடுவோம். பல்லாங்குழி, தட்டாங்கல்லு, தாயம், மதியம், தும்பி, நொண்டியிலே டொப்பி, யானைக் காது, சரியா... தப்பா, பூசணிக்காய், தவ்வாலடி, சோத்துப்பானை, பச்சத்தவள், கொடுக்குப்புடுச்சுன்னு, பொம்பளப்புள்ளக விளையாடுவாங்க என்றாள்.

ஆண் பிள்ளைகள் தெள்ளு, கோலி, கிட்டி, எறிபந்து, பால்தாண்டி, நின்னவன் நின்னவன் கால்வாரி, பச்சக்குதிர, கிளித்தட்டு, சடுகுடு, வெடிகுட்டு, காக்கா குஞ்சு என்று விளையாடுவார்கள் என்றாள். சோத்துப்பானை விளையாட்டில் பானையைத் தூக்க வாரவங்க பாட்டிலேயே மிரட்டுவார்கள், கெஞ்சுவார்கள், அதற்குப் பானைகளாக உட்கார்ந்து இருக்கிறவர்கள் பாட்டிலேயே பதில் சொல்லுவார்கள்

“அடுப்பு மேலே ஏறுவேன்
துடுப்புக் கொண்டு சாத்துவேன்
பல்லு... வலிக்குது
நெல்லக் கொறிச்சுக்கோ”

வயதானவர்கள் பிள்ளைகள் விளையாடுவதில் உறவுமுறை மாறாமலிருக்க வந்து சொல்லிக்கொடுத்து வழிகாட்டுவார்கள். இப்படி எல்லாம் ஊரில் இருந்த நிலைமை இந்த இருபது வருடங்களில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அத்தனை விளையாட்டுக்களும் பாட்டுகளும் கதைகளும் குறைந்து இன்று ஒன்றுமில்லாமல் போய்விட்டது. பயராபீஸ்காரர்களும், தீப்பெட்டி ஆபீஸ்காரர்களும் பிள்ளைகளை மட்டும் அள்ளிக்கொண்டு செல்லவில்லை. கூடவே இந்த ஊர் விளையாட்டையும் சிரிப்பையும் அழகையும் அள்ளிப்போட்டுக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

தற்பொழுது ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் சிறுவர்கள் கூட விளையாடப் போவதில்லை. சிறியவர்கள் அனைவரும் வாரத்தில் ஆறுநாட்களும் வேலை பார்த்தால் ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று அவ்வளவு அலுப்பையும் சேர்த்தே தூங்குவார்கள். பெரிய பெண்கள் ஆறுநாள் அழுக்குகளைக் கொண்டு சென்று கண்மாயில் போட்டு அலசுவார்கள். முன்பெல்லாம் இடுப்பில் அண்ணாக்கயிறு மட்டும் கட்டிக்கொண்டு சிறுவர்கள் இருந்தபொழுது ஊருக்குள் அவர்களைப் பார்க்க அழகாக இருக்கும். தற்பொழுது முகத்தில் அருளே இல்லை என்று பூமாலை கூறினாள்.

கடைக்காரன் சாவியுடன் வந்து மூணு பலகைக் கதவை மட்டும் திறந்து உள்ளே சென்றான். பின்பு வெளியில் எட்டிப்பார்த்து மெதுவாக, என்னம்மா இங்கே உட்கார்ந்து இருக்கிறாய் என்று கேட்டான். அதற்கு அவள், ‘பிள்ளைக்கு உடம்பிற்கு சரியில்லை. அண்ணாச்சி மருத்துவமனைக்குத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தேன்’ என்றாள். அதற்கு அவன், ‘பனியடிக்கிறது, உள்ளே வேண்டுமானால் வாம்மா’ என்றான். இது அவளுக்கு அசிங்கத்தை காலில் மிதிச்சது போலிருந்தது. அவனைத் திட்டிக் கொண்டு, மகனை வாரிச் சுருட்டி மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு நடந்தாள். எச்சிக்கல நாயி... தூ என்றாள் பூமாலை. இவள் பேருந்து நிலையத்திற்கு வந்து முத்து கிட்னனை கீழே இறக்கி உட்கார வைத்துவிட்டு போகிற, வருகிற மக்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்போது ஒரு போலீஸ் கூட்டம் துப்பாக்கிகளைச் சுமந்து கொண்டு பேருந்தில் ஏறியது. அவர்களைப் பார்த்ததும் பந்தல் குடியிலே போலீசாக இருக்கிற பூமாலை அண்ணன் மனைவி கடந்த விடுமுறைக்கு மகளையும் மகனையும் ஊருக்கு அழைத்து வந்திருந்தது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. மறு ஞாயிற்றுக்கிழமை அவர்களைப் பார்த்திட்டு வருகிறேன் என்று கூறிச்சென்ற பாலகிட்னன் போன மாயம் தெரியவில்லை. உடனே சோம்பிப்போய் திரும்பி வந்துவிட்டான். என்ன கேட்டாலும் பதில் ஒன்றும் சரியாகச் சொல்லாமல், கால்சட்டைப் பையிலிருந்து பிஸ்கட் பாக்கெட்டை எடுத்துக் கீழே

போட்டுவிட்டு விறுவிறு பாயை எடுத்து விரித்துப் படுத்துவிட்டான். உடனே பூமாலை ஓடிப்போய் யப்பச்சி என்னப்பச்சின்னு தூக்கி ஆதரவா மடியிலே போட்டுக்கொண்டு அவனிடம் கேட்டாள். வாசலுக்குப் போய் நின்று கும்பிடுகிறேன் என்றேன். ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தார்கள். பிஸ்கட்டைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு அவங்க பக்கத்தில் போனப்ப மூச்சைப் பிடிச்சுக்கிட்டு, முகத்தை ஒரு மாதிரியாகக் கோணலாகக் காட்டி ஓவென்று ஓங்கரிச்சார்கள் என்றான். இதைக் கேட்டதும் பூமாலைக்குக் குடலை பிடுங்கிப் போட்டது மாதிரி இருந்தது. உடனே சென்று போலீஸ்காரன் மனைவியிடம் சண்டைபோட்டாள் பூமாலை.

அன்று இரவு முழுவதும் பூமாலைக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. நடுஇரவில் எழுந்திருச்சு பாலகின்னன் பக்கத்தில் படுத்துக்கொண்டு அவன்மீது முகர்ந்து பார்த்தாள். சிறிது கூட தீப்பெட்டி அலுவலக கந்தக வாயையோ, மெழுகு வாயையோ வீசவில்லை. அவள் கொடுத்த அதப்பால் வாசம்தான் அடிச்சது. ஏ! தெய்வமே எனக்குத்தான் இப்படி தெரிகிறதா? காலை முதல் மாலை வரை பூமாலை முத்து கின்னனை மோந்து பார்த்தாள் அதப்பால் வாசம்தான் அடித்தது. வேறு எந்த நாற்றமும் அடிக்கவில்லை. பிள்ளையைப் படிக்க வைக்காமல் போய்விட்டோமே என்ற வருத்தம் எப்பொழுதும் அவள் மனதை அரித்துக்கொண்டேதான் இருந்தது.

பூமாலை தன் கணவரிடம் மேல் வீட்டு ஒப்பந்தகாரர் தன் மகனை பி.ஏ. படிக்க வைத்து ஐம்பதாயிரம் கொடுத்து வேலை வாங்கினார் என்றாள். ஆதற்கு அவர் அவருக்குக் கட்சி செல்வாக்கு மிகவும் அதிகம். நம்மால் அந்தளவு பணம் கொடுக்க முடியாது. அன்றைக்கு ஐம்பதாயிரம் என்பது இன்னும் பத்து, பதினைந்து வருடங்கள் கழித்து எத்தனை இலட்சமாகி இருக்குமோ? என்று பூமாலை கணவன் எடுத்துச் சொன்னான். இதைவிடப் பெரிய கொடுமை சோலையப்பன் மகன் பி.ஏ. படித்தும் பத்து வருடங்களாக வேலை கிடைக்காததால் மருந்தைக் குடித்து இறந்தது அவன் அம்மா பைத்தியமாக அலைவதும் தான்.

மணி எட்டு இருக்கும். வாலிபப் பையன்கள் விதவிதமாக சட்டை, பேண்ட் போட்டுக்கொண்டு இங்குமங்கும் திரிந்தார்கள். இளம்பெண்களும் ஒன்றாக வேறுபாடு இல்லாமல் அவர்களுடன் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இது மிகவும் அழகாக இருந்தது. பச்சை மண்ணு, என் செல்வம் பால கின்னனை கந்தகக் கிடங்கிலே தள்ளிவிட்டேனே மனதின் ஆழத்திலிருந்து ஏப்பம் குமிழ்விட்டுப் பூமாலையின் கண்களில் பரவியது. கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள். இவர்கள் எல்லாம் கல்லூரிப்பிள்ளைகள். இவர்கள் இரண்டு மூன்று மாதத்திற்கு முன்பு இப்படித்தான் நூற்றுக்கணக்கான கல்லூரிப் பிள்ளைகள் வந்து படிக்காதப் பெரியவர்களுக்கு பள்ளிக்கூடம் விழா கொண்டாடினார்கள். அதில் பேசிய முதலாளி மருமகள் மங்கத்தாயம்மாள் பேசியது. இந்த ஊருக்கு முதியோர் கல்வி தேவைதான். ஏனெனில் படிக்க வேண்டிய ஐந்து வயதிலிருந்து பதினெட்டு வயது வரையுள்ள பிள்ளைகளையெல்லாம் தீப்பெட்டி ஆபீஸ்காரர்களும் பயராபீஸ்காரர்களும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு அள்ளிச் செல்கின்றனர். இருபது வயதிலேயிருந்து அறுபது வயது

வரைக்கும் உள்ளவர்கள் வயிற்றுப்பிழைப்பிற்கே அலைய வேண்டியுள்ளது. அறுபது வயதிற்கு மேலே நடமாட முடியாது. கிழவன், கிழவி எல்லாம் இறுதிக் காலத்திலாவது நான்கு எழுத்து அறிந்து உலகத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, நல்லபடியாக இறக்கட்டும் என்கிறப் பெருந்தன்மையில் நீங்கள் இங்கு ஒரு முதியோர் கல்வி மையம் தொடங்குவதில் எங்களுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சிதான். இப்படி அந்த மருமகள் தாய் பேசிவிட்டு கீழே இறங்கிவிட்டார். கல்லூரி மாணவர்களும் மாணவிகளும் கைதட்டியதும் சிரித்ததும் சிறப்பாக இருந்தது.

எட்டரை மணிக்குப் பேருந்திலிருந்து கிளம்பும் போது பூமாலைக்கு மனத்திற்குள் சங்கடமாகத்தான் இருந்தது பூமாலை கணவன் விவசாய வேலைகள் எதுவும் இல்லாமல் கார்த்திகை, மார்கழி ஆகிய இரண்டு மாதங்கள் தேனிப்பக்கம் சென்று வேலை செய்து விட்டு வருகிறேன் என்று கூறி, பாலகிட்டு கணக்கில் நூறு ரூபாய் முன்பணம் வாங்கிக்கொண்டு சென்றார். அதில் வாரம் ஐந்து ரூபாய் வீதம் முப்பத்தைந்து ரூபாய் கழிந்துள்ளது. இப்போது ஐம்பது ரூபாய் முன்பணமாக முதலாளியிடம் கேட்க வேண்டும். அவர் இழுத்தடிச்சு இறுதியில் அந்த முப்பத்தைந்து ரூபாயைக் கொடுத்தார். அதை வாங்கி பாலகிட்டுக்கு வைத்தியம் பார்த்துவிட்டு ஊருக்குப் போகலாம் என்கிறது பூமாலையோட நம்பிக்கையானத் திட்டமாகும்.

தீப்பெட்டி அலுவலகம் நெருங்கும் போதே நாற்றமடித்தது. கதவு உடைந்து இருக்கும் வறட்டு கக்கூஸ் தெரிந்தது. டம்... டம் என்று கட்டைகளை அடிச்சு ஒழுங்குபடுத்தும் சத்தம். படார்... படார் என்று பண்ரோல் தட்டி பேக் செய்யும் சத்தம் என்று சத்தங்கள் கேட்டன. இருப்பினும் நூற்றுக்கணக்கான குழந்தைகளை உள்ளே அடைத்து வைத்து வேலை பார்த்தாலும் அவர்கள் சத்தம் மட்டும் கொஞ்சம் கூட கேட்கவில்லை. தரை மண்ணும் சுவரும் கந்தக நிறத்தில் சிவந்தும் கரிப்புகை நிறத்தில் கறுத்தும் தெரிந்தது. ஒரே கந்தக, துத்தநாக நாற்றம் அடித்தது.

பாலகிட்டுன் வேலை பார்க்கிற செட்டு வாசலில் பூமாலை சென்று நின்றாள். “யக்கா உங்க மகன் பாலகிட்டுனை கணக்குப் பிள்ளை அய்யா இன்றைக்கு அடிச்சுட்டாரு” என்று பிள்ளைகள் கூறினார்கள் என்றாள் ஒரு பெண். பாலகிட்டுன் மெதுவாக அம்மாவிடம் எழுந்து வந்தான். உடனே பூமாலை, “ஏ செல்லம் கணக்குப் பிள்ளை உன்னை அடிச்சாரா?” என்றாள். பாலகிட்டுன் ஒருமாதிரி சிரிச்சான். அழுத கண்களைத் துடைத்திருப்பது இப்போதும் தெரிந்தது. கட்டை அடிக்கும் பொழுது தூங்கி விழுந்தான் என்று கணக்குப்பிள்ளை அய்யா சக்கையால் ஓங்கி தலையில் அடித்துவிட்டார். இந்நேரம் வரைக்கும் அழுதுக்கிட்டேதான் இருந்தான் என்று பிள்ளைகள் கூறினர்.

பூமாலைக்குப் படபடப்பு ஏற்பட்டது. ஒரு கையால் முத்துகிட்டுனை ஏந்தியபடி மறுகையில் பாலகிட்டுனை ஓடும் போல அணைத்துத் தலையை தடவினாள்.

கருஞ்சிவப்பு... ரத்தம் திரும்பவும் தலையைத் தடவினாள். தலையில் புடைப்பு. கணக்குப் பிள்ளை அறைக்குப் பாலகிட்னனை இழுத்துக் கொண்டு சென்றாள் பூமாலை. கண்ணீர் அவளுக்கு மாலையாக வந்தது.

ஏன் அடித்தீர்கள் என் மகனை என்று பூமாலை கணக்குப்பிள்ளையிடம் கேட்டாள். அதற்கு அவர் “எங்க வீட்ல அரிசி அளக்கவா அடிச்சேன். தூங்காம வெளயாடாம வேலையைப் பார்த்தா ஏதோ ஒரு அரை வயறு கஞ்சியாவது ஊத்துவான். இல்லாட்டா நக்கிக்கிட்டுப் போக வேண்டியதுதான் என்று ஈரமே இல்லாமல் பேசினான் கணக்குப்பிள்ளை”. மேலும், “வேலை செய்யற எடத்தில வேலைதாம்மா செய்யணும்”. செய்யலேன்னா அடிக்கத்தான் செய்வோம். எங்களுக்காகவா அடிச்சோம். அடியாத மாடு படியாது. அதிகமா எங்கிட்ட எதுவும் பேசாத, வெளியே போ என்றான்.

இதைக் கேட்டதும் பூமாலைக்குக் இரத்தம் கொதித்தது. கண்ணீரும் கம்பலையுமாக பாலகிட்னனை அணைத்துக்கொண்டாள். எட்டு வயது நிறைமாத பச்சை மண்ணை இப்படிப்போட்டு மண்டையில் அடிச்சு, மண்டையை உடைத்து என்ன திமிராகப் பேசுகிறான் பாவி. வா பாலகிட்னா முதலாளியிடம் சென்று நியாயம் கேட்போம் என்று அவனை இழுத்தாள். அப்போது பாலகிட்னன் அம்மாவிற்கு எதிராக ஓடி, அவளது கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு, ஏங்கி அவள் கத்துவதைப் பார்த்துக்கொண்டே கண்ணீர் ஒழுக, அம்மா தம்பிக்கு ஊசிபோட முதலாளியிடம் முன்பணம் கேட்கணுமே என்றான்.

குடும்ப உறவுகள் சிதைந்து வரும் இன்றைய சூழலில் கிராமத்துப் பின்னணியை மையமாகக் கொண்டு அண்ணன் - தம்பி இருவரின் அன்பின் உச்சத்தை அழுத்தமாகப் பதிவு செய்துள்ளார் ஆசிரியர்.

அலகு – 5 - இலக்கிய வரலாறு

1. புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்
2. சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்
3. நாவலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்
4. நாடகத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்
5. நாட்டுப்புறப்பாடல்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

அலகு – 5 - இலக்கிய வரலாறு

கவிதைகள் - புதுக்கவிதை

1. புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

2.

1. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கிய வடிவமாகச் சிம்மாசனம் ஏறிய வசன வடிவம்.
3. நாவல், சிறுகதை போன்ற புத்திலக்கிய வடிவங்களின் செல்வாக்கில் தடுமாறி, வாழ்க்கை மாற்றத்திற்கும் சிந்தனை மாற்றத்திற்கும் இசைய, சிதைவுக்கும் மாற்றத்திற்கும் ஆட்பட்ட யாப்பு மரபு.
4. இயல்பாகவே காலந்தோறும் கவிஞர்க்கு இருக்கும் புதுமை வேட்கை.

ஆகிய காலகட்டாயங்களுக்கேற்ப, தமிழ் மொழியிலும் கவிதை செய்யுளிலிருந்து வசனத்தை நோக்கி நடை போட்டது. இதற்கான முதன் முயற்சியையும் பாரதியே தொடங்கி வைத்தார் என்பார் கவிஞர் பாலா. பாரதியாரின் 'காட்சி' யிலிருந்து வசன கவிதை தொடங்கி,

“நமது விழிகளிலே மின்னல் பிறந்திருக்க
நமது நெஞ்சிலே மின்னல் விசிறிப் பாய்க
நமது வாழ்க்கையிலே மின்னல் தோன்றுக,
நமது பாட்டு மின்னலுடைத்தாகுக,
நமது வாக்கு மின்போல் அடித்திடுக”

என்பதாக விரிகிறது. அதனை அடுத்த தளத்திற்கு ந. பிச்சமூர்த்தி எடுத்துச் செல்கிறார். 'எழுத்து', 'கசடதபற', 'நடை', 'வானம்பாடி' முதலான இதழ்வழி இயக்கங்கள் தோன்றி, தமிழ் வசன கவிதையைப் புதுக்கவிதையாகப் புத்துருக் கொள்ளச் செய்தன.

தேக்க நிலைபோலத் தோன்றி, இருபதாம் நூற்றாண்டில் புதிய ஆக்கங்களைக் கொண்டு, ஹைக்கூ, லிமரிக், சென்ரியூ எனப் பல சோதனை முயற்சிகளோடு தமிழ்ப் புதுக்கவிதைப் பேராறு பரந்து விரிந்து முன்னேறுகின்றது. அதுகுறித்த சில பதிவுகளைப் பின்வரக் காணலாம்.

ந. பிச்சமூர்த்தி (1900 – 1977)

1924-ல் 'காதல்' என்ற புதுக்கவிதையுடன் தொடங்குகிறது இவரது கவிதைப் பயணம், மணிக்கொடியில் எழுதத் தொடங்கி, 'கலா மோகினி', 'தினமணி', 'எழுத்து' எனப் பல இதழ்களிலும் எழுதினார். 1937 – 1944 வரை கவிதைகள் எழுதிவந்த இவர் 15 ஆண்டுகள் மௌனத்துக்குப் பின் 1959-ல் மீண்டும் எழுதத் தொடங்கி எழுத்து இதழில் புதுக்கவிதையின் மறுபிறப்புக்கு வித்திட்டார்.

பாரதியாரின் வசனகவிதைகளையும் வால்ட் விட்மனின் கவிதைகளையும் தமக்கு முன்னோடியாகக் கொண்டு ‘பிக்ஷு’ என்ற பெயரில் எழுதத் தொடங்கிய இவர் அழகின் உபாசகர்: கலையுணர்வு ததும்பத் தத்துவார்த்தமான நவநவமான சொற்சேர்க்கைகளின் தன் உணர்வைச் சித்திரப்படுத்துவதில் வல்லவர். மொத்தமாகக் கிடைக்கும் இவரது கவிதைகளின் எண்ணிக்கை 83.

கு.ப. ராஜகோபாலன் (1902 – 1944)

புதுக்கவிதை மூலவர்கள் இருவரில் ஒருவரான கு.ப.ரா குறைவான கவிதைகளே படைத்திருந்தாலும், அவை ந.பிச்சமுர்த்தியின் குரலிலிருந்து வேறுபட்டவை. கரிச்சான், பரத்வாஜன், சத்யன், இலக்கியத் தொண்டன் எனப் பல புனைபெயர்களில், பல இதழ்களில் எழுதி வந்த கு.ப.ராவுக்குத் தெலுங்கு தாய்மொழி. தமிழ் தவிர, வடமொழி, ஆங்கிலம் ஆகியன அறிந்த இவர் தாகூரைப் பயில்வதற்காகவே வங்க மொழி கற்றுக்கொண்டார்.

“ஏர் புதிதன்று; ஏரும் நுகத்தடி கண்டது
காடு புதிதன்று; காரையும் பிடித்துத் தான்
கை புதிதா? கார் புதிதா? இல்லை!
நாள் தான் புதிது! நட்சத்திரம் புதிது!
ஊக்கம் புதிது! உரம் புதிது!
மாட்டைத் தூண்டி, கொழுவை அழுத்து
மண்புரளும், மழை பொழியும்
நிலம் சிலிர்க்கும் பிறகு; நாற்றும் நிமிரும்

எல்லைத் தெய்வம் நிலம் வாக்கும் ; கவலை இல்லை!”

என்று நம்பிக்கை விதைக்க கவியேர் கட்டி எழுத்து உழவு செய்தவர் இக்கவிஞர். கலாமோகினி, எழுத்து இதழ்களில் எழுதி வெளியான இவரது கவிதைகள் மொத்தம் 29 தான்.

குறைவாக எழுதி இருந்தாலும் இதமாக எழுதிய கு.ப.ரா கையாண்ட கவிதை மொழி, இறகுபோல மென்மையாக, ஆனால் வண்ணங்களை விசிறிக்கொண்டே வந்து இறங்குகிறது.

புதுமைப்பித்தன் (1906 – 1948)

சிறுகதைகளில் சிறந்த முத்திரை பதித்த புதுமைப்பித்தன், 1944-ல் ‘வேளூர் வெ. கந்தசாமிபிள்ளை’ எனும் பெயரில் கவிதை எழுதத் தொடங்கினார் என்கிறார் வல்லிக் கண்ணன்.

நகைச்சுவையும், அங்கதமும், விமர்சனப்பாங்குமாக ஆழத்துடன் வெளிவரும் புதுமைப்பித்தன் கவிதைகள் குறைவானவையே.

செல்லும் வழி இருட்டு
செல்லும் மனம் இருட்டு
சிந்தை அறிவினிலும் தனி இருட்டு...
சுமையகற்றிச் சுமையேற்றும்
சுமை தாங்கியாய் விளங்கும்
சுமைக்குள்ளே தானியங்கிச்
சுமையேற்றும் சும்மாதே...

என வரும் ‘இருட்டு’ கவிதை, வாழ்வைத் தோல்வியும் இழப்புமாகப் பார்ப்பதில் வெற்றியடைகிறது.

க.நா. சுப்பிரமணியம்

‘மயன்’ எனும் புனை பெயரில் எழுதி வந்த க.நாசு. 1958-ல் புதிதாய் முளைத்த கவிதைக்குப் புதுப்பெயராக, “புதுக்கவிதை” எனச் சூட்டியவர். வாக்கியங்களை மனம் போனபடி குறுக்கியும் நீட்டியும் எழுதி வடிவப்படுத்துவது க.நா.சுவின் இயல்பு. (பாடு பொருள்களாக இவர் எடுத்துக்கொண்டவற்றுள் பன்மைத்தன்மை உண்டு. மணப்பெண், பேச்சாளர், விளையாடும் பூனைக்குட்டி, ‘ஆ’ என்று முடியும் கவிதை, அகராதி – எனப் பல தலைப்புகளில் எழுதி இருக்கிறார். மேலை இலக்கியங்களைத் தன் வசப்படுத்திக் கொள்ள முடிந்த அவரால் தமிழில் தன் அனுபவச் சாரத்தைக் கவிதையாகத் தரமுடியாமல் போனது பேரிழப்பே.

1959 ஜனுவரியில் சி.சு. செல்லப்பா தொடங்கிய எழுத்து, திறனாய்வு, படைப்பு என்று தீவிரமாக இயங்கி வந்ததற்கு நடுவே, புதுக்கவிதை பச்சை பிடித்துப் பால் கதிர் பிடித்ததுச் செழுமையுறக் காரணமாயிற்று. தொடக்க இதழ்களில் நா. பிச்சமூர்த்தியும், க.நா.சுவும் எழுதத் தொடங்கிய ‘புதுக்கவிதை’ களின் தாக்கத்தால் பல படைப்பாளிகள் துணிவுடன் களமிறங்கினர்.

தி.சோ. வேணுகோபாலன், எஸ் வைத்தீஸ்வரன், டி.கே.துரைஸ்வாமி (நகுலன்), சுந்தரராமசாமி (பசுவய்யா), சி. மணி (சி. பழனிசாமி), தரும சிவராமு (பிரமிள்) ஷண்முகசுப்பையா ஆகியோர் எழுத்து இதழ் மூலம் புதுக்கவிதைக்கு வளம் சேர்த்துள்ளனர்.

இரா. மீனாட்சி, நா. காமராசன், ந. முத்துச்சாமி, சுப. கோ. நாராயணசாமி போன்ற இளங்கவிஞர்களும் ‘எழுத்து’ வழியாகப் புதுக்கவிதைகள் எழுதத் தொடங்கினர்.

இவர்களுள் எஸ். வைத்தீஸ்வரனும், இரா. மீனாட்சியும் இன்று வரை கவிதையுலகில் நிலைகொண்டு எழுதி வருகின்றனர்.

எஸ் வைதீஸ்வரன்

‘இந்த நகரச் சுவர்கள்
நகரதாத பாம்புகள்
அடிக்கடி வால்போஸ்டர்தோல்
வளர்ந்து தடித்துவிட
நள்ளிரவில்
அவசரமாய்ச் சட்டையுரித்துப்
புதுத் தோலில் விடிந்து
பளபளக்கும்
பட்டணத்துப் பாம்புகள் -
இந்த நகரச் சுவர்கள்’

எனப் படிமங்களைச் சித்திரப்படுத்தும் கலை நேர்த்தியில் வல்லவராக, எஸ். வைதீஸ்வரன் சுடர் விடுகிறார்.

தி.சோ. வேணுகோபாலன்

காலம்
நீண்டு நீள்கின்ற நீளும் நெடுங்கோடு
கனவாய்
நிகழ்ச்சியாய்
கதையால் மாறும்
‘நான்’
ஒரு புள்ளி

எனும் தத்துவத்தேடலோடு எழுதிய தி.சோ. வேணுகோபாலன் குறைவாக எழுதியவர். எனினும் தன் இருப்பை நிறைவாகத் தம் கவிதைகளில் காட்டியவர்.

பசுவய்ய (சுந்தர ராமசாமி) (1931 – 2005)

‘எழுத்து’ தொடங்கி, இலக்கிய வட்டம் முதலிய சிற்றிதழ்களின் வழியே பல்கிப் பெருகிய கவிதை இயக்கம் பசுவய்யா.

“என் வீணை மீட்டலில்
கிழிபடக் காத்திருக்கின்றன
உன்னை
நரையேற்றும் காலங்கள்”

என அழுத்தமாய்ப் பேசும் பசுவய்யாவின் ‘எழுத்து’ கவிதைகளுள் மகத்தானது. ‘காலம்’, இதனைப் புதுக்கவிதை வரலாற்றில் ஒரு துருவ நட்சத்திரம் எனலாம்.

மணியின் முள்ளில் காலமில்லை
காலமோ

மாயை என்றான் சங்கரன்
அரவிந்தனோ லீலை என்றான்
லீலைதானோ என்றும் கேட்டான்
அறிந்தறிந்து.
தத்துவப் பாகனையே கொல்லும்
யானை அது

என விரிகிறது 'காலம்' பசுவய்யா புதுக்கவிதையின் வளம் பெருக்கிய முன்னோடியாக
வரலாற்றில் இடம் பிடிக்கிறார்.

நகுலன் (டி. கே. துரைஸ்வாமி)

இந்திய இதிகாசப் பின்புலமும் தமிழ் இலக்கியப் பயிற்சியும் மேலைப்
படைப்பு நுட்பமும் ஒன்று கலந்த கலவை நகுலன். 'எழுத்து' இதழில் கவிதை
எழுதத் தொடங்கி நாவல், சிறுகதை, மொழிபெயர்ப்பு எனக் களம் விரித்தவர்.

“இருப்பதற்கென்று தான்
வருகிறோம்
இல்லாமல் போகிறோம்”
“தரமச் சந்திரனா
என்று கேட்டேன்
ராமச்சந்திரன்
என்றார்.
எந்த ராமச்சந்திரன்
என்று நான் கேட்கவுமில்லை
அவர் சொல்லவுமில்லை”
“அலைகளைச் சொல்லிப்
பிரயோஜமில்லை கடல்
இருக்கிறவரை”

என ஆழ்ந்த நோக்கில் எளிமையுற விரியும் கவிதைகள் நகுலனுடையவை.
கணத்துக்குக் கணம் கிளைதாவும் குருவிகள் போல் மனமும், கவிதையும் தாவித்
தாவி எழும்பிப் போகும் வாழ்க்கை ஓவியங்களின் மாறிக் கொண்டே இருக்கும்
காட்சிக் கோவை, நகுலனின் கவிதைகள், ஒரு மொக்கு மரத்தின் சரித்திரத்தை
உள்ளே புதைத்து வைத்திருப்பது போன்ற எளிமை ஒவ்வொரு வரியிலும்.

சி. மணி

“யாப்புடைத்த கவிதை
அணையுடைத்த காவிரி
இயற்கை எழில் இருக்க

செய்கையணி எதற்கென்று
உடையுடன் ஒப்பனையும்
நீக்கி விட்ட கன்னி...”

எனக் கவிதை குறித்து எழுதும் சி.மணி, நெடுங்கவிதைகளாலும் புகழ்பெற்றவர். சிறு கவிதைகளாலும் தனித்துவம் நிறுவியவர். யாப்பறிந்து யாப்புடைத்த புதுக் கவிஞர்.

வலிந்து திணிக்காமல் படிமங்கள் இயற்கையாய் வந்து விழுந்து அழகு செய்வது அவர் கவிதைத் திறன்.

பெரும் படைப்புத்திறனும், பூவிரிவது போல் இயற்கையான மொழியும், பேசாப் பொருளைப் பேசும் பாங்கும் சி.மணியை மற்ற புதுக்கவிஞர்களிடமிருந்து தனித்து நிறுத்துகின்றன.

பிரமிள் (தருமு சிவராமு) (1939 – 1997)

அழகியலும், மெய்யியலும் அறிவியலும் ஒன்று கூடிய ஓர் ஆச்சரியம் பிரமிள். ஈழத்தவர் எனினும் தமிழகத்தில் வாழ்ந்து மறைந்ததால் தமிழ்க் கவிஞர் ஆகவே மதிக்கப்பட்டவர்.

எழுத்து இதழில் தொடங்கிப் பல சிற்றிதழ்களிலும் எழுதிய பிரமிள் ஓர் ஓவியர்; திறனாய்வாளரும் கூட. ‘கண்ணாடியுள்ளிருந்து’, ‘கைப்பிடியளவு கடல்’, ‘மேல் நோக்கிய பயணம்’ ஆகிய தொகுப்புகளும் பிற கவிதைகளும் தொகுப்பட்டு பிரமிள் கவிதைகள் எனும் நூலாக்கம் பெற்றுள்ளது.

“நட்சத்திரங்களை விட
நிறையவே பேசுவது
அவற்றின் இடையேயுள்ள
இருள்”

என நுட்பமாய்க் கவி படைக்கும் பிரமிளின் கவித்திறன் பாராட்டத்தக்கது.

“சிறகிலிருந்து பிரிந்த
இறகு ஒன்று
காற்றின்
தீராத பக்கங்களில்
ஒரு பறவையின் வாழ்வை
எழுதிச் செல்கிறது”

கவிதைப் பெருவெளியில் பிரமிளின் இருப்பை இன்னும் எழுதிக் கொண்டேயிருக்கும். இக் ‘காவியம்’ புதுக்கவிதையின் வீரியம் மிக்க படைப்பாளி பிரமிள்: நெடிதோங்கி நிற்கும் ஒரு தனிச் சிகரம்.

பிறகவிஞர்கள்:

1. 'எழுத்து' காலகட்டத்தில் எழுதியவர்கள்:

வல்லிக்கண்ணன், சி.சு. செல்லப்பா, சங்கர சுப்பிரமணியன், நா. வெங்கட்ராமன், இ.அண்ணாமலை, சிட்டி ஆகியோர் எழுத்து காலகட்டத்தில் புதுக்கவிதை எழுதியவர்கள்.

2. 'நடை' இதழ் தந்த கவிஞர்கள்:

இளம் படைப்பாளிகள் 1968-ல் சேலத்திலிருந்து 'நடை' இதழை கொணர்ந்தனர். சி.மணி அவர்களை மையமிட்டு 'நடை' இதழ் வெளிவந்தது. அவ்விதழில் பலர் கவிதை எழுதினாலும் ஐராவதம், அசோகமித்திரன், மா. தட்சிணாமூர்த்தி, நீலபத்மநாபன், கோ.ராஜாராம், கி.அ. சச்சிதானந்தம், ஞானக்கூத்தன் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர்.

3. 'கசடதபற' – கவிஞர்கள்:

'எதையும் செய்யுங்கள், ஆனால் இலக்கியமாகச் செய்யுங்கள் என்று மட்டுமே கசடதபற சொல்லும்' என்ற அறிவிப்போடு 1970 அக்டோபரில் வெளிவந்தது இவ்விதழ். இவ்விதழில் பாலகுமாரன், நீலமணி, கலாப்பிரியா, ஐராவதம், நகுலன், வே.மாலி, கோ, ராஜாராம், கங்கைகொண்டான், கல்யாணஜி, ஞானக்கூத்தன் எனப் பலரும் கவிதை எழுதியுள்ளனர்.

4. 'வானம்பாடி' கவிஞர்கள்:

1971 அக்டோபர் முதல் வெளிவந்தது 'வானம்பாடி' என்ற கவிதை இதழ். இவ்விதழ் ஞானி, ஜனசுந்தரம், புவியரசு, சிற்பி, அக்னி புத்திரன், முல்லை ஆதவன், இளமுருகு ஆகியோரை மையமாகக் கொண்டு இயங்கியது. வானம்பாடி இயக்கத்தில் மு. மேத்தா, கங்கை கொண்டான், தேனரசன், பாலா ஆகிய கவிஞர்களும் பின்னர் இணைந்தனர். எனினும் அபி, அப்துல் ரகுமான், இன்குலாப், கல்யாணஜி, கலாப்பிரியா, தமிழவன், பிரபஞ்சன், பிரமிள், மீரா, விக்கிரமதித்தன் எனப் பலரும் வானம்பாடியில் படைப்பாளர்களாக இருந்துள்ளனர். மேலும் வண்ணநிலவன், தேவதேவன், இந்திரன், வைரமுத்து, அறிவுமதி போன்றோரும் சிறந்த கவிதைகளைப் படைத்துள்ளனர்.

பெண்கவிஞர்கள்

மானுடத்தின் இன்னொரு பகுதியான பெண்ணினத்தின் உணர்வுகளை, சங்ககாலத்து ஔவையும், சமயகாலத்துக் காரைக்காலம்மையும் வெளிப்படுத்துும் பாங்கை முன்வைத்து தமிழ் இலக்கியக் கவிதை மரபு இருபதாம் நூற்றாண்டில் தீவிரமாக இயங்கத்தொடங்கியது. "எங்களது உடல், ஆளுமை, வாழ்வு இவற்றைப் பற்றிப் பேச, எழுத தனியொரு மொழியை நாங்கள் படைத்தாக வேண்டும். எங்கள் உடல் வாடையைக் குறிக்க, மாதவிடாய் குறித்துப் பேச, மகப்பேற்றின் வேதனையை

உணர்த்த, பெண்களுக்கிடையே நிலவும் காதலை வெளிப்படுத்த, எங்கள் மாப்பகங்களில் சுரக்கும் பாலின் மகிமையைக் கொண்டாடப்” பெண் எழுத்துப் பிறப்பெடுப்பதை வை. கீதா அடையாளப்படுத்துகிறார்.

வேறொரு வகையில் சொன்னால் பெண்ணின் இன்றைய அவலத்தை உணர்த்தவும், அவலங்களுக்கான காரணங்களைக் கூறவும், அவற்றிலிருந்து விடுபடும் வழிகளைச் சொல்லவும் தூண்டுகிற எழுத்துத்தான் பெண்ணிய எழுத்து. அவ்வகையில் இரா. மீனாட்சி, ரோகிணி, கி. விஜயலட்சுமி, சுகந்தி சுப்பிரமணியம், தேவமகள், பத்மாவதி தாயுமானவன், மாலதி ஹரீந்திரன், நிர்மலா சுரேஷ், பொன்மணி வைரமுத்து, மித்ரா, க்ருஷ்ணாங்கினி, வைகைச் செல்வி, இளம்பிறை, குட்டி ரேவதி, சே. பிருந்தா தாமரை, அ. வெண்ணிலா, கனிமொழி, மாலதிமைத்ரி, சல்மா, தமிழ்ச்சி தங்கபாண்டியன் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம்.

நிறைவாக இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கவிதை நெடும்பரப்பில் புதுக்கவிதையின் வளர்ச்சி ஒரு சாதனைப் பரிணாமம் எனலாம்.

2. சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

சிறுகதை:

உலக இலக்கியத்திலேயே கடைசிக் கொழுந்தாகத் தோன்றியது சிறுகதை, பொதுவாகக் கதை இலக்கியம் நெடுங்காலமாக எல்லா நாடுகளிலும் பல்கி வளர்ந்ததென்றாலும், தனக்கெனத் தனிவரம்புகோலிச் சிறுகதை வளர்ச்சி பெற்றது அண்மைக் காலத்தில்தான்.

‘மூர்த்தி சிறிதானாலும் கீர்த்தி பெரிது’ என்ற பழமொழி சிறுகதைக்கு நன்கு பொருந்தும். சிறுகதை வாழ்க்கையில் ஒரு நிகழ்ச்சி. ஒரு சுவை. அல்லது ஓர் உணர்ச்சியை அடிநாதமாகக் கொண்டது. “சிறுகதையின் ஜீவநாடி ஒன்று, அதில் எடுத்தாளப்படும் சம்பவம் அல்லது நிகழ்ச்சி தனிப்பட்ட ஒன்றாக இருக்க வேண்டும், சிறுகதை வாழ்க்கையின் சாளரம்” – என்பது புதுமைப்பித்தனின் விளக்கம்.

‘நாவல் கிளை விரித்த மரமென்றால், சிறுகதை மரத்தின் கனி போன்றது. நாவல் அடர்ந்து படர்ந்த கொடியென்றால், சிறுகதை கொடியின் பூப்போன்றது’ என்பார் சாலை இளந்திரையன். கவிதையில் லிரிக் (‘Lyric’) என்ற துறைக்கு இணையானது சிறுகதை. உரைநடையில் சிறுகதை வாழ்க்கை எல்லையற்றது. மனம் எல்லையற்ற கனவுகள் காண்பது. எனவே, அவரவர் ரசனைக்கும், சுவைக்கும், கற்பனைக்கும், போக்குக்கும் ஏற்றபடி சிறுகதைகள் உருவாகிக் கொண்டே இருக்கின்றன.

“கால் மணியிலிருந்து, ஒரு மணி அல்லது இரண்டு மணி நேரத்துக்குள்ளாகப் படித்து முடிக்கிறாற்போல் சிறுகதை இருக்க வேண்டும்” என்பார் எட்கர் ஆலன்போ (Edgar Allen boe).

அமெரிக்காவில் வாஷிங்டன் இர்விங், நதானியல் ஹாதர்ன், எட்கர் ஆலன்போ, ஓ.ஹென்றி முதலியவர்களும், இங்கிலாந்தில் ஸ்டீவன்சன், கிப்ளிங், ஹாக்கார்டு ஆகியவர்களும், பிரான்சில் எமிலி ஜோலா, மாபசான், பவுல் மார்கெட் என்பவர்களும், ரஷ்யாவில் கொகோல், துர்கனேவ், டால்ஸ்டாளிணி, செகாவ் ஆகியவர்களும் சிறுகதைக்கு வலிவும் வனப்பும் தந்த முதல்வர்கள் ஆவர்.

தமிழ்ச் சிறுகதையின் முன்னோடிகள்

தமிழுக்குப் புதிய இலக்கிய வகையாக இருபதாம் நூற்றாண்டில்தான் சிறுகதை மலர்ச்சி பெற்றது.

விடுபூக்களாக வீரமாமுனிவரின் கதைகளும், குட்டிக்கதைகளும், நாடோடிக் கதைகளும், 18-ம் நூற்றாண்டிலேயே தமிழில் வழங்கின. ஆயினும், அவை சிறுகதையின் முழு வடிவையும் பெற்றுத் திகழவில்லை. சுப்பிரமணியபாரதியார் கதைகள் பல எழுதினார். செல்வக்கேசவராய முதலியாரின் அபிநவக்கதைகள் - முதலில் வெளியான சிறுகதைத் தொகுதிகளில் ஒன்று.

வ.வே.சு. ஐயர்

வ.வே.சு. ஐயர்தான் தமிழ்ச்சிறுகதையில் உருவச் செம்மையும் உணர்ச்சிச் செழுமையும் கொண்டு வந்த முதல்வர் என்பார். சி.சு. செல்லப்பா, மாலன் ஆகியோர், ‘பாரதியே முதல் சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியர்’ என்பார். வ.வே.சு.ஐயரின் ‘மங்கையர்க்கரசியின் காதல்’ (1927) சிறுகதையின் அர்த்தத்தோடு கூடிய தொடக்கமாக அமைந்தது. லைலா, மஜ்னூ. அனார்கலி, கமலவிஜயம், எதிரொலியாள், மங்கையர்க்கரசியின் காதல், குளத்தங்கரை அரசமரம் முதலிய கதைகள் அடங்கியது அவர் தொகுதி. அவருடைய கதைகளில் முகலாய நந்தவனங்களின் பரிமளமும், பிரெஞ்சுப் போர்க்களங்களின் ரத்த பயங்கரமும் கலந்து வீசும். இவரது சிறுகதைகளில் ‘குளத்தங்கரை அரசமரம்’ ஒன்றே ஐயரவர்களின் உத்தி, உணர்ச்சி, அழகு, அமைதியைக் காட்டுதற்குப் போதுமானது. ருக்மிணியின் சோகம் நிரம்பிய கதை சிறுகதை இலக்கியத்துக்கு ஒரு வழிகாட்டி. ஐயர் அவர்கள் பாலபாரதியில் எழுதிய ராஜகோபாலன் கடிதங்கள் என்பவற்றிலும் அபூர்வமான கதைகள் உள்ளன.

மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை, வ.ரா. மாதவையா ஆகியோர் தமிழ்ச்சிறுகதைக்குக் கால்கோள் விழாச் செய்தவர்கள். பின்னர் சிரிக்கச் சிரிக்க எழுத வேண்டுமென்ற கொள்கையுடைய சிலர் எழுத ஆரம்பித்தனர். அவர்களில்

முதன்மையானவர் கல்கி. ஆரம்பத்தில் நகைச்சுவை கமழக் கல்கி எழுதினார். பிறகு அவர் கதைகள் திசைமாறின. எஸ்.வி.வி. கொனஷ்டை முதலியோர் கலையம்சத்துடன் பல சிறுகதைகளை உருவாக்கினர்.

மணிக்கொடி இதழின் பங்களிப்பு:

1930-க்குப் பின் சிறுகதை உலகில் ஒரு பேரலை எழுந்தது. அந்த எழுச்சிக்கு உதவியவர் மணிக்கொடி பி.எஸ்.ராமையா, அபூர்வமான கதை சொல்லும் திறமை, விரிந்த அனுபவ வீச்சு, சோதனை மனப்பாங்கு, சரளமான நடை உணர்ச்சி வெளியீட்டுச் செழுமை, இளிவரல் தொனி இத்தனையும் கலந்த வகை வகையான சிறுகதைகளை வார்த்துக் கொடுத்தார். ராமையா, பிறரையும் எழுதச் செய்தார். இவரது, 'மலரும் மணமும்', 'பூவும் பொன்னும்' சிறந்த தொகுப்பு. குடும்ப கௌரவம், நட்சத்திரக் குழந்தைகள், காந்திவல், தழும்பு முதலிய கதைகள் நிரந்தரமான சிறப்புடையவை. தமிழ்ச்சிறுகதை வரலாற்றில் 1933 முதல் 1937 வரை உள்ள காலத்தை மணிக்கொடிக்காலம் என்றே குறிப்பிடலாம். புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா., ந. பிச்சமுர்த்தி, சி.சு. செல்லப்பா, மௌனி. ந. சிதம்பரசுப்பிரமணியன், பெ.கோ. சுந்தரராஜன் (சிட்டி) ஆகியோர் மணிக்கொடியில் எழுதி வைத்தனர்.

புதுமைப்பித்தன்

மணிக்கொடி யுகத்தின் இணையற்ற சாதனைகள் புதுமைப்பித்தனும், கு.ப.ரா.வும் தந்தவை. மனித மனத்தின் சீரழிவையும், சபல நோக்கையும் சோதனை ஆர்வத்தோடும், ஆயிரம் இசை வண்ண மெழுப்பும் நடையோடும் புதுமைப்பித்தன் படைத்துத் தந்தார். இருநூறுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகள் எழுதினார். ஒரு கிறக்கம், ஹாஸ்யத்திலே ஓர் இளம்புன்னகை, மொழியின் சுழற்சியிலே அசுர வேகம். 'சித்தி', 'புதுமைப்பித்தன் கதைகள்', 'புதிய ஒளி', அன்றிரவு', 'ஆண்மை', 'காஞ்சனை', 'சிற்றன்னை' முதலிய கதைத்தொகுதிகளில் தத்துவச் செறிவும், உணர்ச்சிச் சாயையும் மெருகேறித் தெரிகின்றன. 'கயிற்றரவு', 'சாபவிமோசனம்', 'சிற்பியின் நரகம்', 'நினைவுப்பாதை', 'கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும்', 'ஞானக்குகை' போன்ற சிறுகதைகள் - இலக்கிய உலகின் ஆழத்தையே எட்டிப்பிடித்தவை ஆகும். தமிழ்ச் சிறுகதைக்கு புதுமைப்பித்தன் அடித்தளம் அமைத்தவர் மட்டுமல்ல, அழகிய மாளிகையும் படைத்தார்.

கு.ப.ரா.

கு.ப.ராஜகோபாலன் காதலை உளநூல் பாங்கோடு சொல்வதில் வல்லவர். மனமுறிவும், உணர்ச்சித் தீவிரமும், ஏக்கமும் கு.ப.ரா.வின் எழுத்தில் மூர்க்கமான சக்தியோடு வெளிப்படுகின்றன. 'கனகாம்பரம்', 'புனர்ஜென்மம்', 'காணாமலே போன காதல்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்புகளில் சொல்லுக்கடங்காத உணர்வுகளின்

ஊசலாட்டத்தைக் காணலாம். இவரை, ‘சிறுகதை மன்மதன்’ என்பார் சுகி. நுணுக்கமான செய்திகளை நயமாக வெளியிடும் கு.ப.ரா. வின் கலைத்திறமைக்கு, ‘விடியுமா?’, ‘திரை’, ‘புரியும்பாதை’ என்பன சான்றாகும். கத்திமேல் நடப்பதுபோன்ற காதல் மன அசைவுகளை இனிமையும், சொற்செட்டும் கொண்ட தனியழகோடு சொல்வதில் வல்வர் கு.ப.ரா.

ந. பிச்சமூர்த்தி

இவர்களின் வரிசையில் ந. பிச்சமூர்த்தி மனிதனது மீட்சியில் நம்பிக்கையைக் கூறும் சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார். பதினெட்டாம்பெருக்கு, ந.பி. சிறுகதைகள், மாங்காய்த் தலை, ஜம்பரும் வேஷ்டியும் என்பன இவரது நூல்கள். மனிதாபிமான உணர்ச்சியும், கேலிச்சுவையும் அடிச்சரடாக இவர் கதைகளில் காணலாம். ‘வெறும் மரமா?’. ‘பெரிய நாயகி உலா’, ‘பஞ்ச கல்யாணி’ என்பன பிச்சமூர்த்தி கதைகளில் குறிப்பிடத்தக்கவை.

மேளனி

சிறுகதையுலகின் திருமூலர் எனப் புதுமைப்பித்தனால் பாராட்டப்பட்டவர். ‘மேளனி’. இருபது சிறுகதைகள் மட்டுமே எழுதியுள்ள மேளனியின் கதைகளில் அடிமன விசாரணையுடன் காதல் செய்திகளை வெளியிடும் போக்கும், கா.ஃப்கா (Kafka)-வின் குறியீட்டுப்பாங்கும் காணப்படுகின்றன. இவரது ‘அழியாச்சுடர்’ தமிழ்மொழியை எட்டாத உயரத்துக்கு இழுத்துச் சென்ற சாதனையின் அடையாளம்.

ந. சிதம்பர சுப்பிரமணியன்

ந. சிதம்பரசுப்பிரமணியன் மரபுபிறழாத தன்மையுடன், மெல்லிய உணர்வுகளை அருமையாகத் தன் கதைகளில் எடுத்தாண்டார். இவரது சிறந்த கதைகளை, ‘சக்ரவாகம்’, ‘சூரியகாந்தி’ தொகுப்புகளில் காணலாம்.

தி. ஜானகிராமன்

மென்மையான நகைச்சுவையும், கூரிய கிண்டலும் கலந்த கதைகள் தி. ஜானகிராமனிடம் அரும்பின. அவரது ‘கொட்டுமேளம்’ எடுத்துக்காட்டு. நாசுக்காகவும், விரசமில்லாமலும் எழுதும் இவர் ஆற்றலுக்கு. ‘சிவப்புரிக்கஷா’, ‘கமலம்’ தொகுப்புகளையும் குறிப்பிடலாம். இவரது சக்தி வைத்தியம் சாகித்ய அகாதெமி பரிசுபெற்ற தொகுப்பாகும்.

லா.ச. ராமாமிர்தம்

நெஞ்சைச் சூர்லென்று தாக்கும் வேகமும், 'சொல்லின் பிரளயக்குமுறலும் அடங்கிய கதைகள் லா.ச. ராமாமிருதத்தினுடையவை. கிளர்ச்சியை அகமனத்தில் ஏற்படுத்தும் கலைஞர் லா.ச.ரா. இவரது சிறந்த சிறுகதை நூல்கள் - கங்கா, ஜனனி, பச்சைக் கனவு, அஞ்சலி, இதழ்கள், அலைகள் என்பனவையாகும். வாழ்வின் கொடுமையில் அதன் மகத்துவம் கனல்வதை லா.ச.ரா. கதைகளில் காணலாம்.

கு. அழகிரிசாமி

கு. அழகிரிசாமியின் சிறுகதைகள் இலேசான பரிசாச உணர்ச்சியும், மனிதாபிமானமும் பின்னிக் கிடப்பவை. 'அழகிரிசாமி கதைகள்', 'சிரிக்க வில்லை' தொகுதிகள் இவருடையவை. உளவியல் அழகு செறிந்தவை இவர் கதைகள்.

வல்லிக்கண்ணன்

ஐநூறுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளைத் தமிழுக்குத் தந்த வல்லிக்கண்ணனின் சிறுகதைகள் மென்மையானவை. ஆண் சிங்கம், வாழ்விரும்பியவன், சுதந்திரப் பறவைகள் என்பவை இவரது சிறுகதைத் தொகுதிகள்.

ஜெயகாந்தன்

இன்றைய தமிழ்ச்சிறுகதையின் ஏற்றத்துக்கு ஜெயகாந்தனின் கதைகள் பெருமளவு உதவியுள்ளன. எதார்த்த உலகின் குரூர பயங்கரங்களையும், சமுதாயத்தின் இருண்ட முலைகளையும் ஜெயகாந்தனின் சிறுகதைச் சாட்டை பதம் பார்த்துள்ளது. இவரது கதைகளில் சமுதாயத்தின் எல்லா நிலையினரும் எடை போடப்படுகின்றனர். மெல்லிய தத்துவ இழையோட்டத்தையும் ஜெயகாந்தன் எழுத்தில் சந்திக்கலாம். 'இனிப்பும் கரிப்பும்', 'ஒரு பிடிசோறு', 'தேவன் வருவாரா?', 'சுமைதாங்கி'. 'யுகசந்தி', 'உண்மை சுடும்', 'புதிய வார்ப்புகள்' முதலிய சிறுகதைத் தொகுப்புகள் இருபெரும் முழுத்தொகுப்புகளாக வெளிவந்துள்ளன.

அகிலன்

அகிலனது சிறுகதைகள் காவேரி ஆறுபோல மென்மையான நடையும் இனிய சுவையும் உடையவை. 'நிலவினிலே', 'செங்கரும்பு', 'குழந்தை சிரித்தது' என்பன இவர்தம் தொகுப்புகள்.

அசோகமித்திரன்

மெல்லிய அங்கதம் தொனிக்க மனித உணர்வுகளைச் சிக்கனமான சொற்களில் சித்திரப்படுத்தும் அசோகமித்திரன் கதைகள். 'அப்பாவின் சிநேகிதர்' என்னும் இவர் சிறுகதைத் தொகுப்பு, சாகித்ய அகாதெமி பரிசு பெற்றது. உரிமைவேட்கை, ஒரு கிராமத்து அத்தியாயம், வாழ்விலே ஒருமுறை, விமோசனம்

முதலிய சிறுகதைத்தொகுதிகள் இவர் எழுதியவை. உணர்ச்சியைவிட உணர்வின் தளத்தில் எழுதி வருபவர் இவர்.

சுந்தர ராமசாமி

சிறுகதை இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்க்கும் சுந்தரராமசாமியின் எழுத்தாக்கத்தில் உருவான சிறுகதைகள், அக்கரைச் சீமையில், பிரசாதம் முதலியன தனித்தன்மை வாய்ந்த நடை இவருடையது.

ஆ. மாதவன்

கடைத்தெருவை மையமாக்கி இவர் படைத்த கதைகள் கடைத்தெருக்கதைகள் என்றே வெளியாகியுள்ளன. மோகபல்லவி, ஆனைச் சந்தம், அரேபியக் குதிரை முதலியன இவர்தம் தொகுப்புகள். இவையனைத்தும் இப்போது முழுத்தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளன.

சுஜாதா

சின்னத்தொடர்களில் மின்னல் பளிச்சிடக் கதை பண்ணும் கலைஞர் சுஜாதா, அழுத்தமான கதைசொல்லி, ஸ்ரீரங்கத் தேவதைகள், இரயில் புன்னகை, சிறுகதை எழுதுவது எப்படி போன்ற பல தொகுதிகள் இவருடையவை.

கந்தர்வன்

கவிஞராகப் பெரிதும் அறியப்பட்ட இவர்தம் சிறுகதைகள் பாசாங்கற்றவை. பூவுக்குக்கீழே, ஒவ்வொரு கல்லாளிணி ஆகிய தொகுப்புகளைத் தந்திருக்கும் இவரது கதைகள் எளியமக்களின் வாழ்வை நுட்பமாகச் சித்தரிப்பவை.

தனுஷ்கோடி ராமசாமி

காந்தியத்திலிருந்து பொதுவுடைமைத் தத்துவத்திற்குப் பயணமான படைப்பாளி. உண்மைப்பதிவுகளை உள்வாங்கிச் சிறுகதையாகச் சமைப்பதில் ஆர்வம் காட்டியவர். சிம்மசொப்பனம், நாரணம்மா, சேதாரம், தீம்தரிகிட, வாழ்க்கை நெருப்பு, பெண்மை எங்கும் வாழ்க போன்றவை இவர்தம் சிறுகதைத் தொகுப்புகள். 'தோழர்' இவரது நாவல்.

வண்ணதாசன்

கவிதையுலகில் கல்யாணஜி என அறியப்பெறும் வண்ணதாசனின் கதைகள் கவித்துவமிக்கவை. மனிதத்தின் மெல்லிய உணர்வோட்டங்களை நுட்பமாகச் சித்தரிக்கும் கதைகளைத் தமிழுக்குத் தந்திருக்கிறார். சக மனிதர்களின் மீது அன்பும் அன்றாட வாழ்க்கையில் நேரும் நெருக்கடியை மீறி மனிதன் நெகிழ்வுறும் அபூர்வ கணங்களைச் சித்தரிப்படுத்துவதிலும் இவர் கதைகள் தனித்து

விளங்குகின்றன. 'கலைக்க முடியாத ஒப்பனைகள்', 'சமவெளி', 'பெயர் தெரியாமல் ஒரு பறவை', 'மனுஷா மனுஷா', 'தோட்டத்துக்கு வெளியிலும் சில பூக்கள்', உயரப்பறத்தல் போன்ற தொகுப்புகள் இவருடையவை.

கி. ராஜநாராயணன்

கரிசல் பூமியில் வாழும் மக்களின் போக்குகளைப் பேச்சுத்தமிழில் சித்தரிக்கும் கதைசொல்லி, கி. ராஜநாராயணன் வேட்டி என்பது இவர்தம் முதல் தொகுதி. நாட்டுப்புற வழக்கில் பல சொல்வடைகளைக் கொண்டு அமையும் இவரது கதைகள். கரிசல் வட்டார வழக்கை இலக்கியமாக்கிச் சிறுகதைகள் தந்த படைப்பாளி.

மேலாண்மை பொன்னுச்சாமி

கி.ரா.வை முன்னத்தி ஏராகக்கொண்டு சிறுகதை உழவுக்கு வந்த கரிசல் எழுத்தாளர். சிபிகள் எனும் சிறுகதை மூலம் இவர் வரவு நிகழ்ந்தது. 'பூக்காத மாலை', 'மானுடப்பிரவாகம்', 'பூச்சுமை', 'கணக்கு', 'விரல்', 'தாய்மதி', 'உயிர்காற்று' போன்ற தொகுப்புகளைத் தமிழுக்குத் தந்தவர்.

பிரபஞ்சன்

பிரபஞ்சகவியாக வானம்பாடிக்குழுவில் வலம் வந்த வைத்தியலிங்கம், சிறுகதையலகில் தனித்த இடம் பிடிக்கும் பிரபஞ்சன் ஆகியிருக்கிறார். எந்த நிலையிலும் மானுடத்தின் உன்னதம் வெளிப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கும் பாங்கை இவர்தம் சிறுகதைகளில் காணமுடியும். மெல்லிய தொடர்களில் தமிழின் ஈரத்தைப் புலப்படுத்தும் நடை இவருடையது. 'ஒரு ஊரில் இரண்டு மனிதர்கள்', 'நேற்று மனிதர்கள்', 'விட்டுவிடுதலையாகி', 'மனிதர்களைத் தேடி', வசந்தம் வரும், பூக்களை மிதிப்பவர்கள் உள்ளிட்ட தொகுதிகளைத் தந்துள்ளார். இவரது சிறுகதைகள் மொத்தத்தொகுப்பாக இப்போது வெளிவந்துள்ளன.

தோப்பில் முகமது மீரான்

பலராலும் அறியப்படாத இஸ்லாமிய மக்களின் வாழ்வை, அவர்களது பிரச்சனைகளைச் சித்தரிக்கும் கதைகளைத் தமிழுக்குத் தந்தவர். தோப்பில் முகமது மீரான். 'அன்புக்கு முதுமை இல்லை', தங்கராசு', 'அனந்தசயனம் காலனி' ஆகியன இவர் தொகுப்புகள். ஜாகீர் ராஜா, நாகூர் ரூமி இந்த வரிசையில் வளர்ந்து வரும் படைப்பாளிகள்.

இந்திரா பார்த்தசாரதி, சா. கந்தசாமி, ஜெகாதா, ஆ. சந்திரபோஸ், ஜெயமோகன், எஸ். ராமகிருஷ்ணன், சுப்பாரதிமணியன், பாவண்ணன், சி.ஆர். இரவீந்திரன், சூர்யகாந்தன், இமையம், பெருமாள் முருகன், சந்திரகாந்தன் போன்ற

நாவலாசிரியர்கள் சிறுகதையுலகிலும் பல அழுத்தமான படைப்புகளை முன்வைத்திருக்கின்றனர்.

தலித்தியச் சிறுகதைகளை அழகிய பெரியவன், அன்பாதவன், விழி. பா. இதயவேந்தன், ஆதவன் தீட்சண்யா உள்ளிட்ட பல படைப்பாளிகள் எழுதிவருகிறார்கள். லட்சுமி, அனுராதாரமணன், வாஸந்தி, சிவசங்கரி, இந்துமதி, அநுத்தமா, திலகவதி, ஹெப்சிபா ஜேசுதாசன் போன்றோர் வரிசையில் திலகபாமா, அ. வெண்ணிலா, உமாமகேஸ்வரி முதலியோர் எழுதிவருகின்றனர். கவிதையுலகில் தனித்துத் தெரியும் அளவிற்குச் சிறுகதையுலகில் இன்னும் பெண்படைப்பாளிகள் தம்மை உள்ளாக்கிக் கொள்ளவில்லை என்றே தோன்றுகிறது.

அம்பை

பெண் எழுத்தாளர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதைகளை வழங்கிய சிறப்புக்குரியவர் அம்பை. சிறுகதை முறியும், வீட்டின் மூலையில் ஓர் சமையலறை, காட்டில் ஒரு மான், வற்றும் ஏரியின் மீன்கள் இவர்தம் தொகுப்புகள். தமிழக எல்லைக்கப்பால் உள்ள நிலப்பகுதிகளைக் கதைக்களன்களாகக் கொண்டவை இவர்தம் கதைகள். பலரும் தொடர் தயங்கும் பெண்ணியல்புகளைத் திறம்படச் சித்தரிக்கும் கதையாளி.

ஆர். சூடாமணி

தமிழ்ச்சிறுகதை உலகில் நெடுங்காலமாகக் கோலோச்சிய பெண் சிறுகதையாளர். உளவியல் நோக்கில் ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாத எளிய நடையில் நடுத்தர மக்களின் வாழ்வியலைக் கதையாகச் சொல்லக்கூடியவர்.

இன்னும் சிலர்:

சி.என். அண்ணாதுரை, கலைஞர் மு. கருணாநிதி, மாறன், பி.சி. கணேசன், மாலன், சோ. தர்மன், சுப்ரமணியராஜ், யூமா, வாசுகி, தேனி சீருடையான், ச. தமிழ்ச்செல்வன், கோணங்கி, சந்திரகாந்தன், மு. பழனி இராகுலதாசன், பா. செயப்பிரகாசம், இரா. முருகன், எஸ். ஷங்கரநாராயணன், ஏ.எச். கோரி, ப. வெங்கடேசன், வேல. ராமமூர்த்தி, அன்னபாக்கியன், ஜனநேசன் எனப் பலரும் சிறுகதையுலகில் சிறந்த கதைகளைப் படைத்துள்ளனர். இதோடு மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகள், இதழ்கள் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு அளித்த பங்களிப்பு என அதன் வளர்ச்சியை நன்கு அடையாளப்படுத்தலாம்.

3. நாவலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

நாவல் இலக்கியம்

கதை சொல்வதும் கதை கேட்பதும் (கற்பனையின் விதை மனித மனத்தில் எப்போது விழுந்ததோ, அப்போதிலிருந்து) ஒரு பயனுள்ள பொழுதுபோக்காக இருந்து வந்துள்ளது. உலகெங்கிலும் இவ்விதம் நீதி கதைகளும், வேடிக்கைக்கதைகளும், உல்லாசக்கதைகளும், புதிர்கதைகளும் பிறந்திருக்கக் காணலாம்.

ஆனால், கட்டுக்கோப்பும், பொருளமைதியும் உருவ அமைப்பும் கொண்ட நாவல் என்ற புதின இலக்கியம் மேலைநாட்டுத் தொடர்பால்தான் தமிழில் உதயமாயிற்று. தமிழுக்கு இது புதிய துறை. ஒரு காலத்தில் காவியங்கள் பெற்றிருந்த இடத்தை இன்று நாவல்கள் கைப்பற்றியுள்ளன. ஐரோப்பாவிலேயே செர்வேண்டிஸ் (Cervantes) (1547 – 1616) கி.பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதிய, ‘டான் க்விக் சாட்’ நாவல்தான் முதல் நாவலாகக் கருதப்படுகின்றது. ஆங்கில மொழியில் கி.பி.17-ஆம் நூற்றாண்டின் (Parmela) இறுதியில் வாழ்ந்த சாமுவேல் ரிச்சர்ட்ஸன் (Samuel Richardson) ‘நாவல் இலக்கியத்தின் தந்தை’ எனப் போற்றப்படுகின்றார்

இன்று நாவல் ஆற்றல்மிக்க கலைச்சாதனமாக வளர்ந்துவிட்டது. ‘A Pocket There’ என்று மேரியன் கிராபோர்டும் (Marion Crawford) “கற்பனை மக்களின் செயல்களை வசனத்தில் விளக்கும் நெடுங்கதை” (A long narrative in prose detailing the actions of fictitious people) என (W.E. Williams) வில்லியம்ஸ்) என்பாரும் கூறுவர். இன்னும் விளக்கமாக “நாம் வாழும் காலத்தின் சமுதாயச் சூழ்நிலைகளைச் சரியாகவும், முழுமையாகவும் சொல்லும் சமகாலச் சரித்திரம்” (The novel if anything is contemporary history of an exact and completer reproduction of social surroundings of the age we live in) என்று பேசுகின்றார்.

“கவிதையாற்றலும், சரித்திர விளக்கமும் கலந்து, தத்துவ அனுபவம் குழைத்து மனித மேதை முன்னெப்போதும் கண்டிராத வகையில் மனித சிந்தனையும் செயலையும் திறப்பட வடிப்பது நாவல்” (It is none the less a very effective medium for the portrayal of human thought and the generalized experience of philosophy in a manner unattempted by any previous effort of human genius) என வேர்ஸ்ஃபோல்டு (Worsfold) என்பார் அழகுற மொழிகின்றார்.

“நாவல் தெருவழியே நடமாடும் கண்ணாடி” (The novel is a mirror walking down the Lane) என்பது மற்றொரு கணிப்பு.

நாவலைப்பற்றி புதுமைப்பித்தன் கருத்து நமக்குத் தெளிவூட்டும் பாங்கில் அமைந்துள்ளது. “வாழ்க்கையின் சிக்கல்களை, அதன் உயர்வை, அதன் சிறுமைகளை, உலாவும் பாத்திரங்களான மனிதக் கூட்டத்தின் சலனத்தில், அவற்றின்

குண விஸ்தாரத்துடன் சிருஷ்டிப்பதுதான் நாவல். நாவலுக்குக் கால எல்லை கிடையாது. சென்ற காலம், நிகழ்காலம், வருங்காலம் இவற்றின் நிகழ்ச்சியை மனோதர்மத்தால் சிருஷ்டியின் மேதை குன்றாமல் கற்பனை செய்வதுதான் நாவல். நாவல் வாழ்க்கையை அப்படியே முழுசாக சிருஷ்டிக்க முயல்கிறது.”

தமிழ் நாவல் உலகின் பிதாமகர்கள்

19-ம் நூற்றாண்டின் கடைசியில்தான் முதல் தமிழ்ப் புதினம் உருவெடுத்தது. 1876-ல் நீதிபதி மயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை தமிழ் உரைநடைக்கும் நாவலுக்கும் இரட்டைப் பரிசாக, ‘பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தை’ வழங்கினார். ‘நற்குணங்களின் அழகையும், அமைதியையும், ‘தீய குணங்களின் அழகின்மையையும், குரூரத்தையும் தீட்ட’ ஆசிரியர். இந்நாவலைப் படைத்ததாகக் கூறுகின்றார். கதைத் தலைவனே நேர்முகமாகக் கதை சொல்லும் பாவனையில் அமைந்துள்ளது. சுவையாகக் கதை சொல்லும் முறையும், இடையிடையே நீதிபோதனைகளும் காணப்படுகின்றன. நாவல் இலக்கியத்தின் உருவம் கரைபுரண்டு பிறழ்ந்துள்ளதாக விமரிசகர்கள் கருதினாலும் முதல் நாவலுக்கு இது ஒரு குறை ஆகாது. ‘சுகுண சுந்தரி (1887). இவரது மற்றொரு நாவல்.

கி.பி. 1984-ல் பி. ஆர். ராஜமையரின், ‘கமலாம்பாள் சரித்திரம்’ உதயமாயிற்று. பாத்திரப்படைப்பில் அழுத்தமும், நாவல் வடிவத்தில் பூரணத்துவமும் பெற்றது இந்நாவல். இதனைப் படித்தபிறகு ஆடுசாபட்டி அம்மையப்ப பிள்ளையும், வம்பர்மகாசபைத் தலைவி சுப்புவையும் மறக்கவே முடியாது. தமிழ் நாவலின் தொடக்கத்தைச் சீராக்கித் தந்த சிறப்பு, ‘கமலாம்பாள் சரித்திரத்துக்கு’ உண்டு.

அ. மாதவையா (1872-1926) எழுதிய, ‘பத்மாவதி சரித்திரம்’ (1898) முதல் மூன்று தமிழ் நாவல்களிலும் இறுதியானது. வாழ்க்கையின் ஏற்ற இறக்கங்களைக் காட்டுவதில் மாதவையா சிறந்தவர். தமது தலைமுறையின் ஆசைகள், ஏக்கங்கள், நோக்குகள் அனைத்தையும் ஒரே மூச்சில் சொல்ல ஆசைப்பட்டவர்போல் இந்த நாவலை வரைந்துள்ளார். ராஜம் ஐயரின் நடை, சுழிப்பும் உல்லாசமும் நிரம்பியதென்றால், மாதவையாவின் நடையோ வேகமான நேர்போக்கு உடையது. ‘தில்லை கோவிந்தன்’ என்ற ஆங்கில நாவலையும் மாதவையா எழுதியுள்ளார்.

முதல் மூன்று நாவல்களுக்குப் பின் பண்டித ச.ம.நடேச சாஸ்திரி (1859 – 1906), ‘தீனதயாளு’ (1902) என்ற நாவலை எழுதினார். தமிழில் முதல் நவால் என்று தம் நூலை அவர் எண்ணிக்கொண்டார். முந்திய நாவல்களின் கம்பீரம் இதில் இல்லை. திக்கற்ற இரு குழந்தைகள், கோமளம் குமரியானது, மாமி கொலுவிருக்கை, தலையணை மந்திரோபதேசம், வால்மீகி இராமாயணம் (மொழிபெயர்ப்பு)முதலியனவும் இவர் இயற்றியவை. இவரைத் தொடர்ந்து தி.ம. பொன்னுசாமி பிள்ளை வாசகர்களைக் கவரும் பல நவீனங்களை எழுதினார். 1903-ல் முதலில் எழுதிய கமலாகுடி முதல் விஜயசுந்தரம், ஞானசம்பந்தம், ஞானாம்பிகை, சிவஞானம் 1915-ல்

வந்த ஞானப்ரகாசம் வரை ஆறு நாவல்கள் இவர் தந்தவை. நிகழ்ச்சிகளின் வேகத் தொடர்ச்சி இவர் நாவல்களின் இயல்பு.

பரிதிமாற்கலைஞரின் 'மதிவாணனும்', பாரதியாரின் அரைகுறை முயற்சிகளும் பின்னர் தோன்றினவாயினும், அவை குறிப்பிடத்தக்க சிறப்புடையன அல்ல.

1920 - 1930 கால கட்டத்தில் உரைநடையை மந்திரகோலாகப் பயன்படுத்திய வ.ரா. வின் 'சுந்தரி'யும், சிறிது பின்னர் கே.எஸ். வேங்கடரமணயின், 'முருகன் ஓர் உழவன்', 'தேசபக்தன் கந்தன்', நாவல்களும் சமூக, பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளை ஆராயும் பாதையில் அடியெடுத்து வைத்தன.

சிறுகதைபோல, நாவல் வேகமாக வளரவில்லை. தேக்க நிலை ஏற்பட்டது. இக்கட்டத்தில் ஆரணி குப்புசாமி முதலியார், வடுவூர் துரைசாமி அய்யங்கார், ஜே.ஆர். ரங்கராஜ், வை.மு. கோதை நாயகி அம்மாள் ஆகியோரின் எண்ணற்ற நாவல்கள் - திடுக்கிடும் சம்பவங்களும், துப்பறியும் சூரர்களின் செயல்பாடுகளும் நிரம்பியவை தமிழ் நாட்டைக் கதை வெள்ளத்தில் மூழ்கடித்தன. இதனால் தமிழ்நாட்டில் வாசகர் கூட்டம் பெருகிற்று. பின்னர் இம்மரபைத் தொடர்ந்தவர்களாக, ராஜேஷ்குமார், ராஜேந்திரகுமார், பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர் என்று ஒரு பட்டியலிடும் அளவிற்குப் பலர் வந்தனர். தமிழ்வாணனின் துப்பறியும் சங்கர்லால் இவ்வகைப்பட்ட நாவலின் சிறப்புப் பாத்திரம். வாரம் ஒரு நாவல் என்ற வரிசையில் ஏராளமாக எழுதி வந்த இப்படைப்புகள் காலவெள்ளத்தில் நிலைபெற்றனவாகத் தெரியவில்லை.

சமூகச் சீர்திருத்தச் சாயல் நிரம்பியதும், காட்டாற்று வேகம் மண்டியதுமான நாவல்களைச் சிலர் உருவாக்கியுள்ளனர். சி.என். அண்ணாதுரையின், 'கபோதிபுரக்காதல்', 'ரங்கோன் ராதா', டி.கே.சீனிவாசனின், "ஆடும் மாடும்", மு. கருணாநிதியின் 'வாழமுடியாதவர்கள்', 'தூக்குமேடை' என்பன இவ்வகையின.

இலக்கியச் சுவை தரும்பும், 'பாலும் பாவையும்', விந்தனின் சிறந்த நாவல். ரகுநாதனின் 'பஞ்சம் பசியும்' பிரசார நாவலுக்கு எடுத்துக்காட்டு. வல்லிக்கண்ணனின், 'வீடும் வெளியும்' யதார்த்தவாத நாவல் எனலாம். பத்திரிகை ஆசிரியராக இருந்த தேவன் சோதனையென்று சொல்லத்தக்க, 'மிஸ்டர் வேதாந்தம்', 'துப்பறியும் சாம்பு', 'ஜஸ்டின் ஜகந்நாதன்' நாவல்களை ஆக்கியுள்ளார்.

சில இலக்கிய ஆளுமைகள்

அகிலன்

நளினமாகக் கதை சொல்வதிலும், பூத்தொடுப்பதுபோல, நிகழ்ச்சிகளை இணைப்பதிலும், ஆற்றொழுக்கான தமிழ் நடையிலும், அகிலன் வல்லவர். அன்புப் பிரசாரமே தனது பணியாகக் கூறும் இவரது முதல் நாவல், 'பெண்' (கலைமகள் பரிசு பெற்றது). செறிவான படைப்பு என்று 'சினேகிதி'யைக் கூறலாம். இவருக்குப் புகழ் தந்த நாவல், 'பாவை விளக்கு'. எழுத்தாளன் தணிகாசலத்தின் வாழ்வில் குறுக்கிட்ட

நான்கு பெண்கள் நம் நினைவில் நடமாடுகின்றனர். அகிலனின் சரித்திர நாவல்கள் 'வேங்கையின் மைந்தன்', 'வெற்றித்திரு நகர்' என்பன.

இவரது பிற நாவல்கள் 'நெஞ்சின் அலைகள்', 'புது வெள்ளம்', 'வாழ்வது எங்கே?' என்பன. தமிழில் முதல் ஞானபீடப் பரிசு பெற்ற எழுத்தாளர் இவர்.

'தீபம்' நா. பார்த்தசாரதி

'தீபம்' என்ற இலக்கிய ஏட்டின் ஆசிரியர் நா. பார்த்தசாரதி சமூகக் கண்ணோட்டம் கலந்த பார்வையும், இன்பவெறியேற்றும் உல்லாச நடையும் கனிய எழுதுகின்றார். இவரது, 'குறிஞ்சி மலர்', 'பொன் விலங்கு' நாவல்கள் தேனோடையாகப் பாய்கின்றன. மாறாக, இவரது சரித்திர நாவல்களான 'மணிபல்லவம்', 'பாண்டிமாதேவி' முதலியன எல்லாவகையிலும் குறைபாடுகள் நிரம்பியவை.

தி. ஜானகிராமன்

தி. ஜானகிராமனின், 'மோகமுள்' (1955) தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தில் ஒரு தனிப்போக்கு வாய்ந்தது. வயதில் முத்த யமுனா பாபுவைக் காதலிக்கும் கருவாகக் கொண்டது. தஞ்சை வட்டார வர்ணம் கலந்த மொழியில் உரையாடல் செல்கின்றது. உடலுறவும், கலையுணர்வும் நடத்தும் துன்மையான போராட்டத்தின் கதை, 'மோகமுள்'. இவரது வெற்றிப் பட்டியலில், 'மலர்மஞ்சம்', 'அம்மா வந்தாள்', 'மரப்பசு' ஆகிய நாவல்களும் அடங்கும். தமிழ் நாவல்களில் தனிமெருகும் சுவையும் இவர் நூல்களுக்கு உண்டு.

மு. வரதராசன்

தமிழ் இலக்கிய உலகை அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்தும் வியப்பாக மு.வ.வின் நாவல்கள் தோன்றின. இலக்கியத்தரமான செந்தமிழ் நடையிலும், நல்ல நாவல்களைப் படைக்க முடியும் என்பதற்கு மு.வ. எடுத்துக்காட்டு. நிகழ்ச்சிகளோ, விறுவிறுப்பூட்டும் சம்பவங்களோ குறைவு, பக்கத்துக்குப் பக்கம் அறவுரை, கருத்துரை, நீதிபோதனை...! மனிதனைவிட மனிதச்சிந்தனைகளே இவரது நாவல்களின் முக்கிய அம்சம். மனித உறவுகள் இதனால் அற்றுப்போகின்றதாகத் திறனாய்வாளர் குறை கூறினாலும், வாசகர்களுக்கு இவர் நாவல்கள் விருந்தாகவே உள்ளன. சங்கப்பாட்டு, குறள், ஷா, காந்தியடிகளின் கருத்துக்கள் நாவல் முழுதும் ஒளிவீசுகின்றன. 'கரித்துண்டு', 'கள்ளோ காவியமோ' இரண்டும் பூரணத்துவம் பெற்ற படைப்புக்களாகக் கூறலாம். மற்ற நாவல்கள், அல்லி, பாவை, மலர்விழி, அகல்விளக்கு, மண்குடிசை, கயமை, நெஞ்சில் ஒரு முள், பெற்ற மனம் ஆகியவையாகும்.

ஜெயகாந்தன்

சிறுகதையலகில் மன்னன் எனக் கொடிகட்டிப் பறந்த ஜெயகாந்தன் 'வாழ்க்கை அழைக்கிறது' என்ற படைப்பின்மூலம் நாவல் உலகில் அடியெடுத்து வைத்தவர். நாவலை ஒரு சவாலுக்குரியதாகவே கருதிய அவர் அக்னிப்பிரவேசம் என்ற கதையில் வரும் 'அவளை', கங்காவாக்கித் தந்த நாவல், 'சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்', பின்னர் அதன் தொடர்ச்சியாக, அவர் தந்தது, 'கங்கை எங்கே போகிறாள்?'

'ஒரு மனிதன் ஒரு வீடு ஒரு உலகம்' நாவல் ஜெயகாந்தனின் படைப்புலகச் சிகரம். அதில் இடம்பெறும் ஹென்றி அனைவரையும் ஈர்க்கும் கதாபாத்திரம். கோபுலுவின் ஓவியங்களோடு தொடர்கதையாக வெளிவந்தது பின்னர் தொகுப்பான நாவல் இது. இவ்வாறே ஜெயகாந்தனால் படைக்கப்பெற்ற புகழ்மிகு நாவல்கள், 'ஒரு நடுகை நாடகம் பார்க்கிறாள்', 'காற்றுவெளியினிலே', 'பாரிசுக்குப்போ', 'ஜயஜயசங்கர', 'சுந்தரகாண்டம்' போன்றவை யாகும். இவையனைத்தும் இப்போது முழுத்தொகுப்புகளாகப் படிக்கக் கிடைக்கின்றன. அகிலனுக்குப் பின்னர் ஞானபீட விருதுபெற்ற தமிழ் எழுத்தாளர் இவர்.

பெண் நாவலாசிரியைகள்

இந்தியா விடுதலை பெறுமுன்பே தமிழ் நாவல் உலகில் பல படைப்புகளைப் பெண்கள் தந்துள்ளனர். அவர்களுள் மிகுதியான படைப்புகள் நல்கியவர், கோதைநாயகி அம்மாள் ஆவார். மூவாலூர் ராமாமிர்த்தத்தம்மாள் உள்ளிட்ட பலர் எண்ணற்ற நாவல்களைப் படைத்துள்ளனர்.

பெண் எழுத்தாளர்களில் சூடாமணி குறிப்பிடத்தக்கவர். இவரது, 'மனத்துக்கினியவள்' கலைமகள் பரிசு பெற்றது. வாசவேச்சரம் தந்த கிருத்திகாவின் 'புகைநடுவில்', உயர்நிலையில் காணும் பகட்டு வாழ்வை உளநூல் பாங்குடன் கீறிக்காட்டுகின்றது. இவரது, 'பொன்கூண்டு', 'ஸத்யமேவ' என்ற நாவல்களும் சிறப்பு வாய்ந்தவை.

குறிப்பிடத்தக்க பெண்படைப்பாளிகளும் அவர்தம் படைப்புகளும் பின்வருமாறு.

ராஜம் கிருஷ்ணன் - 'குறிஞ்சித்தேன்', 'மலர்கள்', 'மலையருவி', 'அமுதமாகி வருக', கூட்டுக் குஞ்சுகள்', 'சேற்றில் மனிதர்கள்', 'வளைக்கரம்'

அருத்தமா - 'மணல்வீடு', 'கேட்டவரம்', 'ஜெயந்திபுரத் திருவிழா', 'ஒரே வார்த்தை'.

லக்ஷ்மி - பெண்மணம், காஞ்சனையின் கனவு, நாயக்கர் மகள்.

சிவசங்கரி – திரிவேணி சங்கமம், திரிசங்கு சொர்க்கம், கப்பல் பறவை, இன்னொருத்தி + இன்னொருத்தி முதலிய நாவல்கள், சிவகாமி – ‘பழையன கழிதலும்’, ‘ஆனந்தாயி’.

பாமா – கருக்கு, சங்கதி, வன்மம். சு. தமிழ்ச்செல்வி – கீதாரி அளம் அனுராதாரமணன், இந்துமதி, ஆர். சுமதி, ரமணிச்சந்திரன் போன்றோரும் பல படைப்புகள் தந்துள்ளனர்.

வாஸந்தி – ஆகாச வீடுகள், மனிதர்கள் பாதி நேரம் தூங்குகிறார்கள், நான் புத்தன் இல்லை.

மொழிபெயர்ப்பு நாவல்கள்:

இந்திய மொழிகளில் இருந்தும், பிறநாட்டு மொழிகளில் இருந்தும் தமிழுக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நாவல்கள் பலவாகும். அதுபோல் தமிழில் இருந்து பிற மொழிகளுக்கும் நாவல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

மொழிபெயர்ப்பு நாவல்கள் பல தமிழுக்கு உரமூட்டியுள்ளன. பிரெஞ்சு மொழியில் எழுதப்பட்ட விக்டர் யூகோவின், ‘ஏழைபடும்பாடு’ சுத்தானந்தபாரதியாரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. மாக்ஸிம் கார்க்கியின், ‘தாய்’, டால்ஸ்டாயின் ‘போரும் அமைதியும்’, ஷெமிங்வேயின், ‘கடலும் கிழவனும்’, பியாபார்டின், ‘மேடம் பவதாரி’, எமிலி ஜோலாவின், ‘நாநா’ முதலிய பிறநாட்டு நாவல்களும், பங்கிம் சந்திரர், சரத்சந்திரர், தாகூர், காண்டேகர், பிரேம்சந்த் சாவல்களும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு தமிழ்ப் புதினத்தைப் புதிய வழிகளில் சிந்திக்க உதவியுள்ளன. ரஷ்ய நாவல்களை நா. தர்மராஜன், நா. முகமது ஷெரீப், சோமசுந்தரம் போன்றோர் மொழி பெயர்த்துள்ளனர்.

த.நா. குமாரசுவாமி, த. நா. சேனாபதி, ஆகியோர் வங்கமொழியிலிருந்து தமிழுக்கு மொழி பெயர்த்துள்ளனர். இந்தியிலிருந்து தமிழில், பிரேம்சந்தின் ‘கோதான்’ நாவலை மொழிபெயர்த்துத் தந்தவர், சரஸ்வதி ராமநாத், செளரியும் இந்திமொழியிலிருந்து சி.ஸ. காண்டேகரின் 13 நாவல்களைத் தமிழுக்குத் தந்தவர் கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ. கன்னடப்படைப்புகள் சிவராமகரந்தின் மூன்று நாவல்களை, டி.பி. சித்திலிங்கையாவும், யு.ஆர். அனந்த மூர்த்தியின் ‘சம்ஸ்காரா’ நாவலை தி.சு. சதாசிவமும் இன்னபிற படைப்புகளைப் பாவண்ணனும் தமிழுக்குத் தந்துள்ளனர்.

மலையாளப்படைப்புகளை, சி.ஏ. பாலன், நீல. பத்மநாபன், சுந்தரராமசாமி, கவிஞர் சிற்பி பாலசுப்பிரமணியம், குறிஞ்சிவேலன், பா. ஆனந்தகுமார், நிர்மலாலயா முதலியோரும் தமிழுக்கு வழங்கியிருக்கின்றனர். தொடர்ந்து சு.ரா. ஏராளமாகச் செய்து வருகிறார். தெலுங்கு மொழியிலிருந்து கணிசமான அளவிற்கு சுசீலா கனகதூர்கா என்பவர் எண்டமூரி வீரேந்திரநாத்தின் துப்பறியும் நாவல்களைத் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார்.

வரலாற்று நாவல்கள்:

தமிழ் புதின வரலாற்றில் கல்கி ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி (1899-1954) குறிப்பிடத்தக்கவர். கள்வனின் காதலி, தியாக பூமி, அலையோசை, சோலை மலை இளவரசி முதலியன இவர் படைத்த சிறந்த நாவல்கள். இராஜபுத்ரச் சரித்திரங்களையே கேட்டும் படித்தும் களைத்த தமிழர் நெஞ்சில் வரலாற்றின் புதுரத்தம் பாய்ச்சும் நாவல்களைக் கல்கி உருவாக்கித்தந்தார். மேலும் அரு. ராமநாதனின் 'வீரபாண்டியன் மனைவி', இ. பாலகிருஷ்ணநாயுடுவின் 'பீஜப்பூர் கோட்டை', காண்டிலயனின் 'மலைவாசல்', அகிலனின் 'வேங்கையின் மைந்தன், நா. பார்த்தசாரதியின் 'மணிபல்லவம்' சோமுவின 'கடல் கண்ட கனவு', வேணு கோபலனின் 'மருதியின் காதல்', ஜெகசிற்பியனின் 'திருச்சிற்றம்பலம்', கோ.வி. மணிசேகரனின் 'குற்றாலக் குறவஞ்சி', கலைஞர். மு. கருணாநிதியின் 'ரோமாபுரிப் பாண்டியன்', கவிஞர் கண்ணதாசனின் 'ஆயிரங்கால் மண்டபம்', மு. மேத்தாவின் 'சோழநிலா' போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

சமூக நாவல்கள்:

சமூக நாவல்களில் ஆண்-பெண் உறவுச் சிக்கல்களை எடுத்தாண்ட முதல்வர்களில் ஒருவர் நாரண துரைக்கண்ணன் (ஜீவா). இவரது 'உயிரோவியம்', 'நான் ஏன் பெண்ணாகப் பிறந்தேன்?' என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. ஆர். சண்முகசுந்தரம் கொங்குநாட்டின் பேச்சுத் தமிழை எழிலோடும், வனப்போடும் கையாண்டு பல நாவல்களைப் படைத்துள்ளார். 'நாகம்மாள்', 'பனித்துளி', 'அறுவடை' போன்றன குறிப்பிடத்தக்கவை. சங்கரராமனின் 'மண்ணாசை' மற்றொரு சிறந்த படைப்பு.

1940-க்குப்பின் எழுந்த சிறந்த நாவல்களில் ஒன்று 'பொத்தேவு'. இலக்கிய விமரிசகர் க.நா. சுப்பிர மணியனின் படைப்பு தமிழ் நாவல்களில் தனிப்பெருஞ்சிகரமாக ந.சிதம்பர சுப்பிரமணியனின் 'இதயநாதம்' விளங்குகிறது. இந்த வரிசையில் ஏராளமான நாவல்கள் பின்னர் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

வட்டார நாவல்கள்:

வட்டாரக்கதைகளை அழகுற நாவலாக்கும் தன்மை தமிழ் இலக்கியங்களில் சிறப்புற்று விளங்குகிறது. மண்ணின் மணம் கமழும் நிகழ்வுகளைக் கதைகளாக்கும் போக்குக்கு வித்திட்டவர்கள் என்று கே.எஸ். வெங்கடரமணி, ஆர். சண்முகசுந்தரம், சங்கரராம் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம். இந்தவரிசையில் கொங்குவட்டாரத்தைக் களமாகக் கொண்ட ஆர். சண்முகசுந்தரத்தின் 'அறுவடை', மதுரை மாவட்டத்து மறவர்களின் வாழ்வைச் சித்தரிக்கும் சி.சு. செல்லப்பாவின் 'வாடிவாசல்', நீலகிரி மாவட்டத்து படகர் சமூகத்தைப் பின்புலமாகக் கொண்ட ராஜம் கிருஷ்ணனின்

‘குறிஞ்சித்தேன்’, பனையேறியின் வாழ்வை மையப்படுத்திய ஹெப்சிபா ஜேசுதாசின் ‘புத்தம் வீடு’, நாகர்கோவில் வட்டாரத்து கதையான சுந்தரராமசாமியின் ‘ஒரு புளியமரத்தின் கதை’ நாஞ்சில் நாட்டு இரணியல் செட்டிமார்களின் வாழ்வைச் சித்தரிக்கும் நீல. பத்மநாபனின் ‘தலைமுறைகள்’ ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

4. நாடகத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் நாடகத் தமிழ்

தமிழ் இலக்கியத்தைப் பழங்காலந்தொட்டே இயல்தமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் எனப் பாகுபாடு செய்துள்ளனர். இயலும், இசையும் சேர்ந்து கதையைச் தழுவிவரும் கூத்தே நாடகமாகும். ‘நாடகவழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்’ என்ற தொல்காப்பிய வரிகளில் நாடகப் பெயர் மின்னுகின்றது. “நாடக மகளிர் ஆடுகளம்” பற்றிப் பேசும் பெரும்பாணாற்றுப்படையும், “பாடல் ஓர்த்தும், நாடகம் நயந்தும்” என்று பட்டினப்பாலையும் நாடகத்தை நினைவூட்டுகின்றன. ‘கூத்தாட்டவைக்குழாம்’ என்று வள்ளுவர் பேகின்றார்.

“ஆடல் கூத்தினோ டபநயம் தெரியவோர்

நாடகக் காப்பிய நன்னூல், நுனிப்போர்”

என நாடகம் வரைந்த நல்லோரைச் சுட்டுகின்றது. மணிமேகலை, இவையெல்லாம் நாடகக்கலை தமிழகத்தில் ஏதோ ஓரளவில் வளர்ந்திருந்ததையே காட்டுகின்றன. பொருநர், கூத்தர் ஆகிய கலைஞர்கள் இசை தழுவிய கூத்துக்களை நிகழ்த்தியவர்கள் என்று உறுதியாக நம்பலாம்.

மறைந்த நாடகத் தமிழ் நூல்கள்

நாடகத்தின் கூறுகளைக் கூறும் அகத்தியம், மாபுராணம் பூதபுராணம், பரதம், முறுவல், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம், இந்திரகாளியம், பஞ்சமரபு, பரதசேனாபதியம், மதிவாணர்’ நாடகத் தமிழ் நூல் என்னும் இலக்கண நூல்கள் சங்ககாலத்தே இருந்தனவாம். அவை காலத்தால் கழிந்தன. நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

சிலப்பதிகாரத்தில்:

சிலப்பதிகாரக் காவியத்தில் நாடகம் பற்றிய அரிய குறிப்புக்களை உணர முடிகின்றது. நாடக அரங்கின் அளவும், அமைப்பும், இயல்பும், வனப்பும் சிலம்பில் துலங்குகின்றன. அல்லியம் முதலிய பதினோராடல்கள், பறையூர்க் கூத்தச்சாக்கையன் நிகழ்த்திய, ‘கொட்டிச் சேதம்’ முதலிய நாடக நாட்டியங்களைச் சிலப்பதிகாரம் காட்டுகின்றது. கொட்டிச் சேதமே இந்நாள், ‘கதகளி’யின் தாளிணி

என்பர். அந்நாளில், கூத்தினை, 'வேத்தியல்', 'பொதுவியல்' என இரு கூறாய்ப் பேணினர். அரசர் பார்க்கவும் பொதுமக்கள் காணவும் என இரு பிரிவுகள் அமைந்திருந்தன.

சங்க காலத்திற்குப் பின்...

சங்க காலத்திற்குப் பின், தமிழகத்தில் நடைபெற்ற ஆட்சிகளில் சமணமும் பௌத்தமும் ஓங்கியிருந்தன. இசையும் நாடகமும் மக்களிடையே காமத்தைத் தூண்டுவன என்ற கருத்துடைய அவர்களால் நாடகம் வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்டது என்பர். பின்னர், பல்லவர் காலத்தில் மகேந்திரவர்மனின், 'மத்தவிலாசப் பிரகசனம்' எழுந்தது. ஆயின் அது வடமொழியில் அமைந்த நாடகமாகும். சோழர் காலத்தில் அரசர்தம் வரலாற்றை நாடகமாக்கி நடித்த செய்திகள் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது. 'இராசராச விஜயம்', 'குலோத்துங்க சோழ நாடகம்', 'பூம்புலியூர் நாடகம்' என்பன.

17,18 ஆம் நூற்றாண்டுகளில்...

17, 18-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றி வளர்ந்த குறவஞ்சி, பள்ளு, நொண்டி நாடகம் என்பன பாமரமக்களின் நாடக வேட்கையில் விளைந்தவை ஆகும். திரிகூடராசப்பக் கவிராயர் இயற்றிய திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி, முக்கூடற்பள்ளு, திருச்செந்தூர் நொண்டி நாடகம், இராமநாதக்கவிராயர் இயற்றிய சிவசைலப்பள்ளு ஆகியவை இந்த ஆர்வத்தில் முளைத்தவை. கீர்த்தனை வடிவில் 18-ஆம் நூற்றாண்டில் சில நல்ல நாடகங்கள் பிறந்தன. சீர்காழி அருணாசலக் கவிராயரின், 'இராமநாடகம்', 'அசோமுகி நாடகம்', 'கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரின், நந்தனார் சரித்திரம், ஆகியன இவ்வரிசையில் எழுந்தவை. இவைபோல், 'பாரதவிலாசம்', 'சகுந்தலை விலாசம்' இவ்வரிசையில் எழுந்தவை.

19-ஆம் நூற்றாண்டில்...

19-ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கிய உலகம் பல துறைகளிலும் சோதனை முயற்சிகள் தொடங்கியது. ஐநூறுக்கு மேற்பட்ட நாடகங்கள் எழுதப்பட்டன. பல்வகையாக அவற்றைப் பிரிக்கலாம்.

1. **பிரபந்த நாடகங்கள்:** சரபோசிக் குறவஞ்சி (சிவக்கொழுந்து தேசிகர்). தத்துவக் குறவஞ்சி (முருகேசபண்டிதர்), துரோபதைக் குறவஞ்சி (மதுரைக்கவிராயர் நொண்டிநாடகம், நகுமலைக் குறவஞ்சி:'. .
2. **ஜாதி நாடகங்கள்:** வி.ஜி. கோவிந்தக்கவிராயரின், 'ஒட்டநாடகம்', சுப்பராயலு முதலியாரின், 'சோகி நாடகம்', கிருஷ்ணசாமி செட்டியாரின், 'காராளர் கார்த்த நாடகம்' என்பன.

3. **பாமரார் கற்பனை நாடகங்கள்:** 'சித்ராங்கி நாடகம்', 'மதுரை வீரன் விலாசம்', 'நல்ல தங்கை நாடகம்', 'காத்தவராயன் நாடகம்', 'ஆரவல்லி'
4. **புராண நாடகங்கள்:** 'அரிச்சந்திர விலாசம்', 'சகுந்தலை விலாசம்', 'குசலவ நாடகம்'
5. **வரலாற்று நாடகங்கள்:** சோழவிலாசம், பூததம்பி விலாசம், தேசிங்குராசன் நாடகம்.
6. **சமூக நாடகங்கள்:** முத்தண்ண ஆசாரியரின், 'மனோரஞ்சித நாடகம்', 'காசி விசுவநாத முதலியாரின், 'தாசில்தார் விலாசம்', 'டம்பாச்சாரி விலாசம்', 'கூத்தாடிச்சி நடிப்பு'
7. **நகைச்சுவை நாடகங்கள்:** ஆதிநாராயண அய்யரின் சனமனோல்லாசினி
8. **இஸ்லாமிய கிறித்தவ நாடகங்கள்:** அலிபாதுஷா நாடகம், அப்பாசு நாடகம், ஞானசௌந்தரி, ஊதாரிப்பிள்ளை கதை.
9. **மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்கள்:** வேணுகோபாலாசார்யர் வெணீசு வணிகனையும், நாராயணசாமி பிள்ளை வேனிற்காலத்து நள்ளிருட் கனவையும், சரசலோசன செட்டியார் சிலம்பலீனையும், ஐயாசாமி முதலியார் லோபி (மோலியர்) யையும் தமிழில் தந்தனர்.
10. **சுதந்திரப் போராட்ட நாடகங்கள்:** தேசபக்தி, தேசியக்கொடி, தேசபக்தர் சிதம்பரனார், பொருந்தா மணம், பால்யவிவாகம், ராஜேந்திரா, சந்திரகாந்தா என்பன.

மனோன்மணியம் சுந்தரனார்

19-ஆம் நூற்றாண்டில் நாடகக்கலைக்கு அரிய மாணிக்கஆரமாக 'மனோன்மணியம்' நாடகத்தைச் சுந்தரம்பிள்ளை அளித்தார். Lord Lytton என்பார் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய "The secret Way" என்ற கதையைத் தழுவி இந்நாடகம் யாத்துள்ளார். மறுமலர்ச்சியின் ஒளியும், தத்துவ உருவமும், விஞ்ஞானப் பார்வையும், கவிதைப் பெருக்கும் கலந்த இலக்கியம் மனோன்மணியம். நடிப்பதற்கன்றிப் படிப்பதற்கு மட்டும் பயன்படும் இந்நாடகத்தில் பாத்திரப்படைப்புச் சிறப்பாக உள்ளது. குடிலனை அற்புதமாக அமைத்துள்ளமை நினைவில் நிற்கும்.

பரிதிர்மாற் கலைஞர்

இக்காலத்தினைத் தொடர்ந்து வி.கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் தமிழ்நடம் காக்க 'நாடகவியல்' என்ற இலக்கண நூலை எழுதினார். நாடகங்கள் இல்லாத குறையை நீக்க கலாவதி, ரூபவதி மானவிஜயம் நாடகங்களை எழுதினார். இவர் தொண்டு பசுமையாக நெஞ்சில் நிற்கும். சுவாமி விபுலானந்தர், 'மதங்க சூளாமணி' நாடகத்தை அளித்தார்.

சில நாடக ஆளுமைகள்

சங்கரதாஸ் சுவாமிகள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடைசியில் சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் நாடகக்கலைக்குப் பெருந்தொண்டு புரிந்தார். சுவாமிகள் பழைய நாடகங்களை ஒழுங்குபடுத்தினார். புதிய நாடகங்களையும், பொருள் பொதிந்த உரையாடல் பாடல்களோடு படைத்தார். நாடகமேடை சீர்திருந்த உழைத்தார். நாடகக் குழுக்களுக்குத் தலைமை தாங்கினார். 40-க்கும் மேற்பட்டவை இவர் படைத்த நாடகங்கள். 'நாடகத்தலைமையாசிரியர்' எனப் புகழ்பெற்றவர் சங்கரதாஸ். முத்துச்சாமிக்கவிராயர், சங்கரலிங்கக் கவிராயர், பாஸ்கரதாஸ் முதலியோரும் நாடகங்கள் எழுதி உதவினர். அபிமன்ய சுந்தரி, அல்லி அர்ஜுனா, நல்லதங்காள், மணிமேகலை முதலான நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட நாடகங்கள் இவர் தந்தவை.

பம்மல் சம்பந்த முதலியார்

'தமிழ் நாடகத்தின் தந்தை' எனப் புகழ்பெற்றவர். பம்மல் சம்பந்த முதலியார். நீதிபதியாக இருந்த இவர் 1891-ல் 'சுகுண விலாச சபை' என்ற நாடக மன்றத்தை நிறுவினார். கூத்தாடிகள் என்று இகழப்பட்டு வந்த நாடகக்கலைஞர்களுக்கு மதிப்பும், மரியாதையும் இவரால் ஏற்பட்டது. சர். சி.பி. ஆர்.கே.எஸ் போன்றவர்கள் இவர் நாடக சபையில் நடித்துப் பெருமை பெற்றனர். பம்மல் எல்லாவித நாடகங்களும் எழுதினார் பகவான் புத்தர் போன்ற சரித்திர நாடகங்கள், பொன்விலங்குகள், விஜயரங்கம் போன்ற சமூக நாடகங்கள், சாகுந்தலம், விக்ரமோர் வசியம், அமலாதித்தன் மகபதி போன்ற மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்கள் சம்பந்த முதலியார் படைத்தார். இவரது மனோகரா, லீலாவதி, ரத்னாவளி, சாரங்கதாரா ஆகியவை புகழ் பெற்றவை. நிறைவாழ்வு வாழ்ந்த பம்மல் தமிழ் நாடகத்துக்கு மிகுந்த ஊக்கம் நல்கிய பெரியார். நீண்ட நாள் நிலைத்து நிற்கும் இலக்கியம் எதனையும் இவர் படைக்கவில்லையாயினும், நாடகக்கலை பெற்ற பயன் பெரிதாம். நாடக மேடைநினைவுகள், நான் கண்ட நாடகக்கலைஞர்கள், நாடகக்கலையில் தேர்ச்சி பெறுவது எப்படி? நாடகத் தமிழ் போன்ற நூல்களையும் இவர் எழுதியுள்ளார்.

தே.பொ. கிருஷ்ணசாமிப் பாவலர்:

20-ம் நூற்றாண்டில் நாடகத்துறையில் விடுதலைக் குரல் ஒலிக்க காரணமாயிருந்தது தே.பொ. கிருஷ்ணசாமிப் பாவலரின், 'கதரின் வெற்றி', 'தேசியக் கொடி', 'ரா.வே.யின் 'முதல் முழக்கம்' என்பன இந்த எழுச்சியின் அடையாளங்கள் ஆகும். இவர் பம்மல் சம்பந்த முதலியார், வழக்கறிஞர் வடிவேல் முதலியாருடன் சேர்ந்து நாடகப் பணியாற்றியவர். பாலமனோகர நாடகசபா அமைத்து, அரிச்சந்திரன், கோவலன், வள்ளித் திருமணம் முதலிய நாடகங்களை நடத்தியவர்.

டி.கே.எஸ். சகோதரர்கள்

சங்கரன், முத்துசாமி, சண்முகம், பகவதி ஆகிய நால்வரும் டி.கே.எஸ். சகோதரர்கள் என அழைக்கப்பெற்ற கலைஞர்கள் ஆவர். ஸ்ரீ பாலசண்முகாநந்தசபா என்ற அமைப்பைத் தோற்றுவித்துத் தமிழகத்து நாடக ஆசிரியர்கள் பலரையும் தேடிப்பிடித்து அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் இவர்களே. சமூகச் சீர்திருத்த நாடகங்கள் பலவற்றை இவர்கள் நடத்தினர். அந்தமான் கைதி, குமஸ்தாவின் பெண், முள்ளில் ரோஜா போன்ற நாடகங்கள் அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கன. 25 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நடைபெற்ற இச்சபையால் உருவாக்கப் பெற்ற கலைஞர்களுள் என்.எஸ் கிருஷ்ணன், எஸ்.வி. சகஸ்ரநாமம், கே.ஆர்.ராமசாமி, எஸ்.எஸ். இராஜேந்திரன், எம்.என். இராஜம் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

நவாப் ராஜமாணிக்கம்

நாடக உலகில் பக்திமணம் கமழும் நாடகங்களை வித்தியாசமான முறையில் அரங்கேற்றியவர் நவாப் ராஜமாணிக்கம். தமது மதுரை தேவிபாலவிநோத சங்கீத சபையின்மூலம் 'சம்பூர்ண இராமாயணம்', 'கிருஷ்ணலீலா', 'பக்தராமதாஸ்', 'மனோகரா', 'சக்திலீலா', 'ஏகநாதர்', 'ஞானசௌந்தரி', 'சபரிமலை ஐயப்பா' போன்ற நாடகங்களை அரங்கேற்றியவர்.

எஸ்.வி. சகஸ்ரநாமம்

டி.கே.எஸ். சகோதரர்களால் உருவாக்கப்பெற்ற கலைஞர், எஸ்.வி.எஸ். சேவா ஸ்டேஜ் எனும் அமைப்பின் மூலம், பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபத நாடகத்தை அரங்கேற்றியவர். பிரசிரென்ட் பஞ்சாட்சரம், மல்லியம் மங்களம், தேரோட்டி மகன், போலீஸ்காரன் மகன், வடிவேலு வாத்தியார், நாலுவேலி நிலம், ஜீவனாம்சம் முதலிய நாடகங்களைச் சிறப்பாக அரங்கேற்றிப் புகழ்பெற்றவர்.

ஆர்.எஸ். மனோகர்

புராணக்கதைகளில் இடம்பெறும் எதிர்நிலைப் பாத்திரங்களைக் கதாநாயகர்களாக மாற்றி நாடகம் அமைத்து அரங்கேற்றியவர் ஆர்.எஸ். மனோகர். கட்சி அமைப்பு, அரங்க அமைப்பு ஆகியவற்றில் தனிக் கவனம் செலுத்தி மக்களை ஈர்த்தவர். இலங்கேஸ்வரன், நரகாசுரன், சூரபத்மன், இந்திரஜித், சிசுபாலன், சாணக்கிய சபதம், மாலிக்காபூர், காடகமுத்தரையன் முதலிய நாடகங்களைத் தமது நேஷனல் தியேட்டர்ஸ் மூலம் அரங்கேற்றியவர்.

அவ்வை தி.க. சண்முகம்

அவ்வை பாத்திரத்தில் நடித்ததன் காரணமாகவே, அவ்வை என்று அடைமொழியோடு அழைக்கப்பட்ட தி.க. சண்முகம், சங்கரதாஸ் சுவாமிகள்.

கிருஷ்ணசாமிப் பாவலர் ஆகியோரிடம் நாடகக்கலை பயின்றவர். நாடகக்கலை, எனது நாடகவாழ்க்கை முதலிய நூல்களை எழுதியிருக்கிறார்.

திராவிட இயக்கத்தின் வெற்றிக்கு நாடகங்களின் பங்கு அதிகம். அறிஞர் அண்ணாதுரை, கலைஞர் மு. கருணாநிதி போன்றோர் நாடகத்துறையில் வெகுவாகத் தங்களை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டவர்கள்.

அறிஞர் அண்ணாதுரை

சந்திரோதயம் என்னும் பிரசார நாடகத்தின் வாயிலாக நாடக உலகில் அடியெடுத்து வைத்த அறிஞர் அண்ணாதுரை, ஓர் இரவு, வேலைக்காரி, சந்திரமோகன், நீதிதேவன் மயக்கம், காதல் ஜோதி, சொர்க்கவாசல், இன்ப ஒளி, கண்ணாயிரத்தின் உலகம், நல்ல தம்பி முதலான சமூகச் சீர்திருத்தப் பிரசார நாடகங்களை எழுதி வழங்கியவர்.

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

தூக்குமேடை விமலா அல்லது விதவையின் கண்ணீர், மந்திரி குமாரி, மணிமகுடம், நச்சுக்கோப்பை, நானே அறிவாளி, சிலப்பதிகாரம், உதய சூரியன் உள்ளிட்ட பல நாடகங்களை எழுதி மேடையேற்றியவர். அடுக்கடுக்கான தமிழ்வசனங்கள் இவரது அடையாளம்.

சோ (ராமசாமி)

அரசியல் சார்ந்த அங்கத நாடகங்களை அரங்கேற்றியவர் சோ. ராமசாமி. முகமது பின் துக்ளக், யாருக்கும் வெட்கமில்லை, நேர்மை உறங்கும் நேரம், சம்பவாமி யுகே, மனம் ஒரு குரங்கு முதலிய நாடகங்கள் இவருடை படைப்புகள்.

கே. பாலச்சந்தர்

நடுத்தரவர்க்கத்து உறவுகளையும், உணர்வுகளையும் சித்தரிக்கும் நாடகங்கள் கே. பாலச் சந்தருடையவை. 'எதிர்நீச்சல்', 'சர்வர் சுந்தரம்', 'மேஜர் சந்திரகாந்த்', 'நாணல்', 'நீர்க்குமிழி', 'சதுரங்கம்' முதலியன இவர்தம் நாடகங்கள். இவற்றுள் சில பின்னர் திரைப்படங்களாயின.

கோமல் சுவாமிநாதன்

கோமல் சுவாமிநாதன், சமூகப் பிரச்சனைகளையும் அவலங்களையும் நாடகங்கள் வாயிலாக மக்கள் மன்றத்திற்கு எடுத்துச் சென்ற இயக்குநர். பின்னர் திரைத்துறையிலும் ஈடுபட்டவர். 'தண்ணீர் தண்ணீர்', 'ஒரு இந்தியக் கனவு', 'பெருமானே சாட்சி', 'அனல்காற்று', 'ராஜபரம்பரை' முதலியன இவர்தம் நாடகங்கள். தண்ணீர் தண்ணீர் பின்னர் திரைப்படம் ஆனது.

ஏ.என். பெருமாள்

தமிழ் நாடகத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், தமிழ் நாடகம் ஓர் ஆய்வு, உலக அரங்கில் நாடகம் போன்ற நாடகவியல் தொடர்பான நூல்களை எழுதிய டாக்டர் ஏ.என். பெருமாள், பனிமொழி, பால்மதி, பீலிவளை, மானசீகை போன்ற நாடகங்களையும் படைத்துள்ளார்.

இந்திரா பார்த்தசாரதி

தமிழ் நாடக உலகில் பல சோதனை முயற்சிகள் மேற்கொண்டு நாடகங்களை அரங்கேற்றியவர் இந்திரா பார்த்தசாரதி. மனிதன் தன்னோடு தொடர்புடைய அனைத்திலுமிருந்து விடுபட்டு நம்பிக்கையிழந்த நிலையில் வாழும் சூழலைச் சித்திரிக்கும் அபத்த நாடக முயற்சியில் ஈடுபட்டு இவர் எழுதிய நாடகம் பசி. மேலும் உளவியல் நோக்கிலும் வரலாற்று நோக்கிலும் இவர் பல நாடகங்கள் படைத்துள்ளார்.

பேராசிரியர் சே. இராமானுஜம்

தமிழ் நவீன நாடகக்கலையின் முன்னோடிகளுள் குறிப்பிடத் தக்கவர். புதுதில்லி தேசிய நாடகப்பள்ளியால் உருவாக்கப்பட்டவர். தஞ்சாவூர்த் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்து நாடகத்துறையின் தலைவராக இருந்தவர். இவரது 'வெறியாட்டம்' தமிழ் நவீன நாடகத்தில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று.

நிஜ நாடக இயக்கம் - மு. இராமசாமி

1977-ல் மதுரையில் டாக்டர் மு. இராமசாமியால் தொடங்கப்பட்ட நிஜ நாடக இயக்கம் வெத்துவேட்டு, ஸ்பார்ட்க்ஸ் போன்ற நாடகங்களைப் பல இடங்களில் அரங்கேற்றியிருக்கின்றது. கலகக்காரர் பெரியார் என்பது இவர்தம் அண்மைய பங்களிப்பு.

கூத்துப்பட்டறை ந. முத்துச்சாமி

தமிழின் தொல் நாடக வடிவமான தெருக்கூத்துக்கு நவீன வடிவம் கொடுக்கும் கூத்துப்பட்டறை ந. முத்துச்சாமி என்பவரால் உருவாக்கப்பட்ட நாடக அமைப்பு. நாற்காலிக்காரர், காலம் காலமாகச் சுவரொட்டிகள், கட்டியக்காரன், இங்கிலாந்து, நற்றுணைப்பன் முதலியன கூத்துப்பட்டறையின் குறிப்பிடத்தக்க நாடகங்களாகும்.

பரீக்ஷா - ஞாநி

மக்களுக்கு நெருக்கமாக நாடகத்தைக்கொண்டு செல்லும் முயற்சியில் இறங்கிய ஞாநி உருவாக்கிய நாடகக்குழு, பரீக்ஷா. சுற்றுச்சூழல் தொடர்பான சிந்தனைகள் தமிழகத்தில் தோன்றுமுன்பே, அது குறித்த நாடகங்கள் செய்தவர்

ஞாநி. 'போமா' அந்த வகையில் குறிப்பிடத்தக்க நாடகம். பிரபஞ்சனின் 'முட்டை' நாடகத்தை அரங்கேற்றியவரும் இவரே.

வேலு சரவணன்

ஆழி கலைக்குழு மூலம் குழந்தைகள் உலகைக் கவரும் வண்ணம் நாடகங்கள் படைத்து வருகிறார். இயற்கை நேயம், கற்பனை சார்ந்த கலைப்படைப்பு இவருடையது. வேலு சரவணன் நாடகங்கள், அங்காதுங்கா, ஐராபலீ, தங்கராணி, தேவலோக யானை, மாலுமி ஆகியனவாகும்.

முருகபூபதி

ஆழ்மன உணர்வுகளை நிகழ்த்துகலையில் கொண்டு வந்து காட்டும் அபூர்வக் கலைஞன் முருகபூபதி, வித்தியாசமான ஒப்பனைகளுடன் இவர் அமைத்து அரங்கேற்றிய நாடகங்களுள் குறிப்பிடத்தக்கன. அதீத மயூசியம், தாஸ்த்தாவஸ்கியின் மரண வீட்டின் குறிப்புகள், கூந்தல் நகரம் என்பன.

இன்குலாப்

தமிழின் தொல் இலக்கியப் பிரதிகளிலிருந்து சமகாலப் பிரச்சினைகளைச் சித்தரிக்கும் வண்ணம் கவிஞர் இன்குலாப் படைத்துள்ள நாடகங்கள், 'ஒளவை', 'பாரி' போன்ற நாடகங்களாகும். இவை அ. மங்கை குழுவினரால் சிறப்புற அரங்கேற்றம் கண்டுள்ளன.

பிரளயன்

சென்னைக் கலைக்குழு என்ற பெயரில் சிறப்புற வீதி நாடகங்களை நடத்தி வரும் பிரளயனின் குறிப்பிடத்தக்க நாடகங்கள், 'பாரிபடுகளம்' 'தாண்டவ வனம்', 'உபபாண்டவம்' ஆகியனவாகும்.

தன்னானே – கரு. ஆழ. குணசேகரன்

பாண்டிச்சேரியில் இருந்து தன்னானே கலைக்குழு நடத்தி வரும் கரு.ஆழ. குணசேகரன், கிராமிய மரபில் நாடகங்களை நிகழ்த்தி வருகிறார். சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் மரபையும் ஒருங்கிணைத்து பவளக்கொடி போன்ற நாடகங்களை நடத்தியிருக்கிறார். பழமையையும் புதுமையையும் இணைத்துப் பெண் விடுதலை குறித்த கருத்துகளை உள்ளடக்கி அரிச்சந்திரமயான காண்டத்தைப் புதிய வடிவில் இரு மேடைகளில் நிகழ்த்தும் வண்ணம், சத்திய சோதனை என்னும் நாடகத்தைப் பல இடங்களில் அரங்கேற்றியிருக்கிறார். பாரதிதாசனின் இருண்ட வீடு நாடக வடிவில் இக்குழுவினரால் நிகழ்த்தப்பட்டது.

இவ்வாறு நாடகத்துறையானது வானொலி நாடகங்கள், தொலைகாட்சி நாடகங்கள், மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்கள், கவிதை நாடகங்கள், ஓரங்க நாடகங்கள் எனப் பல நிலைகளில் காதிற்கினிமையாக வளர்ந்து வருகிறது.

5. நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்வியல் பாடல்களாகும். இப்பாடல்கள் 1846-க்கு முன்பு வரை நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் என்ற பெயரால் அழைக்கப்படவில்லை. இதற்குத் தனிப்பெயர் கொடுத்தவர் வில்லியம் ஜான்தாம்சன் எனும் அறிஞர் ஆவார். நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் அமைந்துள்ள சொற்கள் ஒழுங்குமுறையாக அமைந்திருக்காது. இருப்பினும் இப்பாடல்கள் மலை அருவியாகப் பொங்கும் இயல்புடையது. காட்டாற்று வெள்ளம் போல் அமைந்துள்ளது. அழகுணர்வைக் கொண்டதாக நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் உள்ளன. மனித வாழ்வின் நடப்பு நிலையையும் காட்டுகிறது. இசையைத் துணைக் கருவியாய்க் கொண்டு மனத்தில் பதித்துவிடும் ஆற்றல் இவ்வகைப் பாடல்களுக்கு உண்டு.

நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் தோற்றம்:

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் படிக்காத பாமரர்களின் பாடல்களாகும். படிக்காத மக்கள் நாட்டுப்புறப் பாடல்களை மனப்பாடமாகச் சொல்வது பிரமிக்க வைப்பதாக இருக்கும். தமிழகத்தில் கிராமங்களில் இப்பாடல்கள் வழங்கிவருகின்றன. ஐரோப்பியர் ஆட்சி காலத்தில் சென்னை மாகாண ஆட்சியராக இருந்த ஆங்கிலேயர் ஒருவர் பணம் கொடுத்து மக்களிடமிருந்து நாட்டுப்புறப் பாடல்களைச் சேகரித்ததாக வரலாறு குறிப்பிடுகின்றது.

தொல்காப்பியரின் தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் குறிப்புகள்:

தமிழ் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பிசி, முதுமொழி, பண்ணத்தி, (குறிப்புமொழி) ஆகிய மூன்றும் நாடோடி இலக்கிய வகையைச் சேர்ந்தவை என்பர். தொல்காப்பியர் பண்ணத்தியின் இலக்கணம் கூறும்பொழுது,

“பாட்டிடை கலந்த பொருள வாகிப்

பாட்டின் இயல பண்ணத்தி இயல்பே”

என்கிறார். பண்ணத்தி என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் இலக்கிய வகை நாடோடிப் பாடல்களே என்கிறார் கி.வா. ஜகந்நாதன்.

வகைகள்:

நாட்டுப்புறப் பாடல்களை தொழிற்பாடல், விளையாட்டுப்பாடல், குழந்தைப் பாடல், காதல் பாடல், ஒப்பாரிப் பாடல், கருத்துப் பாடல், கதைப்பாடல் எனப் பலவகைகளாகப் பகுப்பர்.

சிலப்பதிகாரத்தில் நாட்டுப்புறப்பாடல்கள்

சிலம்பில் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. கானல்வரி, ஆற்றுவரி, கந்துவரி, நிலைவரி, முரிவரி, வேட்டுவவரி, ஆய்ச்சியர் குரவை, ஊர்குழ்வரி, வள்ளைப்பாட்டு போன்றவை நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் அடிப்படையில் பிறந்தவையேயாகும். 'வரி' என்றால் ஒருவகைக் கூத்துக்கும் பாடலுக்கும் பொதுவாக வழங்கும் பெயராகும்.

தமிழ்க்காப்பியங்களில் அந்தந்த திணையில் வாழும் மக்கள் பாடும் பாடலாகச் சுட்டுவது நாட்டுப்புறப் பாடல்களேயாகும். சிற்றிலக்கியங்களில் பள்ளுப்பாடல்கள், குறவஞ்சியில் குறத்திப்பாட்டு இவை யாவும் நாடோடிப் பாடல்களேயாகும். பொருள் இல்லாமல் எதுகை மோனை பெற்று அமையும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களும் உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக,

‘தத்தக்கா புத்தக்கா
தவளைச் சோறு’

என்பன போன்றன அவை. நாட்டுப்புறப் பாடல்களுக்குத் தனி இலக்கணம் இல்லை என்றாலும் காதால் கேட்கும் ஓசை நயத்தால் இது தாலாட்டு, ஏற்றப்பாட்டு, ஒப்பாரி என்று அறியமுடிவதே இதன் இலக்கணமாகும். நாட்டுப்புறப் பாடல்களைப் பாடும்போது மனதிற்கு இன்பம் தருவதாக அமையும்.

நாட்டுப்புறப்பாடல்களின் வளர்ச்சி

நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளை, நாகரீகத்தை உள்ளதை உள்ளபடி எடுத்துரைக்கும் இலக்கியமாகும். இவற்றை நாட்டுப்புற மக்களின் மரபு வழிப்பட்ட படைப்புகள் என அறிஞர்கள் கூறுவர்.

கிராமப்புறங்களில் படிப்பறிவில்லா மக்கள் பாடும் பாடல்கள் நாட்டுப்புறப் பாடல்களாகும். படிப்பறிவில்லாத மக்கள் இவற்றைப் பாடுவதால் எளிமையாகவும் கேட்பதற்கு இனிமையாகவும் இருக்கும். நாட்டுப்புறப் பாடல்களுக்கு ஆசிரியர் யார் என்று தெரியாது. இனிய சொல்லாட்சி, கற்பனை இவற்றில் உண்டு. வாய்மொழியாக வழங்கப்படுவதால் வாய்மொழி இலக்கியம் என்றும் கூறப்படும். இவை பற்றி அறிஞர் சு. சக்திவேல் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் உழைக்கும் மக்களுடன் தொடர்புடையவை. தங்கள் வாழ்வின் நிகழ்வுகளைப் பாடலுடன் தொடர்புபடுத்தி அமைத்தனர். பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை இசையோடு வாழும் இனம் உலகில் தமிழினமாகும். பெண் பிறந்ததிலிருந்து ஒவ்வொரு நிகழ்விற்கும் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் உண்டு.

இலங்கை அறிஞர் சதாசிவ ஐயர், மட்டக்களப்பு வசந்தன், பி.சாம்பமூர்த்தி, நடராசா, தமிழண்ணல், நா. வானமாமலை, தே. லார்து போன்றோர் இத்துறையில் அதிக அளவில் பங்களிப்புச் செய்துள்ளனர். நாட்டுப்புற இலக்கியத்தின் தோற்றம்,

உள்ளடக்கம், வளர்ச்சி நிலைகளை படிப்படியாக எடுத்துரைத்துள்ளனர். தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்களும், களஞ்சியங்களும் இத்துறை வளர்ச்சிக்கு உதவியுள்ளன.

நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் வளர்ச்சி:

நாட்டுப்புறவியல் இன்று பல்வேறு நிலைகளில் வளர்ந்து வருகிறது. பல கருத்தரங்குகள் இது தொடர்பாக நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. பல ஆய்வுகள் நடந்து வருகின்றன. பிற துறைகளுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும் நிலையும் உருவாகியுள்ளது.

கருத்தரங்குகள்

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் தொடர்பாக மக்கள் மற்றும் இளைய தலைமுறையினர் அறிந்து கொள்ள இவ்வியல் தொடர்பாகக் கருத்தரங்குகள் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் பொதிந்துள்ளக் கருத்துக்களை வெளிக்கொண்டு வர இப்பாடல்கள் சிறந்த ஆய்வுக்களமாக உள்ளன. இந்தக் கருத்தரங்குகளில் படிக்கப்படும் கட்டுரைகள் நூல்களாக ஆக்கம் பெறுவது இத்துறையின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிய அளவில் உதவி வருகிறது. பல புதிய ஆய்வாளர்களை, இளம் ஆய்வாளர்களை இத்துறை உருவாக்கி வருகிறது. வெளிவராதக் கருத்துக்களை எல்லாம் நாட்டுப்புறப் பாடல்களிலிருந்து இவ்வகைக் கருத்தரங்க ஆய்வுகள் வெளிக்கொண்டுவர உதவுகின்றன. இவ்வகைக் கருத்தரங்குகள் நாட்டுப்புறவியல் துறை தனித்துறையாக வளர்ச்சி பெற்று மேன்மேலும் புதிய நெறிமுறைகளில் ஆய்வு செய்ய உதவிவருகிறது. பாளையங்கோட்டை தூய சவேரியார் கல்லூரியின் நாட்டுப்புறவியல் துறை, தஞ்சைப் பல்கலைக்கழக நாட்டுப்புறவியல் துறை, திருச்சி, கோவை போன்றப் பல்கலைக்கழகங்கள் இத்துறைப் பாடல்களின் உள்ளடக்கங்களை வெளிக்கொண்டு வந்ததுடன் புதிய நோக்கில் நாட்டுப்புறப் பாடல்களை ஆராய்ந்து வருகின்றன. நாட்டுப்புறவியல் துறையுடன் இணைந்து பல்வேறு துறைகளுடன் தொடர்பு கொண்டு இத்துறையின் வளர்ச்சியில் அக்கறை காட்டிவருகின்றன.

நாட்டுப்புறப் பாடல் ஆய்வுகள்

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் தொடக்க நிலையில் இப்பாடல்களை வரையறை செய்தல், வகைப்படுத்துதல், அவற்றின் தோற்றம், அவற்றின் பண்பையும் பயனையும் காணுதல் ஆகிய முறைகளிலேயே அமைந்திருந்தன.

நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் இன்றைய வளர்ச்சி நிலையில் ஆய்வானது கோட்பாட்டோடு (Theories) பொருத்திப் பார்க்கும் முயற்சியினை எட்டியுள்ளது. அவற்றுள் அமைப்பியல் ஆய்வு, செயல்திற ஆய்வு, உளவியல் ஆய்வு, வரலாற்றுமுறை ஆய்வு போன்ற ஆய்வு முறைகளைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம். இன்றைய நிலையில் இதுபோன்ற கோட்பாட்டு ஆய்வுகளுக்குத் தமிழக அனைத்துப் பல்கலைக்கழகங்களும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து வருகின்றன.

நாட்டுப்புறப் பாடல்களும் பிறத்துறைகளும்

நாட்டுப்புறவியல் துறையின் வழங்காறுகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தனித்துறையாக உருவாகும் அளவிற்குக் கருத்துக்களையும் தரவுகளையும் கொண்டுள்ளன. அதனால் இத்துறையில் ஆய்வுகள் ஆழமாக மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு பகுதியையும் உளவியல், மொழியியல், மானிடவியல், சமுதாயவியல் என்ற பிறத்துறைகளோடு இணைத்துச் சிந்தித்து ஆய்வு செய்யும் அளவிற்கு இத்துறை பிறத்துறைகளுடன் தொடர்பு கொண்டு வேகமாக வளர்ந்து வருகிறது. எதிர்காலத்தில் எல்லாத் துறைகளிலும் நாட்டுப்புறவியல் ஓரிடத்தைப் பெற்றுவிடும். அதன் வளமையில் அந்தத் துறைகளில் தனக்கெனச் சிறந்தப் பங்களிப்பினை செய்து வளப்படுத்திக் கொள்ள முடியும்.

பாமர மக்களின் பாடல்கள் என்று சாதாரணமாக நினைக்காமல் தனியாக ஒரு துறையை உருவாக்கி இதன் பொருளடக்கங்களை மக்களுக்குத் தெரியப்படுத்த அரசும் முயற்சித்துத் தகுந்த உதவிகளையும் நிதியையும் ஒதுக்கி வருகிறது. வெளிநாடுகளிலும் வெளிநாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் கூட நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் தொடர்பான ஆய்வுகள் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் நடத்தி வருகின்றன. நாட்டுப்புறவியல் தொடர்பான ஆய்வுகளையும் அவர்கள் செய்து, அவற்றிற்கான கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் உருவாக்கி நமக்களித்து வருவதன் மூலம் இத்துறையில் எந்தளவிற்கு ஆய்வில் ஈடுபட்டுப் புதிய, புதியக் கண்டுபிடிப்புகளைச் செய்து வருகின்றனர் என்பதை நாமறிய முடிகிறது.

நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் தோற்றமும் பின்னால் அதனைத் தொடர்ந்து அத்துறையில் ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சி நிலைகளும் இந்தத்துறை இன்னும் எதிர்காலத்தில் பல பரிமாணங்களுடன் வளர்வதற்கு வாய்ப்புள்ளது என்பதை நாமறிய முடிகிறது. பல அறிஞர்கள் இத்துறையில் உருவாகி ஆய்வு செய்து வருவதும் எதிர்காலத்தில் இத்துறை இன்னும் வளரும் என்ற நம்பிக்கையை அளிக்கிறது. இத்துறையில் இளைஞர்கள் அதிகம் கல்வி கற்கவும், ஆய்வில் ஈடுபடவும் முன்வர வேண்டும். அவ்வாறு வரும் இளைஞர்களுக்கு இத்துறையில் அதிக வேலைவாய்ப்புகளை தொடர்புடையோர் உருவாக்கித்தர வேண்டும்.

வினாத்தாள் வடிவம்
BA./ B.Sc./ B.Com./ B.C.A./ B.B.A./ Degree

First year – First semester

Part 1 – Tamil – Main

தாள் 1 (கவிதை, இலக்கணம், உரைநடை, சிறுகதை, இலக்கிய வரலாறு)

Time: Three Hourse

Maximum Marks = 100

பகுதி – அ (5 X 5 = 25 மதிப்பெண்கள்)

கீழ்க்காணும் வினாக்களில் எவையேனும் ஐந்திற்கு மட்டும் விடையளிக்க

1. தமிழின் இனிமை குறித்து மனோன்மணியத்தில் சுந்தரனார் எவ்வாறு வியந்து வாழ்த்துகிறார்
2. நெஞ்சமே நில்! நில்! கவிதையில் கவிஞர் மீரா தந்துள்ளக் கருத்துக்களைப் பற்றி எழுதுக?
3. வினா எழுத்துக்களைப் பற்றி எழுதுக?
4. முதலெழுத்துக்கள் யாவை? விளக்குக?
5. வலம்புரிச்சங்கு என்னும் சிறுகதை அறிவுறுத்தும் செய்திகளை எழுதுக?
6. பாரதி குறிப்பிடும் மொழி, இன, மத ஒருமைப்பாடுகள் குறித்து விவரிக்க.
7. சங்ககால மகளிரின் விருந்தோம்பல், இறைவழிபாடு குறித்துத் 'தமிழக மகளிர்' கட்டுரை வழி சான்றுகளுடன் விளக்குக.
8. தமிழ்ப் புதினத்தின் (நாவல்) வகைகளைக்கூறி விளக்குக

பகுதி – ஆ (5 X 15 = 75 மதிப்பெண்கள்)

கீழ்க்காணும் வினாக்களில் எவையேனும் ஐந்தினுக்கு கட்டுரை வடிவில் விடைதருக

1. மரத்தின் பயன்பாடுகள் குறித்து வைரமுத்து மரங்களைப் பாடுவோம் கவிதையில் குறிப்பிடுவனவற்றை எடுத்துரைக்க.
2. அப்துல் ரகுமானின் சுவரில் ஓர் இதயம் கவிதை உணர்த்தும் செய்திகளைத் தொகுத்தெழுதுக
3. சார்பெழுத்துக்கள் எத்தனை வகைப்படும்? விளக்குக.
4. ஒலிப்பு மாறுபாடுகளும் பொருள் வேறுபாடுகளும் குறித்தெழுதுக
5. செல்வத்தின் சிறப்பு குறித்து வித்வான். பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார் கூறுவனவற்றைத் தொகுத்தெழுதுக.
6. தற்கொலை சிறுகதையின் அமைப்பை விளக்குக.
7. தீப்பெட்டி தொழிற்சாலைகளில் சிறுவர்களுக்கு நிகழ்த்தப்படும் கொடுமைகளை எவ்வாறு தனுஷ்கோடி இராமசாமி தமது கந்தகக்கிடங்கினிலே கதையில் விளக்கியுள்ளார் என்பதை ஆராய்க.
8. நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் குறித்தெழுதுக.